

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

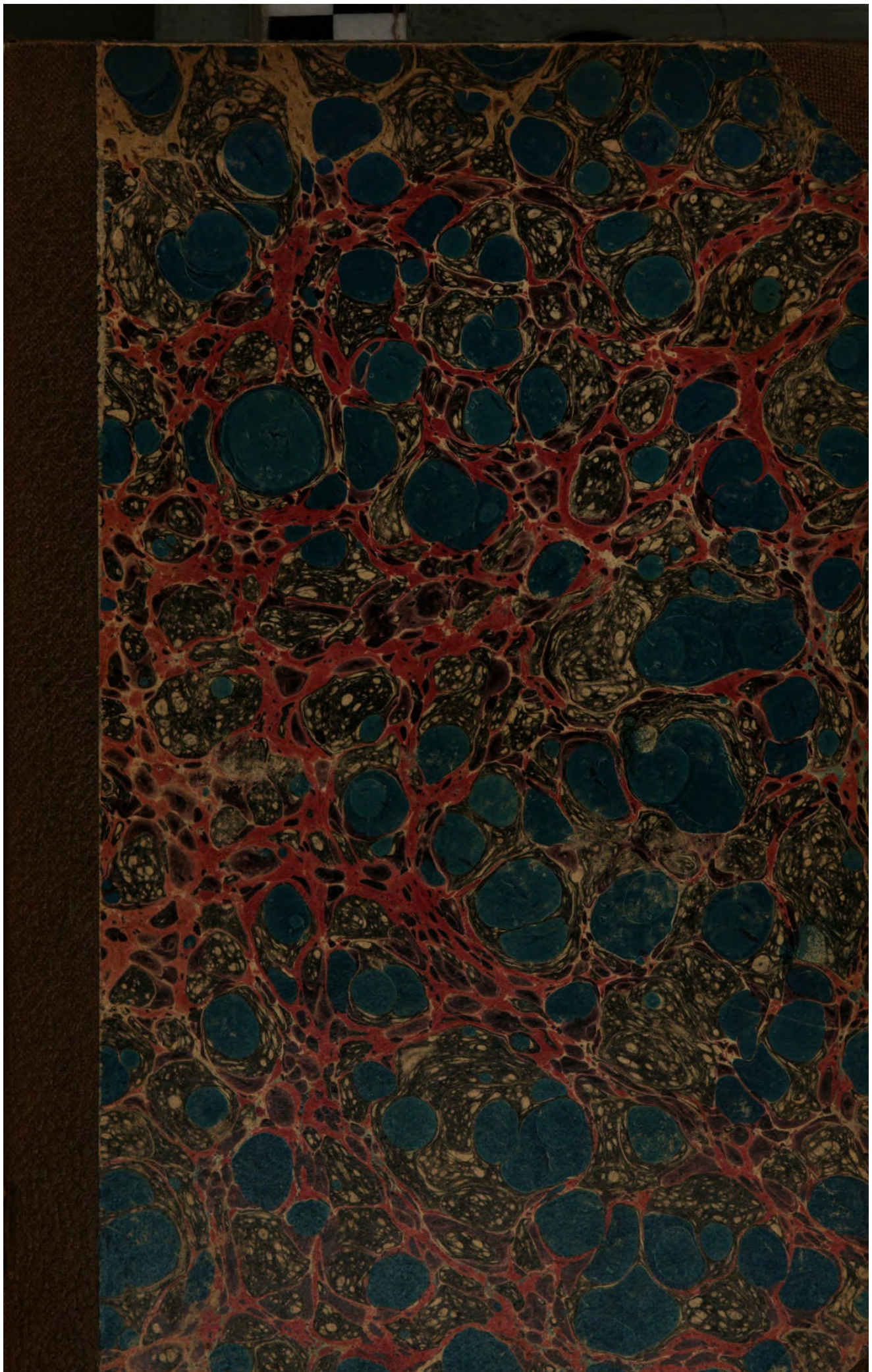
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

372,

Severin art, 422,
Lampert, 422.

EX BIBLIOTHECIS GUDBRANDRI
VIGFUSSON et FRIDERICI YORK POWELL
olim alumni, partim ab hoc legatis, partim
emptis, a. MCMIV.

A², 6¹². 30 ✓

from Grönlands historiske Mundesmærker
udgivene af det kongelige
nordiske Oldskriftselskab
I Bind Kjöbenhavn 1838

pp 352 - 433

[red. Rafn + Magnússon]

HER HEFR UPP SÖGU ÞEIRRA ÞORFINNS
KARLSEFNIS OK SNORRA ÞORBRANDS-
SONAR¹.

ÓLAFR² hét herkonúgr³, er kallaðr var Ólafr⁴ hvíti; hann var son Íngjalds⁵ konúgs Helgasonar, Ólafssonar, Guðreðarsonar⁶, Hálfðánarsonar hvítbeins Upplendinga - konúgs. Ólafr herjaði í vestrvíking, ok vann Dýflinni⁷ á Írlandi ok Dýflinnarskíri⁸, þar⁹ gerðist hann konúgr

¹) Denne Overskrift har Arnø Magnussen tilføiet i Codex, i hvilken Plads stod aaben til samme; Her hefr sögu Þorfinns karlsefnis Þórðarsonar, Her begynder Sagaen om Thorfinn Karlsefne Thordersön, D,E,G,H; fattes i B; Her helst saga af Eiriki

HER BEGYNDER SAGAEN OM THORFINN
KARLSEFNE OG SNORRE THORBRANDSÖN.

OLAF hed en Krigskonge, han blev kaldt Olaf den Hvide; han var en Søn af Kong Ingjald, Helges Søn¹, Olafs Søn, Gudreds Søn, Oplændingernes Konge Halfdan Hvidbeens Søn. Olaf hærjede paa Vesterlandene², og indtog Dublin og Dublins Shire³ paa Irland, hvorover han blev Konge. Han æg-

---

rauða, *Her begynder Sagaen om Erik den Røde, I, K, L.* ²) Oleifr bestandig i B. ³) konúngr, *Konge, B.* ⁴) saaledes de övrige; Oloafr, *urigtigt, A.* ⁵) Ingjallz, *A.* ⁶) Guðröðarsonar, *D, G, H;* Guðriðarsonar, *B;* Guðrauðarsonar, *I, K, L.* ⁷) Dýflina, *D, G, H, B, I, K.* ⁸) saaledes *B, I;* Dýflinnarsker, *A, M;* Dýflinnarskiði *eller Dýflinskiði, Dýflinnarskeiði, Landn.* ⁹) ok, *B, M.*

yfir. Hann fékk Auðar djúpúðgu¹, dóttur Ketils flatnefs, [Bjarnarsonar bunu², ágæts manns or Noregi; Þorsteinn rauðr hét son þeirra. Ólafr féll á Írlandi í orrostu; en Auðr ok Þorsteinn fóru þá í Suðreyjar. Þar fékk Þorsteinn Þoríðar³, dóttur Eyvindar austmanns, systur Helga hins magra; þau áttu mörg börn. Þorsteinn gerðist herkonúngr⁴; hann ræðst til lags⁵ með Sigurði jarli⁶ hinum ríka, syni Eysteins glumru⁷. Þeir unnu Katanes ok Suðrland, Ros ok Mærævi⁸ ok meir⁹ enn hálf Skotland; gerðist Þorsteinn þar konúngr yfir, áðr Skotar sviku hann, ok féll hann þar í orrostu. Auðr var þá á Katanesi, er hún spurði [fall¹⁰ Þorsteins¹¹. Hún lét þá gera knör¹² í skógi á laun, ok er hún¹³ var búin, hélt hún út í Orkneyjar. Þar gipti hún Gró¹⁴, dóttur Þorsteins rauðs¹⁵; hún var móðir Grelaðar¹⁶, er Þorfinnr jarl hausakljúfr átti. Eptir þat fór Auðr [at leita¹⁷ Íslands; hún hafði á skipi XX¹⁸ karla¹⁹ frjálsa. Auðr kom til Íslands, ok var hinn fyrsta vetr í Bjarnarhöfn með Birni, bróður sínum. Síðan nam Auðr öll Dalalönd, milli Dögurðarár ok Skraumuhlaups-

¹) djúpauðgu, *meget Rige, de övriga*. ²) *fattes i G*. ³) Þuríðar, *H, B, I*. ⁴) konúngr, *Konge, L*. ⁵) liðs ok félags, *Landn*. ⁶) *fattes i B*. ⁷) glumra, *G*. ⁸) Merevi, *C*; Merævi, *D, G*; Merévy, *C i Margen*; Mæri, *B, I, K, L*; Mærhæfi, Meræfi, *Landn.*; Mærhæfi, *Ol. Tr. S*. ⁹) *saaledes C, B*; emeirr, *A*; eyri meir, *D*; enn meir, *G*; ei meir, *H*. ¹⁰) lát, *Land*. ¹¹) *fra* [: at Þorsteinn var fallinn, sonr hennar, *M*. ¹²) mikinn, *stor, t. E, G, H*. ¹³) hann, *Landn*. ¹⁴) Gróu, *C, H*. ¹⁵) ok, *B*. ¹⁶) *saaledes A, D, E, G, H*.

tede Aude den Dybsindige, en Datter af Ketil Fladnæse, der igjen var en Søn af Björn Buna, en berömt Mand i Norge⁴. Deres Søn hed Thorstein Röd. Olaf faldt i et Slag paa Irland. Aude og Thorstein droge da til Syderöerne. Der ægtede Thorstein Thoride⁵, en Datter af Eyvind Östmand⁶, og Søster til Helge den Magre⁷; de havde mange Börn. Thorstein blev Krigskonge⁸, han indgik Forbund med Sigurd Jarl den Mægtige⁹, Eystein Glumras Søn. De indtog Katenæs og Suderland, Ros og Mæræve og mere end Halvdelen af Skotland; derover blev Thorstein Konge, og var det, indtil Skotterne svege ham, og han faldt der i et Slag. Aude var paa Katenæs, da hun spurgte Thorsteins Fald. Hun lod da hemmelig bygge en Knör (Handelsfartöi) i Skoven, og da den var færdig, seilede hun ud til Örkenöerne. Der bortgiftede hun Thorstein Röds Datter Gro¹⁰; hun var Moder til Grellade, som var gift med Jarlen Thorfinn Hjerneskal-klöver¹¹. Derefter drog Aude bort fra Öerne, for at opsöge Island¹²; hun havde tyve¹³ frie Mænd paa Skibet med sig. Aude kom til Island, og var den förste Vinter i Björnshavn hos sin Broder Björn¹⁴. Siden tog Aude alle Dalelandene i Besiddelse imellem Dögurderaa og Skrömulöbsaa; hun boede paa

---

Landn., (maaskee Geirlaðar?); Gunnlaðar, *B* og de övrige; Gunnlaugar, *urigtigt, L, M.* ¹⁷) til, *D, H.* ¹⁸) tvituga, *tyveaarige, B.* ¹⁹) þræla, *L, M.*

ár¹; hún bjó í Hvammi². Hún hafði bænahald í Krosshólum; þar lét hún reisa krossa, þvíat hún var skírð ok vel trúuð. Með³ henni kvomu út margir göfgir⁴ menn, þeir er herteknir höfðu verit í vestrvíking, ok voru kallaðir ánauðgir. Einn af þeim hét Vífill; hann var ættstór maðr, ok hafði verit hertekinn fyri vestan haf, ok var kallaðr ánauðigr, áðr Auðr leysti hann. Ok er Auðr gaf bústaði skipverjum sínum, þá spurði Vífill, hví⁵ Auðr gæfi honum aungan⁶ bústað sem föðrum mönnum. Auðr kvað [þat eingu mundu skipta⁷, kallaði hann þar göfgan mundu þikkja, sem hann var⁸. Hún gaf honum Vífildal, ok bjó hann þar. [Hann átti þá konu, er hét.....; þeirra⁹ synir voru þeir [Þorbjörn ok Þorgeirr¹⁰; [þeir voru¹¹ efniligir menn, ok óxu upp með feðr sínum.

Eiríkr rauði fann Grænland.

2. Þorvaldr hét maðr; hann var son Ásvalds Úlfssonar Yxna-Þórissonar¹². Eiríkr¹³ hét son hans. Þeir feðgar fóru af Jaðri til Íslands fyri víga sakir, ok námu land á Hornströndum, ok bjöggu at Dröngum¹⁴. Þar andaðist Þorvaldr, en Eiríkr fékk þá Þórhildar¹⁵, dóttur

¹) Skraumshlaupsár, C; Skrámuhlaupsár, D,G,B,I,K,L,M,N.
²) saal. B,H; Hvami, A. ³) af, urigtigt, B. ⁴) fattes i D. ⁵) því, B. ⁶) eigi, B. ⁷) eigi m. s., B; hann þat eigi skorta mundi, at han ikke skulde undvære det, L,M. ⁸) væri, B,M. ⁹) saaledes A,C; Hann átti konu, þeirra, Han havde en Kone, deres, B,N; M till. ok er hon eigi nefnd hér, men hun nævnes ikke her; hans, H; hann var

Hvam; hun pleiede at holde Bön paa Kroshole (Korshöiene); der lod hun opreise Kors, thi hun var döbt og vel troende. Med hende kom der mange anseelige Mænd her til Landet, som vare tagne til Fange i Vesterviking, og derfor kaldtes Trælle¹⁵. Een af dem hed Vifil; han var en Mand af fornem Herkomst, og var tagen til Fange i de vestlige Lande, hvorfor han blev kaldt Træl, indtil Aude frigav ham. Og da Aude gav sine Skibsfolk Bosteder, da spurgte Vifil, hvorfor Aude ikke gav ham noget Bosted, ligesom de andre Mænd. Aude sagde at han ikke skulde tage sig det nær, og tilføiede at han vilde blive holdt for en ypperlig Mand, hvor han saa var. Hun gav ham Vifilsdal, og der boede han. Han havde en Kone, som hed.....; deres Sønner vare Thorbjörn og Thorgeir. De vare haabefulde Mænd, og voxte op hos deres Fader¹⁶.

Erik den Röde fandt Grönland¹⁷.

2. Der var en Mand ved Navn Thorvald; han var en Sön af Asvald, der igjen var en Sön af Ulf Öxne-Thorers Sön. Hans Sön hed Erik. Med denne sin Sön drog Thorvald fra Jæderen til Island for Drabs Skyld, og de toge Land paa Hornstrande, og boede paa Drange. Der döde Thorvald, men

faðir Guðreðar, hans, *han var Fader til Gudred, hans, D.* ¹⁰) Þorgeir ok Þorbjörn, *B*; Þorgrímr ok Þorbjörn, *L, M*; *her er det første Navn uden Tvivl blevet enten feilagtig anført (eller reciteret) i et Oldtidskvad eller urigtig læst fra den ældste Membrans Abbreviatur.* ¹¹) udelades af *M.* ¹²) Eyxna-Þórissonar, *B.* ¹³) Eirekr, *bestandig B*; rauði, *t. B*; hinn rauði, *M.* ¹⁴) Draungum, *H, B.* ¹⁵) Þjóðhildar, *Landn.*

Jörundar Atlasonar ok Þorbjargar þknararbringu, er¹ þá² átti³ Þorbjörn hinn haukdælski⁴, [ok bjó á Eiríksstöðum síðan, er Eiríkr ræðst norðan; þat er⁵ hjá Vazhorni. Þá feldu þrælur Eiríks skriðu⁶ á bæ Valþjófs á Valþjófsstöðum⁷. Eyjólfur⁸ saurr, frændi hans, drap þrælana hjá Skeiðsbrekkum⁹ upp frá Vazhorni. Fyri þat vá Eiríkr Eyjólf saur; hann vá ok Hólmgaungu-Hrafn¹⁰ at Leikskálum. Geirsteinn ok Oddr á Jörva¹¹, frændr¹² Eyjólf, [vildu eptir hann mæla¹³; þá var Eiríkr gerr brott or Haukadal; hann nam þá Brokey [ok Eyxney¹⁴, ok bjó at Tröðum¹⁵ í Suðrey [enn fyrsta vetr. Þá læði hann þorgesti setstokka; síðan fór Eiríkr í Eyxney, ok bjó á Eiríksstöðum. Hann heimti þá¹⁶ setstokkana, ok náði eigi. Eiríkr sótti þá¹⁷ setstokkana á Breiðabólstað, en þorgestr fór eptir honum; þeir börðust skamt frá garði at Dröngum¹⁸; þar fèllu II synir þorgests ok nokkurir menn aðrir. Eptir þat höfðu hváirtveggju setu

1) en, men; da maa det følgende þá oversættes ved „hende,” B. 2) hana, M. 3) áðr, tilforn, t. B. 4) háleyski, fra Hælogeland, L, M. 5) Ræðst Eirekr þá norðan, ok ruddi land í Haukadal, ok bjó á Eireksstöðum, Erik begav sig da der nordfra, og opdyrkede en Landstrækning i Høkedalen og boede paa Erikstade, B, M, N; Landn. sidste Udg. Text har urigtig norðr. 6) skylldu, urigtigt, B. 7) saaledes G, H, B; Valðjófs á Valðjófsstöðum, A, C. 8) Eyúlfr, D. 9) Skeiðsbrekkum, D, H. 10) í hólmgængu Hrafn, Rafn i Tvekkamp, D, H. 11) Jorfa, B. 12) frændi, Frænde — om Odd — M. 13) mæltu eptir hann, forfulgte hans Drab ved Søgsmal, B, L, M. 14) fattes i B, M. 15) Travðum, B; Dröngum, L; Draungum, M. 16) en hinn fyrsta vetr

Erik ægtede da Thorhilde, en Datter af Jörund Atlesön¹⁸ og Thorbjörg Knararbringa¹⁹, som da var gift med Thorbjörn den Hökdalske, og boede paa Eriksstad, efterat han var kommen nordenfra; denne Gaard ligger nær ved Vatshorn. Da fældte Eriks Trælle et Fjeldskred paa Valthjofs Gaard Valthjofsstad. Dennes Frænde Eyolf Sör dræbte Trællene ved Skeidsbrekka ovenfor Vatshorn. Derfor dræbte Erik Eyolf Sör; han dræbte ogsaa Holmgange-Rafn paa Leikskaale. Eyolfs Frænder Geirstein og Odd paa Jörve vilde forfølge hans Drab ved Sögsmal; da blev Erik forviist fra Hökedalen; han tog da Brokö og Öxnö i Besiddelse, og boede den første Vinter paa Trade paa Suderö. Da laante han Thorgest sine Bænkestokke²⁰. Siden drog Erik til Öxnö, og boede paa Eriksstad. Han krævede da Stokkene, men fik dem ikke; han drog da til Bredebolstad, og borttog Stokkene, men Thorgest drog efter ham. De sloges nær Gjerdet ved Drange; der faldt to af Thorgests Sønner og nogle andre Mænd. Efter den Tid havde begge en betydelig Deel Folk hjemme hos sig. Styr og Eyolf fra Svinö, Thorbjörn Vifilsön og Thorbrands Sønner i

---

för Eirekr i Auxney, þá læði hann Þorgesti setstokka; hann bjó á Eireksstöðum; þá heimti hann, men den første Vinter drog Erik til Öxnö, da laante han Thorgest Bænkestokkene; han boede paa Erikstade, B; M,N have dette saaledes: Hinn f. v. f.E. i Öxney; þá læði hann Þorgesti setstokka. Hann bjó at Eiriksstöðum. þá heimti o. s. v. Den ..... Öxnö; da laante han Thorgest Bænkestokke. Han boede paa Erikstade. Da krævede o. s. v. ¹⁷⁾ þvi, derfor, H. ¹⁸⁾ á Draungum, B.

fjölmenna¹. Styrir veitti Eiríki, ok Eyjólfir or Svíney, Þorbjörn [Vífilsson ok synir Þorbrands í Álptafirði²; en Þorgesti veittu³ synir Þórðar gelliss⁴ ok⁵ Þorgeirr or Hítardal, Áslákr or Lángadal ok Illugi, son hans. Þeir Eiríkr urðu sekir á Þórnessþingi⁶; hann bjó skip⁷ í Eiríksvági, en Eyjólfir leyndi honum í⁸ Dímunarvági, meðan þeir Þorgestr leituðu hans um eyjarnar. Hann sagði þeim, at hann ætlaði at leita lands þess, er Gunnbjörn, son Úlfs kráku, sá, er hann rak vestr um haf⁹, ok¹⁰ hann fann Gunnbjarnarsker. Hann kveðst aptr mundu [leita til¹¹ vina sinna, ef hann fyndi landit. Þeir Þorbjörn¹² ok Eyjólfir ok Styrir fylgðu Eiríki út um eyjarnar; skildust þeir með hinni mestu vináttu; kveðst Eiríkr þeim skyldu verða at þvílíku trausti, ef¹³ hann mætti sér við koma, [ok kynni þeir¹⁴ hans at þurfa¹⁵. Sigldi Eiríkr á¹⁶ haf undan Snjófellsjökli¹⁷; hann kom utan at [jökli þeim, er heitir Bláserkr¹⁸; [fór hann þaðan suðr, at leita¹⁹ ef [þar væri²⁰ byggjanda²¹. Hann var hinn fyrsta vetr í Eiríksey nær [miðri²² hinni vestri byggð; um vârit eptir fór hann til Eiríksfjarðar,

1) setur fjölmennar, i *Fleert.*, L,M. 2) Vífilsson, synir Þorvallah úr Alftafirði, B,N; V.s. Þorvarðar úr Alftafirði, L. 3) þeir, t. M. 4) Gellis, B,D,H; á Skógströnd, t. D. 5) *fattes* i L. 6) Þórnessþingi, B. 7) sitt, t. D,B. 8) á, M. 9) Island, Landn. 10) þá, da, B; þegar, M. 11) vitja, D,H. 12) Þorgeir, Landn. 13) sem, en *saadan Hjelp*, som han kunde yde ham, B,M. 14) ef þeir kynni, B,M. 15) *Fra Ordet eyjarnar fattes alt dette i Landnama.* 16) i, M. 17) Snæfellsjökli, D,B; Snæfellsnesi, den

Alptefjord²¹ stode Erik bi, men Thord Gellers Sønner og Thorgeir fra Hitardal, Aslak fra Langedal og hans Søn Illuge ydede Thorgest Bistand. Erik og hans Folk dömtes fredlöse paa Thorsnæsting. Han gjorde da sit Skib i Stand i Eriksvaag; men Eyolf skjulte ham i Dimonsvaag, medens Thorgest med sine Folk søgte efter ham omkring paa Öerne. Han sagde dem, at han agtede at opsøge det Land, som Gunnbjörn, Ulf Krages Søn, saae, da han drev vesterpaa i Havet, og fandt Gunnbjörns Skjær. Han sagde at han vilde komme tilbage til sine Venner, hvis han fandt Landet. Thorbjörn, Eyolf og Styr fulgte Erik ud forbi Öerne; de skiltes her med det bedste Venskab, og Erik sagde at han skulde være dem til den samme Bistand, om han blev i Stand dertil, hvis de engang kunde behøve hans Hjelp²². Erik seilede fra Sneefjelds Jökel²³ ud paa Havet; han kom fra Havet til den Jökel, som hedder Blaasærk²⁴; derfra drog han sönderpaa, for at undersøge, om Landet der var beboeligt²⁵. Han var den förste Vinter paa Eriksö næsten midt paa den vestre Bygd²⁶. Om Vaaren efter drog han til Eriksfjord, og tog sig der Bopæl. Han drog den Sommer i den vestre Ubygd,

ældste Rec. af Landn. 18) Hvitserkr, B,L,M,N. 19) hann fór þegar at leita í suðrátt, han begav sig strax mod Sydkanten for at undersøge, M. 20) þángat er, B; þángat væri, M. 21) hann sigldi vestr um Hvarf, han seilede vester omkring Hvarf, t.H. 22) undir, Hm; eyjunni, næsten til Midten af Öen, (nær miðri eyjunni, M) I,L,M.

ok tók sèr þar bústað¹. Hann fór þat sumar² í vestri³ óbygð, ok [var þar lengi; hann⁴ gaf þar⁵ víða örnefni. Hann var annan vetr í Eiríks-hólmum [fyri Hvarfsgnúpi⁶; en hit þriðja sumar fór hann allt norðr til Snjófells⁷, ok inn í Hrafn-fjörð; þá kveðst⁸ hann kominn fyri botn Eiríks-fjarðar⁹; hverfr hann þá aptr, ok var hinn þriðja¹⁰ vetr í [Eiríksey fyri minni¹¹ Eiríksfjarð-ar¹². En eptir um sumarit fór hann til Íslands, ok kom í Breiðafjörð. Hann var þann vetr með Íngólfi¹³ á Hólmlátri¹⁴. Um vârit börðust þeir þorgestr, ok fèkk Eiríkr úsigr. Eptir þat voru þeir sættir¹⁵. Þat sumar fór Eiríkr at byggja land¹⁶ þat [sem hann hafði fundit¹⁷, ok¹⁸ kallaði Grænland, [þvíat hann kvað menn þat¹⁹ mjök²⁰ mundu fýsa þángat²¹, ef landit hèti vel²².

Af Þorbirni.

3. Þorgeirr²³ Vífilsson kvângaðist, ok fèkk Arnóru, dóttur Einars frá Laugarbrekku Sigmundarsonar, Ketilssonar þistils, er numit hafði þistilsfjörð. Önnur dóttir Einars²⁴ hèt Hallveig, hennar fèkk þor-

¹) *saaledes A, B og de følgende*; en í vestri bygðinni sá hann gânga inn í landit einn fjörð; þángat fór hann um vorit, ok nam sèr þar bústað; kallaði hann þann fjörð Eireksfjörð, *men i den vestligere Bygd saae han en Fjord gaae ind i Landet*; derhen drog han om Vaaren, og tog sig der Bopæl; denne Fjord kaldte han Eriksfjord, L. *Saaledes ogsaa M, med Udeladelse af de første 4 Ord.* ²) inn, ind, t. M. ³) hina vestari, B, M. ⁴) fâttes i B, M. ⁵) udelades i M. ⁶) víð Hvarfsgnúpu, (Hvarfshnúpu, B) I, M. ⁷) Snæfells, B. ⁸) þóttist, troede han, B, M. ⁹) Eireksf., B; Eiríksfirði, H; Eireksfjarðar, D. ¹⁰) ok fjórða, t. B, N; fjórða ok fimta, L, M. ¹¹) munni, B. ¹²) eller Eiríksfirði, d. e. foran den mindre Eriksfjord, hvilken Læsemaade dog neppe er at

og var der længe; han gav der mange Steder Navne. Han var den anden Vinter paa Eriksholmene foran Hvarfsgnup²⁷, og den tredie Sommer drog han lige nordop til Sneefjeld, og ind i Rafnsfjord. Da sagde han at han var kommen udenfor (forbi) Bunden af Eriksfjord²⁸. Han vendte da tilbage, og var den tredie Vinter paa Eriksö uden for Mundingen af Eriksfjord²⁹. Men om Sommeren efter drog han til Island, og kom i Bredefjord. Han var den Vinter hos Ingolf paa Holmlater³⁰. Om Vaaren slogs Erik med Thorgest, men blev den tabende. Derefter bleve de forligte. Denne Sommer drog Erik over at bebygge det Land, han havde fundet, og han kaldte det Grönland; han sagde nemlig, at det meget vilde tilskynde Folk til at drage did, at Landet havde et godt Navn³¹.

Om Thorbjörn.

3. Thorgeir Vifilsön blev gift, og ægtede Arnóra, en Datter af Einar Sigmundsön fra Lögarbrekka, hvis Fader Sigmund var en Sön af Ketil Thistel, som havde taget Thistelsfjord i Besiddelse³².

foretrække. Fra [har M blot Eiriksfirði, i Eriksfjorden.

¹³⁾ Eyjólf, *Ejolf, M.* ¹⁴⁾ Hólmlatr, *H;* Holátri, *B.* ¹⁵⁾ sáttir gjörðir, *B;* s.gjörvir, *M.* ¹⁶⁾ landit, *M.* ¹⁷⁾ þeir höfðu f., *de havdef., M.* ¹⁸⁾ hann, *t. M.* ¹⁹⁾ þess, *B.* ²⁰⁾ heldr, *snarere, L.* ²¹⁾ fra [: kvaðst hann þess vegna þat svá nefnt hafa, at menn mundu heldr þángat fýsaz, *han fortalte (siden) at han havde kaldet det saaledes, for at Folk snarere fik Lyst til at drage did, M.* ²²⁾ Her er intet Capitelskifte i *B.* Dette hele Capitel findes ogsaa, med nogle Forandringer, i *Landnama P. 2 c. 14 S. 61-83,* og Beretningen fortsættes der videre, hvilket Tillæg *D,G,H,X* have, som et Öge-Capitel, interpoleret i *Texten.* ²³⁾ Þorgrimr, *L,M.* ²⁴⁾ saaledes *B;* Eirk', *A;* Laugarbrekku Einars, *D.*

björn¹, ok tók með² [Laugarbrekkuland á Hellissvöllum³. Ræðst þorbjörn þángat bygðum⁴, ok gerðist göfugmenni mikit; hann var [góðr bóndi, ok hafði rausnar ráð⁵. Guðríðr hèt dóttir þorbjarnar; hún var kvenna vænst ok hinn mesti skörúngr í öllu athæfi sínu. Maðr hèt Ormr, er bjó at Arnastapa⁶, hann átti konu, er Halldís hèt, Ormr var góðr bóndi ok vinr þorbjarnar mikill, ok var Guðríðr⁷ þar löngum at fóstri með honum. Þorgeirr hèt maðr; hann bjó at Þorgeirsfelli; hann var auðigr⁸ at fè, ok hafði verit leysingi⁹. Hann átti son, er Einar hèt; hann var vænn maðr ok vel mannaðr; [hann var¹⁰ ok skarzmaðr mikill. Einar var í siglúngum [meðal landa¹¹, ok tókst [honum þat¹² vel; var hann jafnan [sinn vetr hvart¹³ á Íslandi eða í Noregi. Nú er frá því at segja¹⁴ eitt haust, þá er Einar var [á Íslandi, fór hann¹⁵ með varnúng sinn út eptir¹⁶ Snjófellsströnd¹⁷, ok vildi selja¹⁸. Hann kemr til Arnastapa. Ormr býðr honum þar at vera, ok þat þiggr Einar, þvíat þar var vinátta [með þeim¹⁹. Var borinn inn varnúng hans í eitt²⁰ útibúr. Einar [braut upp varnúng sinn²¹, ok sýndi Ormi ok heimamönnum, ok bauð honum af at hafa²², slíkt

¹) Vífilsson, *t. B, M.* ²) henni, *hende, t. M.* ³) land (á landi) á Laugarbrekku á Helsvöllum, *B, N*; ok á Hólsvöllum, *L*; Hólsvöll, *M.* ⁴) síðan, *M.* ⁵) goðorðsmaðr, ok hafði rausnarbú, *Han forestodet Godedömme (Hövdingdömme) og förte en anseelig Huusholdning, B, M.* ⁶) Arnarstapa, *bestandig D, H, B, M, N.* ⁷) *N har her og fl. St. Guðrið.* ⁸) vellauðigr, *meget rig, B*; vel auðigr, *temmelig rig, M.* ⁹) lausingi, *M.* ¹⁰) *udel. af M.* ¹¹) landa i millum,

En anden Datter havde Einar, ved Navn Halveig; hende ægtede Thorbjörn³³, og fik med hende Lögerbrekkaland paa Hellersvalle. Derhen flyttede Thorbjörn, og blev en meget anseelig Mand; han var en god Bonde, og førte megen Pragt. Gudrid hed Thorbjörns Datter; hun var den skjønneste af Kvinder, og meget rask i sin hele Færd. Paa Arnestape³⁴ boede en Mand, ved Navn Orm, hvis Kone hed Halldis; Orm var en brav Bonde og en god Ven af Thorbjörn, og Gudrid var længe i Opfostring hos ham. Der var fremdeles en Mand ved Navn Thorgeir; han boede paa Thorgeirsfell; han var rig paa Penge, og havde været Frigiven. Han havde en Søn, som hed Einar, og var en smuk Mand og særdeles vel dannet, han var ogsaa en meget stadselig Mand. Einar foretog Handelsreiser imellem Landene, og disse lykkedes ham vel; han var bestandig den ene Vinter paa Island, og den anden i Norge. Nu fortælles det, at Einar en Höst, da han var paa Island, drog med sine Varer ud efter Sneefjelds-Strand, for at sælge Varerne. Han kom til Arnestape. Orm böd ham at blive der, og Einar tog imod Indbydelsen, thi der var Venskab imellem dem. Varerne bleve baarne ind i et Udhuis. Einar löste op for dem, og viste dem til Orm og Huusfolkene, og böd ham at tage deraf,

M. ¹²) udel. af *M.* ¹³) sinn hvarn vetr, *M.* ¹⁴) at, *t. M.* ¹⁵) út hér, at hann fór, *B*; úti hér, fór hann, *M.* ¹⁶) á, *D, H.* ¹⁷) Snæfellsnesi, *B, M, N.* ¹⁸) skyldi, *skulde, B.* ¹⁹) tilföiet ved Conjectur; *fattes i A*; með þeim Ormi, *imellem ham og Orm, L, M*; við kjörin, *B.* ²⁰) eitthvert, *M.* ²¹) brytr upp varninginn, *M.* ²²) taka, *B, M.*

er hann vildi. Ormr þá þetta, ok taldi¹ Einar vera góðan fardreng ok auðnumann mikinn. En er þeir hældu á varníninum, gekk kona fyrri útibúrs dyrin². Einar spurði Orm: hver væri sú hin fagra kona, [er þar gekk fyrri dyrin³; ek hefi eigi hana hér⁴ fyrri sèt⁵. Ormr svarar: þat er Guðríðr, fóstura mín, dóttir þorbjarnar at⁶ Laugarbrekku. Einar mælti: hún mun vera kostur góður, eða hafa nokkurir menn tilkomit⁷ at biðja hennar. Ormr svarar: beðit hefir hennar víst verit⁸, ok liggr þat⁹ eigi laust fyrri; finnst þat á, at¹⁰ hún mun vera mannvönd, ok svá¹¹ faðir hennar. Svá¹² [með því¹³, sagði Einar, at hér¹⁴ er sú kona, er ek ætla mér¹⁵ biðja, þá¹⁶ vilda ek, [at þessa mála leitaðir þú við þorbjörn, föður hennar, ok legðir allan hug á, at þetta mætti framgengt verða; skal ek¹⁷ þér fullkomna vináttu fyrri gjalda, [ef ek get ráðit¹⁸. Má þorbjörn bóndi [þat sjá¹⁹, at okkr væri vel hendar²⁰ tengðir, þvíat hann er sómamaðr mikill ok á staðfestu góða, en lausafé hans er mér sagt heldr²¹ á förum; en mik skortir hvârki land nè lausafé²², ok²³ okkr feðga,

1) kvað, *M.* 2) dyrnar, *B,M.* 3) fra [udel. *M.* 4) udelades af *M.* 5) sagði hann, *t. M.* 6) bónda frá, *Bonde fra, B,M.* 7) til orðit, *M.* 8) vinr, *Ven! t. B,M.* 9) udel. af *M.* 10) bæði, *t. M.* 11) líka, *t. M.* 12) samt, *dog, L,M.* 13) fyrri þat, *B,M.* 14) hún, *B,M.* 15) at, *t. B,M.* 16) rettet, med Hensyn til *A;* ok, *A,B,M.* 17) at(á) þessi mál kæmir þú fyrri mik við feðr hennar, ok legðir á alendu (hendr, *L*) at flytja, þvíat et skal, at du paa mine Vegne foreslaer hendes Fader dette Anliggende,

hvad han vilde. Orm tog derimod, og sagde at Einar var en god Kjøbmand og meget lykkelig i sine Foretagender. Men i det de stode med Værerne, gik en Kvinde forbi Døren til Udhuset. Einar spurgte Orm: „Hvo var den smukke Kvinde, som gik der forbi Døren? jeg har ikke seet hende her før.” Orm svarede: „Det er min Fosterdatter Gudrid, en Datter af Thorbjörn paa Lögarbrekka.” Einar sagde: „Hun maa være et godt Parti, har nogen forsøgt at beile til hende?” „Vist har der været beilet til hende,” svarede Orm, „men hun er ikke let at erholde, og man kan mærke, at hun maa være vaersom i at vælge sig en Mand, og ligesaa hendes Fader.” „Alligevel bliver hun dog den Kvinde,” sagde Einar, „som jeg agter at beile til, og jeg ønsker, at du vil andrage denne Sag hos hendes Fader Thorbjörn, og gjöre dig al Umage for at dette kan faae Fremgang; jeg skal gjengjelde dig det med mit fuldkomne Venskab, hvis jeg faaer hende tilægte. Thorbjörn Bonde maa indsee, at Svogerskabet vil være os begge til Gavn, thi han er en meget hæderlig Mand og har en god Gaard; dog har man sagt mig, at det er snart forbi med hans Penge; men jeg og min Fader fattes hverken Jordegods eller Lösöre, og hvis den Sag gaaer frem, vil det blive

---

og gjör dig al muelig Flid derfor, thi jeg skal, B; M udtrykker sig saaledes rigtigere: at þú kæmir á þessi mál fyri mik v. f. h. o. l. á alhendr at flytja þau o. s. v. ¹⁸⁾ fattes i B. ¹⁹⁾ á lita, B, M. ²⁰⁾ hentar, M. ²¹⁾ at mjök sè, B, M. ²²⁾ lausa aura, M. ²³⁾ nè, M.

ríðr¹ var eptir með föður sínum, ok var heima þann vetr. En at vári hafði þorbjörn vinaboð², ok kom þar mart manna, ok var hin bezta veizla. Ok at veizlunni krafði³ þorbjörn sér hljóðs, ok mælti: hér hefi ek búit lánga æfi, ok hefi ek reynt⁴ góðvilja manna við mik ok ástúð; [kalla ek vel⁵ [farit hafa vár skipti⁶, en nú tekr hagr⁷ minn at úhægjast [fyri lausafjár sakir⁸, en hér til hefir kallat verit [heldr virðingar⁹ ráð. Nú vil ek fyrr búinu¹⁰ bregða, enn sæmdinni¹¹ týna; [ætla ek¹² ok fyrr af landi¹³ fara, enn ætt mína svívirða, ok¹⁴ vitja heita¹⁵ Eiríks hins rauða, vinar míns, er hann hafði, þá er við skildum á Breiðafirði; ætla ek nú at fara til Grænlands¹⁶ [í sumar¹⁷, ef svá ferr, sem ek vildi. Mönnum þótti mikil [þessi ráðabreytni, þvíat þorbjörn var vinsæll maðr, en þóttust¹⁸ vita at þorbjörn mundi [svá fremi þetta upp hafa kveðit¹⁹, at ekki mundi tjóa²⁰ at letja hann. Gaf þorbjörn mönnum²¹ gjafir, ok var brugðit veizlunni; síðan fór hverr til síns heima²². Þorbjörn selr lönd sín²³, ok

1) Guðmundr, *urigtigt*, B. 2) ok var veizla góð búin, og der var et godt Gilde tilberedt, t.B,M. 3) kvaddi, B; beiddi, M. 4) saaledes, B; reyn, A. 5) kveð ek allt vel, L,M. 6) í vorum skiptum farit hafa, M. 7) fjárhagr, B,M. 8) fattes i B. 9) ekki virðuligt, B; ekki úvirðiligt, L; e. vanvirðuligt, M. 10) búí mínu, M,N. 11) sæmd minni, M,N. 12) fattes i M. 13) brott, till. M. 14) ætla ek nú at, t. M. 15) um mál, B,M,N. 16) Grænlands, H. 17) fattes i M. 18) tíðindi um þessa ráðagjörð Eireks (*sic*), þorbjörn hafði lengi vinsæll verit, en ek þóttumst, *Tidenden om denne Eiriks Raadslagning. Thorbjörn havde længe været vensesæl, men de troede, (ek þóttumst maa forandres til en þóttust)*

hos sin Fader, og var hjemme den Vinter. Men om Vaaren indbød Thorbjörn sine Venner til sig; der kom mange Mennesker og det var et meget kosteligt Gilde. Og under Gildet krævede Thorbjörn Taushed, og tog saaledes til Orde: „Her har jeg boet i lang Tid, og jeg har prøvet Folks Godvilighed og Kjærlighed imod mig, og jeg holder for, at vi have levet i god Forstaaelse sammen; men nu begynder min Forfatning at blive betænkelig med Hensyn til Pengemidler, istedenfor at jeg hidtil er bleven anseet for at besidde anseelig Formue. Nu vil jeg hellere flytte min Bo, end miste min Anseelse, og jeg har derfor i Sinde, för jeg skulde beskæmme min Slægt, at drage bort fra Landet, og forsøge det Løfte, som min Ven Erik den Røde gav mig, da vi skiltes i Bredefjord³⁷; jeg agter nu at drage til Grönland i Sommer, om det gaaer som jeg ønsker.” Denne Forandring i Thorbjörns Forfatning gjorde stort Indtryk paa Folk, thi Thorbjörn var meget afholdt, og de holdt sig for overbeviste om, at, da Thorbjörn var gaaet saa vidt, at gjøre dette bekjendt for Folk, saa vilde det ikke kunne nytte at fraraade ham det. Thorbjörn gav Folk Gaver, og Gildet blev sluttet; derpaa drog enhver hjem til sit. Thorbjörn sælger sine Jorder³⁸, og kjøber sig

B; tíðindi vera um slíka hans ráðgjörð, þvíat Þorbjörn h. l. v. v.; en þeir þóttust, *M.* ¹⁹) þetta svá framt ráðit hafa, *M.* ²⁰) stoða, *B*; tjá, *M.* ²¹) vinum sínum, *sine Venner*, *L, M*; góðar, *gode*, *t. l.* ²²) heimkynna sinna, *B, M.* ²³) lendum sínar, *B, M.*

kaupir sèr skip, er uppi stóð í Hraunhafnarósi. Ræðust til ferðar með honum XXX manna; var þar í ferð Ormr frá Arnastapa, ok kona hans, ok aðrir vinir Þorbjarnar, þeir er eigi vildu við hann skilja. Síðan létu þeir í haf¹, ok² er þeir voru³ í hafi⁴, tók af byri; fengu þeir hafvillur⁵, ok fórst þeim ógreitt um sumarit. Þvínæst kom sótt í lið þeirra, ok andaðist Ormr, ok Halldís kona hans, ok helmíngur liðs⁶ þeirra. Sjó tók at stæra⁷, ok [þoldu menn hit mesta⁸ vâs ok vesöld á marga vega; en tóku þó⁹ Herjólsnes á Grænlandi við [vetr sjálfan¹⁰. Sá maðr hêt Þorkell, er bjó á Herjólsnesi; hann var¹¹ hinn beztu bóndi; hann tók við Þorbirni ok öllum skipverjum hans um vetrinn. Þorkell veitti þeim sköruliga¹². Í þenna tíma var hallæri mikit á Grænlandi; höfðu menn fengit lítit fáng¹³, þeir er í [veiðiferðir höfðu farit¹⁴, en sumir ekki aptrkomnir. Sú kona var þar í bygð¹⁵ er Þorbjörg hêt; hún var spákona, ok var köllut lítil völvu¹⁶; hún hafði átt sèr IX systur, ok voru allar spákonur, en hún ein var þá¹⁷ á lífi. Þat var háttr Þorbjargar um vetrum, at hún fór [at veizlum¹⁸, ok [buðu þeir

¹) þá er þeir höfðu útlátit, var veðr hagstætt, *da de havde lagt ud af Havnen, var Vinden gunstig, t. B,M.* ²) en, *men, B,M.* ³) komu, *kom, B,M.* ⁴) haf, *M.* ⁵) mikil veðr, *heftig Storm, B,M.* ⁶) *fattes i B.* ⁷) stæcka, *B,M,N* ⁸) fengu þeir mikit, *B*; svá at þeir fengu, *M.* ⁹) um síðir, *t. L,M.* ¹⁰) vetrnætr sjálfar, *B,N*; um vetrnætur, *M.* ¹¹) nytju-maðr ok, *en duelig Mand og, t. B,N*; vitr maðr ok, *en forstandig Mand, t. L,M.* ¹²) líkaði Þorbirni vel ok öllum skipverjum hans, *det behagede Thorbjörn og alle hans Skibsfolk vel, t. B*

et Skib, som stod optrukket i Mundingen af Rönhavn³⁹. Til Reisen med ham forenede sig 30 Mænd, deriblandt Orm fra Arnestape, og hans Kone, og flere af Thorbjörns Venner, som ikke vilde skilles fra ham. De gik derefter til Söes, og da de vare komne ud paa Havet, tog Bören af; de fore vild paa Havet, og havde mange Vanskeligheder at kæmpe med om Sommeren. Dernæst kom der Sygdom iblandt deres Folk, og Orm döde tillige med hans Kone Halldis, og Halvdelen af deres Mandskab. Söen begyndte at opröres, og Folk udstod det störste Besvær og Elendighed paa mange Maader, men naaede dog til Herjulfsnæs paa Grönland⁴⁰ ved selve Vinterens Begyndelse. Den Mand, som boede paa Herjulfsnæs, hed Thorkel; han var en særdeles brav Mand; han tog imod Thorbjörn og alle hans Skibsfolk om Vinteren, og ydede dem med störste Beredvillighed Bistand. I den Tid var der stor Misvæxt paa Grönland; de Folk, som havde faret paa Fiskeri, havde kun faaet liden Fangst, og nogle vare ikke komne tilbage. I Bygden var der en Kone, som hed Thorbjörg; hun var Spaakvinde, og blev kaldt den lille Vala⁴¹, hun havde haft ni Söstre, og de vare alle Spaakvinder, men hun ene var da i Live⁴². Det var Thorbjörns Skik om

---

som her begynder et nyt Capitel; M har for de anförte Ord: svá at þeim Þorbirni líkaði allvel. ¹³⁾ udel. i B, M. ¹⁴⁾ veiðiferð höfðu verit, af samme Mening, B; i óbygðir farit höfðu, til Ubygðer eller öde Steder, L, M. ¹⁵⁾ saaledes rettet efter B; byð, ved en Skrivefeil, A; bygðinni; M. ¹⁶⁾ litill völv, B. ¹⁷⁾ ok var hún nú ein þeirra eptir, M; ein eptir, N, ¹⁸⁾ á veizlur, B.

menn henni¹ mest² heim, er forvitni var á [at vita³ forlög sín eða árferð⁴. Ok með því at þorkell var þar mestr bóndi, þá þótti til hans koma at vita, nær⁵ létta mundi [óáraní þessu⁶, sem yfir stóð. Byðr þorkell spákonunni heim, ok er henni [þar vel fagnat⁷, sem siðr var til, þá er við þessháttar konum skyldi taka. Var henni búit háseti, ok lagt undir hana hægindi; þar skyldi í vera hænsna⁸ fiðri⁹. En er hún kom um kveldit, ok sá maðr er móti henni var sendr, þá var hún svá búin, at hún hafði yfir sèr tuglamöttul¹⁰ blán, ok var settr steinum allt í skaut ofan¹¹; hún hafði á hálsi sèr glertölur¹², ok lambskinns [kofra svartan¹³ á höfði ok við innan kattskinn¹⁴ hvít, ok hún hafði staf í hendi, ok var á knappr, hann var búinn með mersíngu¹⁵, ok settr¹⁶ steinum ofan um knappinn; hún hafði um sik [hnjóskulinda¹⁷, ok var þar á skjóðupúngr mikill, ok varðveitti hún þarí töfr sín¹⁸, þau er hún þurfti til fróðleiks at hafa; hún hafði á fótum kálfskinnskúa loðna, ok í þvengi lánga, [ok á tinknappar¹⁹ miklir²⁰ á endunum; hún hafði á höndum sèr kattskinn glófa²¹, ok voru hvítir innan ok loðnir. En er hún kom inn, þótti öllum mönnum skylt

¹) rettet efter B (M); þeir m. h. þeir, A. ²) helzt, M. ³) um, M, N. ⁴) árferðir, i *Fleertallet*, L; atferðir, B. ⁵) hvenær, M. ⁶) óáran þessari, M. ⁷) búin góð viðtaka, B, M. ⁸) hesna, A; hænsa, B, ⁹) fiðr, M. ¹⁰) tyglamöttul, B; tiglammöttul, M. ¹¹) niðr, H, M. ¹²) glastölur, M. ¹³) kofur svart, L, M. ¹⁴) kattarskinn, M, N. ¹⁵) messíngu, D, H, B, M. ¹⁶) settum, B. ¹⁷) hnjóku? linda, B; hnjóska linda, H; hyndskan linda, Hm; hviðku hindsk-

Vinteren, at hun drog omkring til Gilder, og især de böde hende hjem, som önskede forud at vide deres Skjæbne, eller hvorledes Aaret vilde blive. Og eftersom Thorkel var der den⁴³ fornemste Bonde, saa syntes det at være hans Sag at vide, naar det Uaar, som var indtruffet, vilde lettes⁴⁴. Thorkel indböd Spaa-kvinden, og hun blev der vel modtagen, som Skik og Brug förte det med sig, naar man skulde tage imod dette Slags Kvinder. Der blev beredt et Höi-sæde for hende, og lagt et Hynde for hende til at sidde paa; deri skulde være Hönsefjeder⁴⁵. Men da hun kom om Aftenen, ledsaget af den Mand, som var sendt imod hende, da var hun saaledes klædt, at hun havde over sig en blaa med Remmer sammenbunden Overkjortel, som var besat med Stene⁴⁶ lige ned til Skjødets; hun havde Glasperler om Halsen⁴⁷, og paa Hovedet en sort Lammeskindshætte, som var foret med hvidt Katteskind⁴⁸; og hun havde en Stav i Haanden, hvorpaa der var en Knap, den var prydet med Messing, og oventil omkring Knappen besat med Stene⁴⁹; hun havde om sig et Knödske - Bælte⁵⁰, og derfra hang en stor Skindpung, hvori hun forvarede sine Hexeredskaber, som hun behövede til at udföre sin Spaadom; hun havde paa Födderne laadne Kalveskinds Sko, og deri lange Tvinger, og paa Enderne af disse store Tinknappe; hun havde paa sine Hænder Katteskinds Handsker, som vare indvendig hvide og laadne. Men da hun kom ind, holdt alle det

an linda, *L*; linda, *M*. ¹⁸) *fattes* i *B, M*; töfra sina, *H*. ¹⁹) ok sterkliga, látúns knappar, og stærke, *Messing Knapper, B, M*; (látún, fransk laitón). ²⁰) *udel. af M, N*. ²¹) svarta, sorte, *t. L, N*.

at velja henni sæmiligar kveðjur; hún tók því, [sem henni voru menn geðjaðir¹ til². Tók Þorkell bóndi í³ hönd henni⁴, ok leiddi hana til þess sætis, sem henni var búit. Þorkell bað hana þá⁵ renna þar augum yfir hjú ok hjörð, ok svá híbýli. Hún var fámálug um allt. Borð voru upptekin um kveldit, ok er frá því at segja, hvat⁶ spákonunni var matbúit; henni var gerr grautr á⁷ kiðjamjólk [ok matbúin⁸ hjörtu or öllum⁹ kykvendum, þeim er þar voru til; hún hafði mersingarspón ok kníf tannskeptan tvíhólkaðan af eiri, ok var brotinn af oddrinn¹⁰. En er borð voru upptekin, þá gengr Þorkell bóndi fyri Þorbjörgu, ok spyrr, hversu henni [þikki þar um at lítast, eða hversu skapfeld henni eru¹¹ þar híbýli eða hættir manna, eða [hversu fljóttliga¹² hún¹³ mun vís verða þess, er hann hefir spurt hana¹⁴, ok [mönnum er mest forvitni at¹⁵ vita. Hún kallast¹⁶ ekki [munu segja¹⁷, fyrr enn um morgininn eptir¹⁸, [er hún hafði áðr¹⁹ sofit um nóttina. En [um morgininn²⁰ [at áliðnum degi²¹ var henni veittr sá umbúníng, sem hún [þurfti at hafa til at fremja seiðinn²². Hún bað ok fá sèr konur, þær

¹) skapfeldir, *B,M.* ²) fra [: vel, ok þó eptir því, sem menn voru henni skapfeldir til *d. e. Hun optog enhver Hilsen vel, dog eftersom enhver var efter hendes Sind, M.* ³) i, t, *B,H;* *fattes i A.* ⁴) visindakonunui, *Spaakvinden, B,M.* ⁵) at, *M.* ⁶) at, *B.* ⁷) af, *B;* or, *M.* ⁸) en til matar henni voru búin, *B.* ⁹) allskonar, *alskens, B;* allskýns, *M.* ¹⁰) saaledes *B;* oddinn, *A.* ¹¹) virðist, *Boligen forekom hende, fra [: hversu henni litust, M.* ¹²) hve snart, *M.* ¹³) hann, *han, B.* ¹⁴) eptir, *t. B.* ¹⁵) menn vildu, *Folk ønskede, B,M.* ¹⁶) kveðst, *B.* ¹⁷) mundu

for deres Skyldighed at hilse hende med hæderlige Ord; hun optog enhver Hilsen, eftersom han stod hende an. Huusbonden Thorkel tog hende i Haanden, og førte hende til det Sæde, som var beredt for hende. Thorkel bad hende da at lade sine Öine gaae over hans Tyende og Hjord og ligesaa over Boligen. Hun var faatalende om alt. Bordene bleve fremsatte om Aftenen, og det bör her fortælles, hvad der blev anrettet for Spaakvinden; for hende blev der lavet Gröd paa Gedemelk⁵¹, og dertil anrettet Hjerterne af alle Slags Dyr, som vare der at faae⁵². Hun havde en Messingskee og en Kniv af Kobber⁵³, som var fastgjort i et af to Ringe omgivet Skaft af Hvalrostand og hvis Spids var afbrudt⁵⁴. Men da Bordene vare borttagne, da gik Huusbonden Thorkel for Thorbjörg, og spurgte, hvorledes det behagede hende at skue der omkring sig, og hvorledes Værelserne og Folkenes Væsen der stode hende an, og hvor snart hun kunde faae Kundskab om det, som han havde spurgt hende om, og som alle mest önskede at vide. Hun tilkjendegav at hun intet kunde sige förend om Morgenens efter, naar hun forud havde sovet der om Natten⁵⁵. Men den fölgende Dag, da det allerede lakkede ad Aften, blev der gjort saadan Tilberedelse for hende, som hun behövede at have til at fuldföre Seiden⁵⁶. Hun bad ogsaa, at de skulde skaffe hende saadanne Kvinder, som kunde

þat uppbera, B; M udel. þat, ¹⁸) þá, B; udel. af M. ¹⁹) þar, der, M; fra [: þegar er hon hefir, B. ²⁰) eptir, B. ²¹) M har fra [: eptir áliðinn dag, efter at Dagen var begyndt at helde. ²²) skyldi sem (seið) fremja, skulde udöve Trolldom, B; skyldi brúka, er hún vildi seið fremja, L, M.

er kunnur fræði þat, sem [til seiðsins þarf¹, ok varðlokkur² hétu; en þær konur fundust eigi³, þá var leitast [at um bæin⁴, ef nokkur kynni; þá segir Guðríðr: hvárki em ek fjölkunnig nè vísindakona, en þó kendi Halldís, fóstura mín, mér á Íslandi þat kvæði⁵, er [hún kallaði varðlokkur⁶. Þorkell⁷ segir: þá ertu happfróð⁸; hún segir: þetta er [þat eitt⁹ atferli, [er ek ætla í öngum atbeina at vera¹⁰, þvíat ek em kristin kona. Þorbjörg¹¹ segir: svá mætti verða, at þú yrðir mönnum¹² at liði hér um, en þú værir [þá¹³ kona ekki¹⁴ verri [enn áðr¹⁵; en við Þorkel¹⁶ [mun ek meta¹⁷ at fá þá hluti til, [er hafa þarf¹⁸. Þorkell herðir nú á Guðríði, en hún kveðst gera mundu, sem hann vildi. Slógu þá konur hríng [um hjallinn¹⁹, en Þorbjörg [sat á uppi²⁰; kvað Guðríðr²¹ þá kvæðit svá fagurt ok vel, at engi þóttist²² heyrt hafa með fegri rödd²³ kvæði²⁴ kveðit, sá er þar var hjá. Spákonan þakkar henni kvæðit, [ok kvað margar þær náttúrur nú til hafa²⁵ sótt, ok þikkja fagurt at heyra, [er kvæðit var svá vel flutt, er áðr vildu við oss

1) Þyrfti til seiðinn at fremja, *B*; (seið) *M*. 2) varðlokkur, *D, H, B, M*. 3) þar, *t. M*. 4) þar um bæina, *der paa Gaardene, M*. 5) fræði, *B*. 6) varðlokkur heita, *M*. 7) Þorbjörg, *B*. 8) fróðari enn ek ætlaði, *klogere end jeg troede, B, M*. 9) Þesskonar fræði ok, *saadan Vidskab og, B, M*. 10) at ek ætla í aungu beina nè at vera, *som jeg ikke agter at befordre i noget, eller at overvære, M*. 11) Þorbjörn, *urigtigt, B*; Þorkell, *L, M*. 12) mér, *mig, L, M*. 13) þó, *dog, M*. 14) kona at; *B, saa at ekki udelades; ecki kona at verri, M*. 15) udelades í *B, M*. 16) Þor-

det Tryllekvad, der behövedes til Seiden, og benævntes Vardlokkur (eller Skytsaanders Paakaldelser⁵⁷), men saadanne Kvinder fandtes ikke; der blev da søgt paa Gaarden, om nogen kunde det; da sagde Gudrid: „Hverken er jeg tryllekyndig eller nogen Spaakvinde, men dog lærte min Fostermoder Halldis mig paa Island et Kvad, som hun kaldte Vardlokkur.” „Da er du lykkelig med din Kyndighed,” sagde Thorkel. Hun svarede: „Dette er af den Art, at jeg ikke agter at yde nogen Hjælp derved, fordi jeg er en christen Kvinde.” Thorbjörg sagde: „Det kunde vel tænkes, at du gjorde Folk her en Tjeneste dermed, og blev dog derfor ikke en ringere Kvinde end tilforn; men af Thorkel vil jeg forlange at faae de Ting dertil, som man behøver at have. Thorkel trænger nu ind paa Gudrid, og hun sagde da, at hun vilde gjøre, som han ønskede. Kvinderne sloge nu en Kreds omkring Trylle-Forhöiningen⁵⁸, men Thorbjörg sad oppe paa den; Gudrid kvad da Kvadet saa smukt og vel, at ingen af de der tilstedeværende tyktes at have hørt nogen Sang kvædet med behageligere Stemme. Spaakonen takkede hende for Kvadet, og sagde: „Nu ere mange af de Aander komne til os, og finde Behag i at høre, da Kvadet blev sunget saa vel, som dog tilforn vilde skille sig fra os, og ingen Bistand yde os; mig

björgu, Thorbjörg, eller: af Agtelse for Thorbjörg vil jeg skaffe, M. ¹⁷) met ek, B, M. ¹⁸) sem þarfir eru, M. ¹⁹) umhverfis, B, M, N. ²⁰) uppi á seiðhjallinum, Tryllestelladset, B; var o. s. v., M. ²¹) Guðrið, A. ²²) fyrr, tilforn, t. B. ²³) ravst, B. ²⁴) udelades i B, M. ²⁵) hún hafði margar náttúrir higat at, hun havde ført mange Aander (el. Væsener) did, B, M.

skiljast' ok enga hlýðni oss veita; en mèt eru nú margir þeir hlutir auðsýnir, er áðr var [ek dulið ok margir aðrir². En ek kann þèr þat at segja, þorkell, at hallæri þetta mun ekki haldast [lengr enn í vetr³, ok mun batna áráng⁴, sem⁵ vârar; sóttarfar þat, sem á⁶ hefir legit, man ok batna vânu bráðara. En þèr, Guðríðr, skal ek launa í hönd liðsinni þat, er oss hefir af þèr staðit; þvíat þín forlög eru' mèt nú allglöggsæ⁸; þú munt gjaforð fá hèt á Grænlandi, þat er sæmiligast er, þóat þèr verði þat eigi til lánggæðar, þvíat vegar þínir liggja út til Íslands, ok man þar koma frá þèr [bæði mikil ætt ok góð⁹, ok yfir þínum kynkvíslum¹⁰ [skína bjartari geislar, enn ek hafa megin til at geta slíkt vandliga sèt¹¹, enda far þú nú heil ok vel, dóttir¹²! Síðan gengu menn at vísindakonunni, ok frètti þá hvèrr þess, er mest forvitni var á at vita. Hún var ok góð af¹³ frásögnum, gekk þat ok lítt í tauma, [er hún sagði¹⁴. Þessu næst var komit eptir henni af öðrum bæ¹⁵; fór hún þá þángat. Þá var sent eptir þorbirni, þvíat hann vildi eigi heima vera, meðan slík [hindrvitni var framit¹⁶.

¹) Þótti f. at h. þat er kveðit var, er áðr vildi frá oss snúast, B; þat er kveðit var, ok segir: ek hefi nú hugat at mörgum náttúrum, bæði sóttar ok árgánga, ok eru mèt &c., *hvað der var kvædet, og sagde: jeg har nu tænkt paa mange Forhold (Væsener), baade ved Sygdom og Aaring, og ere mig*, L, M. ²) bæði ek ok aðrir duldir, B; b. mèt ok öðrum duldir, M. ³) lengi, B, M. ⁴) árgánger, L, M. ⁵) er, M. ⁶) lengi, B, M. ⁷) meiri enn mik varir ok, *større end jeg havde tænkt og, t. L.*; meiri enn menn v.

ere nu mange af de Ting klare, som tilforn vare skjulte baade for mig og mange andre. Men jeg kan sige dig det, Thorkel, at dette Uaar vil ikke holde ved længer end i Vinter, og Aaret vil forbedre sig, saasnart Vaaren kommer. Den Sygdom, som har hersket her, vil ogsaa standse hurtigere, end man venter det; men dig, Gudrid, skal jeg strax lönne for den Bistand, som vi have haft af dig, thi din tilkommende Skjæbne er mig nu ganske klar; du vil gjøre det Giftermaal her i Grönland, som er anseeligst, skjönt du ikke vil komme til at nyde godt af det længe, thi dine Veie ligge ud til Island, og der vil du blive Stammoder til en stor og god Æt, og over din Afkom ville skinne klarere Straaler, end jeg har Kraft til nöie at bemærke saadanne⁵⁹, men hil dig nu, Dotter, og far du vel!" Siden gik Folk til Spaakvinden, og enhver spurgte da om det, som han helst önskede at vide. Hun var god i sine Svar, det slog heller ikke meget feil, hvad hun sagde⁶⁰. Dernæst kom der nogle efter hende fra en anden Gaard; og hun drog strax did. Der blev da sendt Bud efter Thorbjörn, thi han havde ikke villet være hjemme, medens saadan overtroisk Færd blev övet⁶¹. Veirliget blev snart mildere, som Thorbjörg havde

ok, *större end Folk tænkte, og, M.* ⁸⁾ avll glavggæs, *alle tydelige, B,D,M.* ⁹⁾ ættbogi bæði mikill ok góðr, *B,M.* ¹⁰⁾ ættkvíslum, *B.* ¹¹⁾ mun skína bjartr (fagr) geisli, *vil skinne en klar Straale, B,M.* ¹²⁾ mín, *till. M,N; og Mendvidere: sagði hún.* ¹³⁾ á, *M.* ¹⁴⁾ s. hún, *som hun sagde, B; gekk þat ok allt eptir sem hún sagði, det gik og alt eftersom hun sagde, L,M.* ¹⁵⁾ bæum, *Gaarde, M.* ¹⁶⁾ saaledes *A; heiðni var framin, B; heiðni færi fram, hedensk Færd övedes, L,M.*

Veðrátta batnaði skjótt¹, sem Þorbjörg hafði sagt. Býr Þorbjörn skip sitt, ok ferr [þartil er² hann kemr í Brattahlíð³. Eiríkr tekur [vel við honum með blíðu⁴, ok kvað þat vel, er hann var þar kominn. Var Þorbjörn með honum um vetrinn, ok skuldalið hans, [en þeir vistuðu háseta með bóndum⁵. Eptir um vârit gaf Eiríkr Þorbirni land á Stokkanesi, ok var þar gerr sæmiligr bær, ok bjó hann þar⁶ síðan.

Af Leif enum heppna ; ok kristni kom á Grænaland.

4. Eiríkr átti þá konu, er Þórhildr⁷ hét, ok [við henni⁸ II sonu; hét annar Þorsteinn, en annar Leifr; þeir voru báðir efniligir menn, ok var Þorsteinn heima með föður sínum; ok var eigi⁹ sá maðr á Grænlandi, er jafn-mannvænn¹⁰ þótti sem hann. Leifr hafði siglt til Noregs, ok var með Ólafi konúngi Tryggvasyni. En er Leifr sigldi af Grænlandi um sumarit, urðu þeir sæhafa til Suðreyja. Þaðan byrjaði þeim seint, ok dvöldust þeir þar lengi um sumarit. Leifr lagði þokka¹¹ á konu, þá er Þórgunna hét; hún var kona ættstór, [ok skildi Leifr at hún mundi vera margkunnig¹². En er Leifr bjóst¹³ brott, beiddist Þórgunna at fara með honum. Leifr spurði, hvárt þat væri nokkut¹⁴ vilî frænda hennar; hún kveðst [þat ekki hirða¹⁵. Leifr kveðst eigi þat kunna [sjá at sínu ráði¹⁶, at gera hertekna svâ stórætt-

¹) þegar er vora tók, *saasnart Vaaren begyndte*, B,M. ²) unns, M. ³) Bröttuhlíð, *stundum i K.* ⁴) við honum báðum höndum, *mod ham med begge Arme*, B,M. ⁵) *udelades i B.* ⁶) lengi, *længe, t. M*; B *forbinder dette og næste Capitel.* ⁷) Þjóðhildr, B,

sagt. Thorbjörn gjorde sit Skib i Stand, og fortsatte Reisen, indtil han kom til Brattelid. Erik tog imod ham med Venlighed, og sagde at det var vel at han var kommen der. Thorbjörn var hos ham om Vinteren tillige med sin Familie, men Skibsfolkene skaffede de Herberge hos Bønderne. Om Vaaren efter gav Erik Thorbjörn Land paa Stokkenæs⁶², og der blev opført en anseelig Gaard, hvor han siden boede.

Om Leif den Heldige og Christendommens Indførelse paa Grönland.

4. Erik havde en Kone, som hed Thorhilde⁶³, og med hende to Sønner; den ene hed Thorstein, og den anden Leif⁶⁴; de vare begge vakkre Mænd, og Thorstein var hjemme hos sin Fader, og der var ikke nogen Mand paa Grönland, der gav bedre Haab om sig at blive til noget end han. Leif havde seilet til Norge og været hos Kong Olaf Tryggvesön. Men da Leif seilede fra Grönland om Sommeren, bleve de forslaaede til Syderøerne. Det varede længe, inden de derfra fik Bör, og de maatte derfor opholde sig der længe om Sommeren. Leif blev forelsket i en Kvinde, som hed Thorgunna; hun var af en fornem Slægt, og Leif fandt, at hun maatte vide meget (være tryllekyndig). Og da Leif beredte sig til at drage bort, bad Thorgunna om Lov til at drage med ham. Leif spurgte, om det var med hendes Frænders Villie. Hun sagde at hun ikke brød sig derom. Leif sagde at han ikke kunde finde

K, L, M, N; formodentlig hendes christne Navn. ⁸) udelades i B. ⁹) þá, da, t. B; þar, der, t. M. ¹⁰) mannvænlig, Hm. ¹¹) þánka, Hm; hug, B. ¹²) þat sá Leifr, at hún mundi kunna fleira enn fátt eitt, B, M, N. ¹³) sigldi, seilede, B, M, N. ¹⁴) udel. M. ¹⁵) rettet for: þ. e. hirta, A; ekki at þvi fara, B, M. ¹⁶) udelades i B, M.

aða konu í ókunnu landi, en [vèr liðfáir¹. Þórgunna mælti: eigi er víst at þèr þikki því betr ráðit. Á þat mun ek þó hætta, sagði Leifr. Þá segi ek þèr, sagði Þórgunna, at ek [man fara kona² eigi einsaman, ok [em ek³ með barni, segi ek þat af þínum völdum; get ek [at þat mun vera sveinbarn, þá er fæðist⁴; en þóttu vilir aungan gaum at gefa, þá man ek uppfæða sveininn ok þèr senda til Grænlands, [þegar fara má⁵ með öðrum mönnum; en ek get, at þèr verði at þvílíkum nytjum sonareignin⁶, sem nú verðr skilnaðr okkar til⁷; en koma ætla ek mèr til Grænlands, áðr lýkr. Leifr gaf henni fingrgull ok vaðmáls⁸ möttul grænlenzkan [ok tannbelti⁹. Þessi sveinn kom til Grænlands, ok nefndist þorgils. Leifr tók við honum at faðerni, ok er þat sumra manna sögn, at þessi þorgils [hafi komit¹⁰ til Íslands [fyri Fróðárundr um sumarit¹¹, en sjá þorgils [var síðan á Grænlandi¹², ok þótti þar¹³ enn eigi kynjalaust um hann¹⁴ verða, áðr lauk. Þeir Leifr sigldu brott or Suðreyjum, ok tóku Noreg um haustit. Fór¹⁵ Leifr til hirðar Ólafs konúngs Tryggvasonar; lagði konúngr á hann góða virðing, ok þóttist sjá at hann mundi [vera vel-

1) vera liðfár, *have saa lidet Mandskab*, L,M. 2) ferr, B,M. 3) mun ek vera, *jeg troer at jeg er*, B,M. 4) ok at ek muni svein (sveinbarn, M) fæða, þá er þá kemr til, og at jeg vil föde en Dreng, naar Tiden er omme, B,M. 5) þá til er fær, M. 6) við mèr, med mig, t. B; sá son er þú átt v. m., M. 7) udel. i M. 8) udelades i B,M. 9) með kvennbelti, *tilligemed et Kvindebelte*, L. 10) kæmi, B. 11) um sumarit fyrir Fróðárundr, D,H,M; í Fróðárundrum um sumarit, I,K. 12) kom á Græn-

det raadeligt for sig, i et fremmedt Land at bortføre en Kvinde af en saa stor Herkomst, især da han kun havde faa Folk med sig. Thorgunna sagde: „Det er ikke' vist, at du vil tykkes bedre om den Beslutning.” „Det vil jeg dog forsøge paa,” sagde Leif. „Da siger jeg dig,” sagde Thorgunna, „at jeg farer ikke ene, thi jeg er frugtsommelig, og jeg udlægger dig for Fader til Barnet; jeg aner at det vil være et Drengbarn, naar det fødes; men skjönt du ingen Agt vil give herpaa, saa vil jeg dog opføde Drengen og sende dig ham til Grönland, saasnart han kan drage med andre Mænd; men jeg aner, at denne Sön vil blive dig til ligesaa meget Gavn, som vor Skilsmisse nu lover; dog agter jeg mig engang, inden Enden tager, til Grönland.” Leif gav hende en Guld-Fingerring, en grönlandsk Vadmels Kaabe og et Bælte af Hvalrostand. Denne Dreng kom til Grönland, og hed Thorgils. Leif vedgik at være hans Fader, og tog imod ham, og nogle sige, at denne Thorgils er kommen til Island om Sommeren för Frodaa-Undere⁶⁵; men samme Thorgils var siden paa Grönland, og det syntes ikke heller der at gaae aldeles naturlig til med ham, inden Enden tog. Leif seilede med sine Folk bort fra Syderöerne, og kom til Norge om Hösten. Leif begav sig til Kong Olaf Tryggvesöns Hof; Kongen holdt ham i megen Ære, og troede at see, at han maatte være en veldannet Mand. Engang kom

land, kom til Grönland, B,N; udelades ganske af M. ¹³) udelades af B,M. ¹⁴) ligesaa. ¹⁵) rødt, B.

menntur maðr¹. Eitt sinn kom konúgr at máli við Leif, ok segir: ætlar þú út² til Grænlands í sumar³? Þat ætla ek, sagði Leifr, ef þat⁴ er yðvar⁵ vili. Konúgr svarar: ek get [at þat mun vel⁶ vera, ok skaltu þángat⁷ fara með erindum mínum, ok boða þar⁸ kristni. Leifr kvað hann ráða skyldu⁹, en kveðst hyggja, at þat erindi mundi torflutt a Grænlandi. Konúgr kveðst eigi þann¹⁰ mann sjá, er betr væri tilfallinn¹¹ enn hann: ok muntu [giptu til bera¹². Þat mun því at eins, segir Leifr, [ef ek nýt yðvar¹³ við. Lætr Leifr í haf, [ok er¹⁴ leingi úti, ok hitti¹⁵ á lönd, þau er hann vissi áðr enga von til¹⁶; voru þar hveítiakrar sjálfsánir ok vínviðr vaxinn; þar voru þau trè er [mösur hētu¹⁷, ok höfðu þeir af þessu öllu nokkur merki, [sum trè svá mikil, at í hús voru lögð. Leifr fann menn á skipflaki¹⁸, ok¹⁹ flutti heim með sèr²⁰; sýndi hann [í því hina mestu stórmennsku ok drengskap, sem mörgu öðru, er²¹ hann kom kristni á landit²², ok [var

¹) verða vel metinn, *blive meget anseet*, L,M. ²) udel. i M; at sigla, at seile, B; aptr at sigla, at seile tilbage, I. ³) M till. her at sigla. ⁴) sá, B. ⁵) góðr, t. M. ⁶) svá megi, M. ⁷) udelades i B,M. ⁸) saaledes berigtiget; þá, A; á Grænlandi, i Grönland, B,M,N. ⁹) mundu, B,M. ¹⁰) udel. af M. ¹¹) til þess fallinn, M. ¹²) einn þar til giptu bera, og du allene vil have Lykke dertil, M. ¹³) at ek njóta yðar, M,N. ¹⁴) þegar hann var búinn; Leif velkti, saasnart han var færðig, og omdreves, B,M,N. ¹⁵) hann, t. M. ¹⁶) í, B; ekkert af nè nein deili til, som vare ham ganske og aldeles ubekjendte, L; ekki o. s. v., M. ¹⁷) mosur h., A; mansur hētu, B; mavsur heita, M. ¹⁸) udelades i B,M,N, som saaledes berette at Leif tog Prøver af

Kongen i Tale med Leif, og sagde: „Agter du dig ud til Grönland i Sommer?” „Det agter jeg,” sagde Leif, „hvis det er eders Villie.” Kongen svarede: „Jeg holder for, at det vilde være godt, og du skal drage did med mit Ærende og forkynde Folket Christendommen.” Leif sagde at han skulde raade, men tilföiede, at han troede, dette Ærende vilde være vanskeligt at udföre paa Grönland. Kongen sagde at han ikke kjendte nogen Mand, der var bedre skikket dertil end han: „og det vil vist lykkes for dig.” „Da vil det allene skee,” sagde Leif, „fordi jeg dertil nyder godt af eders Lykke.” Leif begav sig nu paa Reisen, og drev længe om paa Söen, og traf paa Lande, som han forud ikke vidste noget af⁶⁶; der vare selvsaaede Hvedeagre og Viinranker opvoxne; der vare ogsaa de Træer, som kaldes Masur, og de toge af alt dette nogle Pröver; somme Træer vare saa store, at de bleve brugte til Bjælker i Huse. Leif traf paa nogle Folk paa et Skibsvrag, og förte dem hjem med sig⁶⁷; Leif viste deri, som i meget andet, den störste Höimodighed og Driftighed, at han indförte Christendommen i Landet, og blev be-

---

alle Landets Frembringelser hjem med sig, hvorimod de ganske fortie Beretningen om de forliste Skibsfolks Redning. 19) Leifr, B. 20) ok fékk öllum vist um vetrinn, og skaffede dem alle Op- hold om Vinteren, t. B; öllum sinum mönnum, alle sine Mænd (Skibsfolk), M. 21) svá mikla stórmennsku ok gæzku af sér, saa stor Höimodighed og Godhæd, B; M udelader ok gæzku, men har for er i Slutningen at. 22) ok kallaði Vinland hit góða, og kaldte det Viinland det Gode, t. L; ok kallaði þat o. s. v., M.

jafnan síðan¹ kallaðr Leifr hinn heppni. Leifr² tók land í Eiríksfirði, ok fór heim síðan³ í Brattahlíð; tóku þar allir⁴ menn vel við honum. Hann boðaði brátt [kristni um landit ok almenniliga trú⁵, ok sýndi⁶ mönnum⁷ orðsending Ólafs konungs Tryggvasonar⁸, ok sagði, hversu mörg ágæti ok mikil dýrð fylgði þessum sið. Eiríkr tók því máli seint, at láta sið sinn, en Þjóðhildr⁹ gekk skjótt undir¹⁰, ok lét gera kirkju eigi¹¹ allnær húsunum; [þat hús var kallað¹² Þjóðhildarkirkja¹³; hafði hún þar fram bænir sínar, ok þeir menn sem við kristni tóku¹⁴. Þjóðhildr vildi ekki samræði¹⁵ við Eirík, síðan hún tók trú, en honum var þetta mjök móti skapi. [Á þessu¹⁶ gerðist orð mikit¹⁷, at [menn mundu¹⁸ leita¹⁹ lands þess er Leifr [hafði fundit²⁰; [var þar formaðr at Þorsteinn Eiríksson²¹, fróðr maðr ok vinsæll²². [Eiríkr var ok [tilbeðinn, ok trúðu menn hans gæfu framast ok forsjó; hann var lengi fyri, en kvað eigi nei við²³,

¹) hann bjargaði mönnum; var hann, *han frelste Folkene*, og blev, *B*; hann bjargaði svá mönnum úr sinni villu, *han hjalp saaledes Folk ud af deres Vildfarelse*, *L,M*; *den sidste har endvidere*: ok var því síðan, og blev derfor siden. ²) sigldi eptir þat til Grænlands ok, *seilede derefter til Grönland*, og, *t. L,M*. ³) *udelades i B,M*. ⁴) *udelades i B,M*. ⁵) kristna trú um landit, *M*. ⁶) sagði, *M*. ⁷) bréf ok, *Brev og, t. D*. ⁸) þar með sýndi hann þeim jarðteiknir, *tillige viste han dem Jertegn*, *t. L*. ⁹) Þórhildr, *bestandig G,H*. ¹⁰) þetta, *t. M*. ¹¹) *udelades i L,M*; eigu, *B,N*. ¹²) var hon köllut, *M*. ¹³) Þórhildarkirkja, *G,H*. ¹⁴) en þeir voru margir, *som vare mange*, *t. B,M,N*. ¹⁵) halda samfarir, *B,M,N*. ¹⁶) af þessu, *B,N*; á því, *D,H*; síðan, *derefter, M*. ¹⁷) á, *t. M*. ¹⁸) hann mundi, *han vilde, M*. ¹⁹) vitja, *besøge, L*. ²⁰) fann, *M*. ²¹) góðr ok, *god og*,

standig siden kaldt Leif den Heldige. Leif landede i Eriksfjord, og drog siden hjem til Brattelid; der toge alle vel imod ham. Han forkyndte snart Christendommen og den almindelige (katholske) Tro i Landet, og foredrog for Folket Kong Olaf Tryggvesöns Ordsending, og forklarede dem, hvor megen Herlighed og Glands der var ved denne Tro. Erik var langsom til at tage nogen Bestemmelse om at forlade sin Tro, men Thjodhilde⁶⁸ lod sig snart bevæge, og hun lod bygge en Kirke ikke ganske nær ved Husene; dette Huus blev kaldt Thjodhildes Kirke. Der holdt hun og de andre, som antog Christendommen, deres Bönner⁶⁹. Thjodhilde vilde ikke, fra den Tid hun havde antaget Troen, have nogen Omgang⁷⁰ med Erik; og dette var ham meget imod. Der taltes nu meget om, at man skulde foretage en Opdagelsesreise til det Land, som Leif havde fundet. Den, som især skyndte hertil, var Thorstein Eriksön, en kyndig og afholdt Mand. Erik

t. B. ²²) var hann þar meðal manna vinsæll ok fróðr haldinn, *Han (Erik) var der meget afholdt blandt Folk og anset for kyndig, M; N till. góðr maðr, en god Mand, men udel. haldinn.* ²³) tilboðit af vinum hans at hætta á ferð þessa með honum, því þeir sögðu hans gæfa mundi framast vera ok forsjá; var hann skips þurfi við, *indbuden af hans Venner til at forsöge at gjöre denne Reise med ham, thi de sagde at hans Lykke og Klogskab vilde være fortrinligst; han fattedes Skib, I; buðu ok Eiriki vinir hans at hætta á þessa ferð með honum, þvíat þeir sögðu at hans gæfu ok forsjár mundi framast at njóta; var hann brátt þessa fús, Eriks Venner böde ham at forsöge at gjöre denne Reise med ham, thi de sagde at det vilde være bedst at benytte hans Lykke og Klogskab; han var strax beredt dertil, L. Dette udtrykker M saaledes: Buðu ok Eiriki vinir hans ..... því þeir sögðust hans gæfu ok forsjár mundu framast at njóta. D tilföier at síðustu, tilsíðst.*

er vinir hans [báðu hann¹ til²; bjöggu³ síðan skip þat, er Þorbjörn⁴ hafði út⁵ haft, ok voru tilráðnir XX menn, ok höfðu [lítit fè, eigi meira enn⁶ vâpn ok vistir. Þann myrgin reið Eiríkr⁷ heiman, tók hann [einn kistil, ok var þar í⁸ gull ok silfr⁹, fal hann þat¹⁰, ok fór síðan leiðar sinnar; ok¹¹ [bar svâ til at hann fèll¹² af baki, ok [brotna rifin í síðunni, en lesti höndina í axlarliðnum¹³. Af [þeim atburð¹⁴ sagði hann Þórhildi¹⁵ konu sinni, at hún tæki fèit á brott¹⁶, lèzt þess hafa atgoldit, er hann hafði fèit fólgt. Síðan sigldu þeir út or Eiríksfirði með gleði mikilli¹⁷; þótti þeim [allvænt sitt efni¹⁸. Þá velkti úti lengi í hafi¹⁹, ok komu þeir ekki á þær²⁰ slóðir, sem þeir vildu²¹. Þeir komu í sýn við Ísland²², ok svâ höfðu þeir fugl af Írlandi; rak²³ þá skip þeirra um haf innan; [fóru aptr um haustit²⁴, ok voru [allmjök væstir ok²⁵ þrekaðir²⁶; koma við [vetr

¹) fýstu hann, og tilskyndede, B,I,M. ²) udel. M. ³) þeir, de, t. B,M. ⁴) Vífilsson, t. H. ⁵) þángat, t. M. ⁶) þeir fè lítit, en meira, lidet Gods, men mere, B; eigi mikit fè, en meira, ikke mange Penge, men mere, L,M,N. ⁷) morgin er Eiríkr fór, Morgen da Erik drog, B,M,N. ⁸) kistil þann er í var, M. ⁹) sem (er) hann sjálfr átti, som han selv eiede, L,M. ¹⁰) fè, Gods, t. B,M. ¹¹) reið til skips, red til Skibet, t. M. ¹²) er hann var skamma leið (skamt) kominn, fèll hann, da han var kommen et kort Stykke Vei, faldt han, B,M. ¹³) braut rif sin, ok lesti öxl sína, (öxlina ok kvað við: a-i ai! bröd sine Ribbeen, og forsløg sin Skulder, og skreg au! au! B,N; M har isteden for dette Udraab, allene Ordet hátt, höit; brotnuðu II rifin í síðunni, bröd to Ribbeen i Siden, D. ¹⁴) þessum atburði, M. ¹⁵) sendi hann orð, sendte Bud, B; gjörði hann boð, M, men udelader Navnet. ¹⁶) brutt þat er hann hafði fólgt, som han havde skjult, B; falit, I,M. ¹⁷) udelades i B,M. ¹⁸) vænt um

blev ogsaa anmodet om at drage med, da man havde størst Tiltro til hans Lykke og Klogskab; han var længe derimod, men da hans Venner bade ham indstændig derom, afslog han det ikke⁷¹. Dernæst gjorde de det Skib i Stand, hvorpaa Thorbjörn var kommen derud, og tyve Mænd bleve bestemte til Reisen; de førte lidet Gods med sig, og ikke mere end deres Vaaben og Fødevarer. Den Morgen, da Afreisen var bestemt, red Erik hjemmefra, han tog da et Skrin, hvori der var Guld og Sølv, dette skjulte han i Jorden, og begav sig siden paa Veien; og da ramte ham det Uheld, at han faldt af Hesten og brød Ribbenene i Siden, og forslog Armen i Skulderledet. Dette bevægede ham til at bede sin Kone Thorhilde at hun skulde tage Pengene bort, og han udlod sig med, at han nu havde undgjeldt for det, at han havde skjult Pengene⁷². Siden seilede de ud af Eriksfjord med stor Glæde, og havde den bedste Forhaabning om deres Reise. De dreve længe om paa Havet, og kom ikke paa de Veie, som de vilde. De kom Island i Syne, og saa bemærkede de Fugle fra Irland; deres Skib drev saaledes hid og did i Havet; om Hösten droge de tilbage, og vare saare meget medtagne af Slud og Uveir og udmattede af Strabadser; de kom ved selve Vinterens Begyndelse til Eriks-

sitt ráð, *B, M.* ¹⁹⁾ höfum, *M.* ²⁰⁾ sæin, *en Skrivefeil, B, N.*
²¹⁾ haldit hafa, *t. M.* ²²⁾ Irland, *M;* land, *N.* ²³⁾ reiddi, *B, M, N.*
²⁴⁾ hurfu þeir svá aptr er haustaði, *de vendte tilbage da Hösten (Efteraaaret) indfandt sig, M.* ²⁵⁾ mæddir ok mjök, *udmattede og meget, B;* mæddir ok, *M.* ²⁶⁾ er þeir náðu at kenna Grænland, *da de naaede saa nær Grönland, at de kunde kjende Landet, t. L, M.*

sjálfan á¹ Eiríksfjörð; þá mælti Eiríkr: kátari [sigldu vèr í sumar² út or firðinum³, enn nú eru vèr⁴, ok eru þó enn⁵ mörg góð⁶ at⁷. Þorsteinn svarar: þat er nú⁸ [höfðingligt bragð⁹, at [sjá nokkut gott¹⁰ ráð fyri þeim mönnum öllum¹¹, sem hèr eru nú ráðstafalausir¹², ok fá þeim [vist í vetr¹³. Eiríkr svarar: [þat er jafnan satt, sem mælt er, at eigi veit fyrr enn svarat er, ok svá man hèr fara¹⁴; [skal nú hafa ráð¹⁵ þín um þetta. Fóru nú allir, þeir er eigi höfðu aðrar¹⁶ vistir, með þeim feðgum¹⁷; síðan [fóru þeir heim í Brattahlíð, ok voru þar um vetrinn¹⁸.

Þorsteinn Eiríksson fékk þuríðar¹⁹; *aptrgöngur*.

5. Nú er frá því at segja at þorsteinn Eiríksson vakti bónorð við Guðríði²⁰, ok var því máli vel svarat, bæði af henni, ok af föður hennar; er þetta at [ráði gert²¹. Þorsteinn gengr at eiga Guðríði, ok var þetta brúðkaup í Brattahlíð um haustit; fór sjá²² veizla vel fram, ok var allfjölmennt²³. Þorsteinn átti bú í Vestrbygð²⁴ á bæ þeim, er hèt²⁵ í Lýsufirði; en sá maðr átti þar helmíng²⁶ í bú, er þorsteinn hèt²⁷; Sigríðr hèt kona hans.

¹) sjálfan, *selve Eriksfjord*, B,N. ²) *sandsynligere* vóru þèr í sumar, er þèr fóruð, *vare I i Sommer, da I droge*, B,M,N. ³) firði þessum, *denne Fjord*, M. ⁴) þèr, I, M *paa begge Steder*. ⁵) nú, B,M. ⁶) góð ráð, *gode Raad*, L,M. ⁷) sagði hann, *t. M.* ⁸) þá, *da*, M. ⁹) höfðingsbragð, M. ¹⁰) *udelades* i B. ¹¹) *udelades* i B. ¹²) ráðlausir, B,N; M *har fra første* [: segja nokkut ráð þeim sem nú eru ráðlausir. ¹³) vistir, B,M,N. ¹⁴) *udelades* i B. ¹⁵) orð, B. ¹⁶) áðr, *tilforn*, B. ¹⁷) *Istedenfor det foregaaende fra Mærket* [*har L*: þessum þinum

fjord; da sagde Erik: „Gladere seilede vi i Sommer ud af Fjorden, end vi nu ere⁷³, og der ere dog endnu mange gode Raad for os.” Thorstein svarede: „Det egner sig nu en Hövding at drage nogen Omsorg for alle de Mænd, som nu ere her uden noget vist Tilholdsted, og at skaffe dem Herberge i Vinter.” „Erik svarede: „Det er bestandig sandt, som det hedder, at en Sag ikke er klar, för der er svaret; og saa maa det gaae her; vi skulle nu følge dit Raad i dette.” Alle de, som ikke havde andre Herberger, fulgte nu med Erik og Thorstein; de droge hjem til Brattelid, og vare der om Vinteren.

Thorstein Eriksön fik Thurid (Gudrid); Gjengangere.

5. Nu er at fortælle om, at Thorstein Eriksön beilede til Gudrid, og det Andragende blev vel optaget baade af hende og hendes Fader; dette blev altsaa besluttet. Thorstein ægtede Gudrid, og deres Bryllup stod i Brattelid om Hösten; dette Gilde gik vel af, og der vare mange forsamlede til samme. Thorstein havde Bo i Vesterbygden paa den Gaard, som hed Lysefjord⁷⁴, men Halvdelen i Boet havde en Mand, ved Navn Thorstein, hans Kone

---

ráðum skal sæta, ok fá þeim mönnum vistir ok viðtöku, er eigi höfðu áðr haft, með okkr feðgum, *dissæ dine Raad skal man følge, og skaffe de Folk, som endnu mangle saadant, Modtagelse og Ophold hos min Fader og mig.* ¹⁸⁾ tóku þeir land, ok fóru heim, *landede de og droge hjem, B.* ¹⁹⁾ Guðriðar, *M; B. fattes her som overalt Capitel-Overskrifter.* ²⁰⁾ Þorbjarnardóttur, *t. B; dóttur Þorbjarnar, M.* ²¹⁾ ráðum gjört at, *besluttet at, B, M.* ²²⁾ sú, *B, M.* ²³⁾ mjök fjölmenn, *M.* ²⁴⁾ Vestri byggð, *B.* ²⁵⁾ heitir, *B.* ²⁶⁾ heimili, *Hjem, L, M.* ²⁷⁾ líka svá, *ligeledes, till. L.*

Fór Þorsteinn í Lýsufjörð [um haustit til nafna síns¹, ok þau Guðríðr bæði. Var þar við² þeim vel tekit; voru þau þar um³ vetrinn⁴. Þat gerðist þar⁵ til tíðinda, at sótt kom í bæ þeirra, er [lítit var af vetri⁶. Garðr⁷ hèt þar verkstjóri; [hann var ekki⁸ vinsæll⁹ maðr; hann tók fyrst sótt, ok andaðist; síðan var skamt at bíða, at hverr [lèzt at öðrum¹⁰. Þá tók sótt Þorsteinn Eiríksson ok Sigríðr, kona Þorsteins, [nafna hans¹¹. Ok eitt kveld fýstist Sigríðr at gánga til náðahúss¹², er stóð [í gegn¹³ útidyrum; Guðríðr fylgði henni¹⁴, ok horfðu þær móti útidurunum¹⁵; þá kvað [hún við hátt, Sigríðr¹⁶. Guðríðr mælti: [við höfum óvarliga¹⁷ farit, ok áttu aungan stað við, at kalt¹⁸ komi á þik, ok [föru við heim¹⁹ sem skjótast! Sigríðr svarar: eigi [er fært²⁰ at svá búnu; hær er nú liðit þat allt hit dauða fyrri durunum, ok [Þorsteinn, bóndi²¹ þinn, ok þar kenni ek mik, ok er slíkt hörmúng at sjá. Ok er þetta leið af, mælti hún: [föru við nú, Guðríðr²²! nú sè ek ekki liðit. Var þá [Þorsteinn

¹) udelades i B. ²) Fóru þau Þorsteinn ok Guðríðr heim í Lýsufjörð, ok var, *Baade Thorstein og Gudrid toge hjem til Lysefjord og, M.* ³) er leið á, *da det led ud paa Vinteren, L.* ⁴) vinturinn, *B,N.* ⁵) þar, *t. M.* ⁶) leið á vetr, *da det gled ud paa Vinteren, M.* ⁷) saaledes A paa dette Sted; Garði, *B,M,N.* ⁸) ok var, *M*; ekki udel. af *N.* ⁹) óvinsæll, *N.* ¹⁰) tók sótt at öðrum, ok önduðust, *blev syg efter den anden og döde, B,M.* ¹¹) udelades i B; bónda, *M.* ¹²) garðs þess, *den Indhegning, B, M,N.* ¹³) gegnt, *M,N.* ¹⁴) til dyra, *til Dören, t. M.* ¹⁵) dyr-unum, *B,M.* ¹⁶) Sigríðr ó! *B*; Sigríðr við hátt, *M*; Sigríðr

hed Sigrid. Thorstein drog til Lysefjord om Hösten til sin Navne, og Gudrid fulgte ham did. Der blev taget vel imod dem, og de vare der om Vinteren. Det indtraf der, at Sygdom kom i deres Gaard strax i Begyndelsen af Vinteren. Gardar hed den Mand, som forestod Arbeidet der paa Gaarden; han var ikke afholdt; han blev först syg og döde; siden varede det ikke længe, inden den ene döde efter den anden. Derpaa angreb Sygdommen Thorstein Eriksön og hans Navne Thorsteins Kone Sigrid. Og en Aften vilde Sigrid gaae til Lillehuset, som stod over for Huusdören; Gudrid fulgte hende, og de vendte imod Indgangen; da udstöde Sigrid et Skrig. Gudrid sagde: „Vi have baaret os uforsigtig ad, og skynd dig, at du ikke skal blive kold, og lad os strax gaae ind igjen, saa hurtig som vi kunne.” Sigrid svarede: „Ei er det saa let at gaae tilbage, saaledes som Sagerne nu staae, thi her er nu hele de Dödes Skare foran Dören, og din Mand Thorstein, og der kjender jeg mig selv, og er sligt skrækkeligt at see.” Og da det var forbi, sagde hun: „Lad os nu gaae, Gudrid! nu seer jeg ikke denne Skare længer.” Da var Thorstein forsvunden for hen-

---

við, N. ¹⁷⁾ úhyggiliga, B. ¹⁸⁾ veðr, kold Blæst, t. B. ¹⁹⁾ förum inn, lad os gaae ind, B; istedenfor det foregaaende fra det förste Mærke [har L: hvat læztu svá óhiggiliga, ok áttu eingan stað at vera við kalt veðr, ok kom apr frá dyrunum nú með mér, hvi bærer du dig saa ubetænksomt ad, og du kan paa ingen Maade taale at opholde dig i Kulden, og kom nu tilbage fra Dören með mig! ²⁰⁾ fer ek, gaaer jeg, B, M. ²¹⁾ þar í sveit kenni ek þorstein bónda, i denne Skare kjender jeg din Mand Thorstein, M. ²²⁾ udelades i B.

horfinn henni¹; þótti hann áðr haft² hafa svipu í hendi, ok vilja berja liðit. Síðan gengu þær inn, ok áðr morgun kæmi, þá var hún látin³; ok var ger kista at líkinu. Ok þenna sama dag ætluðu menn⁴ at róa, ok leiddi þorsteinn þá til vara, ok [í annan lit⁵ fór hann at sjá⁶ veiðiskap þeirra. Þá sendi þorsteinn Eiríksson nafna sínum orð⁷, at hann kæmi til hans, ok sagði svá, at þar væri varla kyrt, ok húsfreyja vildi færast á fætr⁸, ok vildi undir klæðin hjá honum, ok er hann kom inn⁹, var hún komin upp á rekkjustokkinn¹⁰; þá tók hann hana höndum, ok lagði boleyxi fyri [brjóst henni¹¹. Þorsteinn Eiríksson andaðist nær dagsátri¹². Þorsteinn bóndi¹³ bað Guðríði leggjast niðr ok sofa, en hann kveðst vaka mundu um nóttina [yfir líkinu¹⁴; hún¹⁵ gerir svá¹⁶, ok er skamt leið á nóttina, settist¹⁷ þorsteinn [Eiríksson upp¹⁸, ok [mælti; kveðst¹⁹ vilja at Guðríðr væri þángat kölluð, ok kveðst vilja tala²⁰ við hana²¹: guð vill²² at þessi stund sè mèr gefin til leyfis ok umbótar²³ míns ráðs. Þorsteinn bóndi gengr á fund Guðríðar, ok vakti hana, biðr hana [signa sik ok²⁴ biðja sèr guð hjálpar²⁵, ok segir,

¹) ok verkstjórinn, og *Avlsforvalteren*, t. B. ²) *udelades i B*; fra [*har M, N*: var þá ok verkstjórinn horfinn, er henni sýndist, da var ogsaa *Avlsforvalteren forsvunden*, som forekom hende.

³) önduð, B, N; Sigríðr önduð, M. ⁴) út, t. B; þar út, M.

⁵) *berigtiget efter Gisning*; let, A; innan litils tíma, inden kort Tid, L, M; í annan (stað), N. ⁶) át sjá um, *see til, passe*, B, M, N.

⁷) boð, M. ⁸) aptr, *igjen*, t. M. ⁹) þángat, *derind*, t. M.

¹⁰) *reyckjustokkinn* (rekkju, M) hjá honum, B, M, N.

des Öine; forud forekom han hende at have en Svöbe i Haanden og at ville slaae Skaren⁷⁵. De gik derpaa ind, og för Morgenen kom, var hun död; og der blev gjort en Kiste til Liget. Og denne samme Dag agtede Folkene at roe ud at fiske, og Thorstein förte dem ned ad Bryggen; og da det var begyndt at mörknes, drog han ned at see deres Fangst. Da sendte Thorstein Eriksön sin Navne Bud, at han skulde komme til ham, og sagde saa, at der ikke var roligt, og at Huusmoderen vilde reise sig op paa Födderne, og vilde under Klæderne hos ham; og da han kom ind, var hun kommen op paa Sengestökken⁷⁶; da tog han hende fat med Hænderne, og holdt en Bulöxe för Brystet afhende⁷⁷. Thorstein Eriksön döde næsten ved Dagens Slutning. Huusbonden Thorstein bad Gudrid at lægge sig ned at sove, men han sagde at han vilde vaage om Natten ved Liget⁷⁸; hun gjorde saa. Og da en kort Tid af Natten var forlöben, satte Thorstein Eriksön sig op, og talte; han sagde at han önskede at Gudrid blev kaldt did, og sagde at han vilde tale med hende: „Gud vil, at denne Stund gives mig til Raadighed og til Forbedring i min Forfatning.” Huusbonden Thorstein gik da til Gudrid, og vakte hende, bad hende signe sig og bede Gud om at hjelpe sig, og sagde

¹¹) brjóstit, *M.* ¹²) dagsetri, *B, L*; at dagsetri, *ved Dagens Slutning, N.* ¹³) udelades i *B, M.* ¹⁴) udel. *M*; likunum, *B, N.* ¹⁵) hann, *M.* ¹⁶) Guðriðr sofnar brátt, *Gudrid sov snart, t. B, N.* ¹⁷) reistist, *reiste sig, B, N*; reis, *M.* ¹⁸) upp hinn dauði, *den döde Thorstein, M.* ¹⁹) kvaðst, *M.* ²⁰) mæla, *M.* ²¹) Því-at, *t. M.* ²²) sagði hann, *t. M.* ²³) umbóta, *M, N.* ²⁴) at, *M, N.* ²⁵) hjálpa, *B.*

hvat þorsteinn Eiríksson [hafði talat við hann¹:
[ok hann vill finna² þik; [verðr þú ráð fyrri at sjá,
hvat þú vill upptaka, þvíat ek kann hær um hvárskis at³ fýsa. Hún svarar: vera kann, at þetta sè ætlat til nokkura þeirra hluta, er síðan sè í minni hafðir, þessi hinn undarligi hlutr, en ek vænti at guðs gæzla mun yfir mær standa, mun ek ok⁴ áhætta með guðs miskunn, at [fara til móts við hann, ok vita, hvat hann vill tala⁵, þvíat ek [mun eigi forðast mega, ef mær skal mein at verða⁶; vil ek síðr at hann gáangi víðara; en mik grunar, at [þat man áliggja⁷. Nú fór Guðríoðr, ok hitti þorstein; sýndist henni sem hann feldi tár; hann⁸ mælti í eyra henni nokkur orð hljótt, svá at hún ein vissi; [en þat mælti hann, svá at allir heyrðu⁹, at þeir menn væri sælir, er trúna hældu¹⁰, ok henni fylgði öll¹¹ hjálp ok miskunn; ok sagði þó, at margir hældi hana illa: er þat engi¹² hátt, sem hær hefir verit á Grænlandi¹³, síðan kristni kom¹⁴ hær, at setja menn niðr í úvígða¹⁵ mold við litla yfirsöngva; vil ek mik láta flytja til kirkju ok aðra þá menn, sem hær hafa andazt, en Garðar¹⁶ vil ek brenna láta á báli sem skjótast, þvíat hann veldr öllum aptrgöngum þeim, sem hær hafa verit¹⁷ í vetr. Hann

1) Þ. E. hefir mælt við mik, sagði hann, *M.* 2) tala við, *tale med, L;* at hann vildi tala við, *M.* 3) sjá þú nú ráð fyrri; hvárkis kann ek, *B, M.* 4) *udelades i B.* 5) mæla við hann, *B, M.* 6) má nú ekki forðast, *B, M;* mein til mín, *t. B, N.* 7) þat sè at öðrum kosti, *at det vil gaae anderledes, B, M.* 8) ok, *B.* 9) ok sagði, *B, M.* 10) tæki ok hældi hana vel, *som antoge Troen*

hende hvad Thorstein Eriksön havde talt til ham: „og han vil tale med dig, hvorfor du kommer til at overveie, hvad Beslutning du vil tage; thi jeg kan her hverken tilskynde eller fraraade dig.” Hun svarede: „Det kan være, at dette sigter til nogle saadanne Ting, som siden ville blive holdte i Minde, denne vidunderlige Hændelse; men jeg haaber at Gud vil holde mig i sin Varetægt; jeg vil derfor vove med Guds Miskundhed at gaae til ham, og faae at vide, hvad han vil tale; thi jeg vil ikke kunne undflye, hvis det er mig bestemt til Meen; mindre önsker jeg at han skal gaae videre; men jeg aner, at det maa være magtpaaliggende.” Nu gik Gudrid, og kom til Thorstein; det syntes hende som han fældte Taarer; han hvidskede nogle Ord til hende, saa at hun ene kunde höre dem, men det sagde han, saa at alle hörte det, at de vilde blive salige, som holdt Troen, og at al Hjelp og Miskundhed var forbunden med den; og sagde at dog mange kun slet overholdt dens Bud: „thi det er ingen Skik, som det er gaaet her i Grönland, siden Christendommen her er indført, at begrave Folk i uviet Jord, og kun synge lidet over dem; jeg önsker at jeg og de övrige, som ere döde her, blive förte til Kirken, men jeg vil at Gardar skal brændes, saa snart som mueligt, paa et Baal⁷⁹, thi han forvolder alle de Gjenfærd, som her have været i Vinter.” Han forudsagde hende og-

---

og holdt den vel, *M.* ¹¹⁾ udelades i *B, M.* ¹²⁾ góðra manna, gode Menneskers, *L, M.* ¹³⁾ sagði hann, *t. M.* ¹⁴⁾ var, *C.* ¹⁵⁾ vígða, viet, *B, N.* ¹⁶⁾ Garða, *B, M.* ¹⁷⁾ vorðit, *B.*

sagði henni ok um sína¹ hagi, ok kvað hennar forlög mikil mundu verða, en bað hana varast at giptast grænlenzkum mönnum², bað³ at hún⁴ legði fè þeirra til kirkju [ok sumt⁵ fátækum mönnum, ok þá hnè hann aptr [öðru sinni⁶. Sá hafði háttr verit á Grænlandi, síðan kristni kom⁷ þangat, at menn voru grafnir á bæjum, þar sem önduðust, í úvigðri⁸ moldu; skyldi setja staur upp af [brjósti hinum dauða⁹, en síðan, er kennimenn komu til, þá skyldi upp kippa staurinum, ok hella þar í vigðu vatni, ok veita þar yfirsöngva, þótt þat væri miklu síðar. Lík þeirra þorsteins voru færð til kirkju í Eiríksfjörð, ok veittir þar yfirsöngvar af kennimönnum. [Tók Eiríkr við Guðríði, ok var henni í föður stað¹⁰. [Litlu síðar¹¹ andaðist þorbjörn; bar þá fè allt undir Guðríði; tók Eiríkr¹² [hana til sín¹³, ok sá vel um [hennar kost¹⁴.

Af Höfða-þórði.

7. [Þórðr hèt maðr, er bjó at Höfða á Höfðaströnd; hann átti Friðgerði, dóttur þórisss hímu ok Friðgerðar, dóttur Kjarvals Írakonúngs. Þórðr var son Bjarnar byrðusmjörs, þorvaldssonar hryggs¹⁵ Ásleikssonar, Bjarnarsonar járnsíðu, Ragnarssonar loðbrókar. Þau áttu son, er Snorri hèt; hann átti þórhildi rjúpu, dóttur þórðar gelliss.

¹) hennar, *M.* ²) manni, *B, M.* ³) hann ok, *t. B.* ⁴) haun, *d. e. hön, B.* ⁵) eða gefa þat, *eller give det, B;* eðr gæfi þat, *M.* ⁶) á bak, *paa Ryggen, M.* ⁷) uut, *sic, d. e. út, B, M, N.* ⁸) vigri, *d. e. vigðri, urigtigt, B;* úvigða, *M.* ⁹) bristi, *B, L, N;* brysti, *M.* ¹⁰) *udelades i B, M, N.* ¹¹) eptir þat, *derefter, B, M.*

saa hendes egen Skjæbne, og sagde at den vilde blive mærkelig, men bad hende vogte sig for at gifte sig med nogen grønlandsk Mand; han bad hende, at hun skulde give deres Formue deels til Kirken deels til de Fattige; og dernæst faldt han tilbage anden Gang⁸⁰. Det havde været Skik i Grönland, efterat Christdommen var der indført, at Folk bleve begravede paa Gaardene, hvor de vare döde, i uviet Jord, og der skulde sættes en Stavre op fra Brystet paa den Döde, og siden, naar Præster kom dertil, da skulde Stavren rykkes op, og der skulde hældes Vievand i Hullet, og synges derover, om det end var længe efter⁸¹. Thorsteins og de andres Lig bleve førte til Kirken i Eriksfjord, og der blev sunget over dem af Præsterne. Erik tog Gudrid til sig, og var hende i Faders Sted. Kort efter döde Thorbjörn, hele Formuen tilfaldt da Gudrid. Erik tog hende til sig, og sørgede vel for hendes Anliggender.

Om Thord paa Höfde.

6. Thord hed en Mand, som boede paa Höfde i Höfdestrand; han var gift med Fridgerde, som var en Datter af Thorer Hyma eller den Dösige og Iernes Konge Kjarvals Datter Fridgerde⁸². Thord var en Sön af Björn Byrdesmör, en Sön af Thorvald⁸³ Ryg, en Sön af Asleik, en Sön af Björn Jernside, en Sön af Ragnar Lodbrok. De havde en Sön, som hed Snorre; han var gift med Thorhilde Rype, en Datter af Thord

¹²) hinn rauði, *till. M.* ¹³) við henni, *B.* ¹⁴) kosti hennar, *M.*

¹⁵) hrings, *Ring, H.*

Þeirra son var Þórðr hesthöfði. Þorfinnr karlsefni hét son Þórðar¹; móðir Þorfinns hét Þórunn. Þorfinnr var í kaupferðum, ok þótti góðr fardrengr². Eitt sumar býr Karlsefni skip sitt, ok ætlar til Grænlands. Snorri [Þorbrandsson ferr³ með honum or Álptafirði⁴, ok voru XL manna [á skipi⁵. Maðr hét Bjarni Grímólfsson, breiðfirzkr⁶ [at ætt⁷; [annar hét Þórhallr Gamlason, austfirzkr maðr⁸; þeir bjöggu [hit sama sumar⁹ skip sitt, ok ætluðu til Grænlands; þeir voru ok IVtígir manna á skipi. Látu þeir Karlsefni¹⁰ í haf [þessum II¹¹ skipum, þegar þeir voru búnir. Ekki er um þat getit, hversu lánga útivist þeir höfðu¹²; en frá því er at segja, at bæði þessi skip [komu á Eiríksfjörð um haustit. Eiríkr reið til skips, ok aðrir landsmenn; tókst með þeim greiðlig kaupstefna¹³; buðu stýrimenn Eiríki¹⁴ at hafa¹⁵ slíkt af varníngr, sem hann¹⁶ vildi; en Eiríkr sýnir þeim¹⁷ stórmennsku af sér í¹⁸ móti, þvíat hann bauð þessum [II skipshöfnum til sín heim um vetrinn¹⁹ í Brattahlíð. Þetta þágu kaupmenn, ok [þökkuðu honum²⁰. Síðan var fluttr

¹) *Bo. fl. have saaledes fra Capitlets Begyndelse*: Maðr hét Þorfinnr karlsefni, son Þórðar hesthöfða, er bjó norðr (*udelader M*) í Reyninesi í Skagafirði, [er nú er kallat, *udel. K, M*; Karlsefni var ættgóðr maðr ok vel auðgigr (*sic*) at fè (*udel. M*), *Der var en Mand ved Navn Thorfinn Karlsefne, en Søn af Thord Hesthöfde, som boede nordpaa i Reynenæs i Skagefjorden, (som det nu kaldes). Karlsefne var en Mand af god Herkomst og meget rig (paa Gods), B; saaledes ogsaa I, K, L M; hesthöfða, t. H.* ²) fargánger, *L.* ³) Þorbjarnarson ræðst til ferðar, *B, M; ræðst, H.* ⁴) á Skógarströnd, *t. D.* ⁵) með þeim, *hos dem, B, M.*

Handwritten note: Þorhalla Gamlason (Vinterdægur) 1874

Geller; deres Søn var Thord Hesthöfde⁸⁴. Thorfinn Karlsefne hed ThordsSøn; Thorfinns Moder hed Thorun⁸⁵. Thorfinn drog paa Handelsreiser, og blev anset for en duelig Sö- og Handelsmaud. En Sommer gjorde Karlsefne sit Skib i Stand, og agtede sig til Grönland. Snorre Thorbrandsön fra Alptefjord⁸⁶ drog med ham, og de vare 40 Mand paa Skibet. Der var en Mand, ved Navn Bjarne Grimolfsön fra Bredefjord⁸⁷, en anden som hed Thorhal Gamlesön, en östfjordsk Mand; de beredte den samme Sommer deres Skib, og agtede sig til Grönland; de vare ogsaa 40 Mand paa Skibet. Karlsefne og de andre seilede nu af med disse to Skibe, saasnart de vare færdige. Der fortælles intet om, hvor lang Tid de vare i Söen, men det er at berette, at begge disse Skibe kom til Eriksfjord om Hösten. Erik og flere of Beboerne rede til Skibet, og de begyndte nu at slutte Handel med dem, og kom let overeens der om. Skibsförerne tilböde Erik at tage saa meget af Varerne, som han vilde; men Erik viste dem igjen paa sin Side Gjæstfrihed, og böd Besættningerne af disse to Skibe hjem til sig om Vinteren til Brattelid. Dette toge Kjöbmændene imod, og takkede

⁶) *saaledes D, H, B, I, M, N; freidfirðskr, urigtigt, A.* ⁷) *maðr, B, M, N.* ⁸) *udel. af M.* ⁹) *samsumars sem Karlsefni, B, M, N.* ¹⁰) *udel. M, N.* ¹¹) *fram tvennum, B.* ¹²) *áttu, M.* ¹³) *brotnuðu, ok komust menn allir af, með því gózi, sem þeir höfðu, söndersloges, og hele Mandskabet kom derfra med det Gods, som de havde, Hm.* ¹⁴) *Guðriði, B.* ¹⁵) *kaupa, kjöbe, L, M.* ¹⁶) *hún, B.* ¹⁷) *mikla, stor, B, M, N.* ¹⁸) *aptr á, M.* ¹⁹) *skipverjum báðum heim til sín til vetrvistar, B; báðum stýrimönnum, begge Skipperne o. s. v., M.* ²⁰) *fóru með Eireki, B, M, N.*

heim varningr þeirra í Brattahlíð; skorti þar eigi útibú¹ stór til at varðveita í [varning þeirra; skorti þar ekki mart þat er hafa þurfti, ok² líkaði [þeim vel³ um vetrinn. En er dró⁴ at jólum, tók Eiríkr [fæð mikla, ok var óglaðari enn⁵ hann [átti vana⁶ til. Eitt sinn kom Karlsefni at máli við Eirík, ok mælti: er þer þúngt, Eiríkr [bóndi, menn þikkjast⁷ finna, at þú ert [óglaðari enn þú átt vana til; þú hefir veitt oss með hinni mestu⁸ rausn, ok eru vèr⁹ skyldir til at launa þer [slíku góðu¹⁰, sem vèr höfum föng á; nú segðu, hvat úgleði [þinni veldr¹¹! Eiríkr svarar: èr¹² þiggit vel ok góðmannliga¹³; nú leikr [mér þat eigi í¹⁴ hug, at á¹⁵ yðr [verði hallt¹⁶ um vár skipti¹⁷, hitt er heldr at mér þikki [uggligt, þá er þer komit annarsstaðar, at þat flytist, at þer hafit engi jól verri haft enn þessi, er nú koma, ok Eiríkr hinn rauði veitti yðr í Brattahlíð á Grænlandi¹⁸. [þat mun eigi svá fara, bóndi, segir Karlsefni¹⁹, vèr höfum [(á) skipi váru²⁰ bæði malt ok korn, [ok hafit²¹ þaraf slíkt, er þer vilít, ok gerít veizlu [svá stórmannliga, sem yðr líkar fyri því²²! þetta

¹) góð ok, t. B,M,N. ²) udelades i B,M,N. ³) kaupmönn-
um vel með Eireki, B,N; við Eirík, M. ⁴) dróg, N,M. ⁵) at
verða úglaðr, er, at blive sörgmodig, som han pleiede, B,N;
at úgleðjast meir, M. ⁶) var vanr, M; átti vanda, N. ⁷) ek
þikkjumst, jeg synes, H,M,N. ⁸) nökkuru fálátari, enn verit
hefir, ok þú veitir oss með mikilli, mere taus end tilforn, og du
beværter os med stor, B,M,N. ⁹) því, derfor, t. M. ¹⁰) eptir
því, B; vel e. þ., M. ¹¹) till. B; fattes i A. ¹²) þer, M o. fl.
¹³) mannliga, M. ¹⁴) þat ekki i mínum, M. ¹⁵) udelades
i Hm. ¹⁶) hallist, B,M,N. ¹⁷) viðskipti, B,M,N; verði hallr i

ham. Dernæst bleve deres Varer førte hjem til Brattelid; der fattedes ikke store Udhuse til at gjemme Varerne i, heller ikke meget af det, som behövedes, hvorfor de vare vel tilfredse om Vinteren. Men imod Julen⁸⁸ begyndte Erik at blive taus, og var ikke saa glad, som han pleiede. Engang henvendte Karlsefne sig nu til Erik og spurgte: „Har du nogen Bekymring, Erik? man synes at mærke, at du ikke er saa glad, som du pleier; du har beværtet os med den störste Gæmildhed, og vi ere skyldige at gjengjelde dig det med saadanne Tjenester, som vi ere i Stand til at yde; siig mig nu, hvad der bedröver dig!” Erik svarede: „I tage vel og venligen til Takke her, derfor er jeg ikke bekymret for, at I, hvad vort Mellemværende betræffer, skulle komme til at savne Bistand; men derimod frygter jeg for, naar I komme andensteds, at det vil siges, at I ikke have tilbragt nogen værre Juul end denne, som nu kommer, da Erik den Röde beværtede eder i Brattelid paa Grönland.” „Det vil ikke gaae saa Bonde!” sagde Karlsefne; „vi have paa vort Skib baa- de Malt og Korn, tag deraf saa meget som I vil, og be- red et Gilde saa rigeligt som I synes derom! Dette

---

vorum viðskiptum, *Hm.* ¹⁸⁾ fra *Mærket*: illt, ef at er spurt, at þér hafit verit hér svá jólin þessi, er nú koma í hönd, *det slemmt, om det skal spørgeres, at I have været her saaledes i den nu forestaaende Juul, B*; úkátir, sörgmodige, *till. M.* ¹⁹⁾ Karlsefni svarar: þat mun ekki á þá leið, *Karlsefne svarede: Det vil ikke gaae saaledes, B.* ²⁰⁾ á skipum, paa *Skibene, M*; á skipum vorum, paa *vore Skibe, N.* ²¹⁾ ok mjöl, ok er yðr heimilt (af at, *M*) at hafva (af, *N*), og *Meel*, og er det eder tilladt at tage, *B.* ²²⁾ slíka, sem stórmensku ber til, *saadant som dit Storsind tilsiger, B: ....berit til, M.*

Þiggr Eiríkr, ok var þá búit til jólaveizlu, ok var hún [hin sæmiligsta, svá at menn þóttust trautt þvílíka rausn sèt hafa í fátæku landi¹. Ok eptir jólin vekr Karlsefni [bónorð fyri Eirík um² Guðríði, þvíat honum leizt, sem hann mundi forræði á hafa³. Eiríkr svarar [vel, ok segir, at hon man sínum forlögum verða at fylgja, ok kveðst góða eina frètt af honum hafa; ok lauk svá, at þorfinnr festi þuríði, ok var þá aukin veizlan, ok drukkit brullaup þeirra, ok var þetta í Brattahlíð um vetrinn⁴.

Hófst Vínlandsferð⁵.

7. [Í Brattahlíð hófust miklar umræður, at menn skyldu leita Vínlands ens góða, ok var sagt, at þángat mundi vera at vitja góðra landskosta; ok þar kom⁶ at Karlsefni ok Snorri bjöggu skip

¹) svá skörulig, at menn þóttust trautt slíka rausnarveizlu sèð hafva, *B*; um sína daga á Grænlandi, *t. L, M*. ²) við Eirík um ráðahag við, *B, M, N*. ³) en honum leizt kona frið ok vel kunnandi, *men Kvinden forekom ham smuk og vel övet i Færdigheder, t. B*. ⁴) kveðst vel mundu undirtaka hans mál, en kvað hana góðs gjaforðs verða; er þat ok líkligt, at hún fylgi sínum forlögum (mínum fortölum, *L, M*), þóat hún væri honum gefin, ok kvað góða frètt af honum koma. Nú er vakit mál við hana, ok lèt hún þat sitt ráð, sem Eirekr vildi fyrisjá; ok er nú ekkí at lengja um þat, at þessi ráð tókust; ok var þá veizla (drygð, *L, M*) ank-in ok gjört (drukkit, *L*) brullaup; gleði mikil var í Brattahlíð um vetrinn, og sagde at han vilde optuge hans *Andragende vel*, og lagde til at hun var værdig til et godt Giftermaal: „det er ogsaa rimeligt, at hun følger sin Skjæbne (mit Raad, *L*), om hun end bliver gift med ham,” og sagde, at der gik gode Ord om ham. Sagen blev nu forhandlet med hende selv, og hun sagde at hun syntes bedst om det, som Erik vilde raade paa hendes Vegne; kort at fortælle kom Giftermaalet i Stand; Gildet blev da forøget og deres Bryllup drukket; der var megen Glæde i Brattelid om

Tilbud tog Erik imod, og der blev da beredt til Julegilde, og dette Gilde varsaa anseeligt, at Folk tyktes neppe at have seet saadan Pragt i et fattigt Land. Og efter Julen androg Karlsefne hos Erik, at han ønskede sig Gudrid tilægte, thi det forekom ham, som han maatte have Raadighed herover. Erik svarede vel hertil, og sagde at hun kom til at følge sin Skjæbne, og at han kun havde hørt godt om ham, og det endtes da med, at Thorfinn fæstede Thurid⁸⁹, og Gildet blev da forøget; og deres Bryllup holdt, og dette skete i Brattelid om Vinteren.

Vinlandsreisen begynder.

7. I Brattelid begyndte Folk meget at tale om, at man skulde opsøge Viinland det Gode⁹⁰, og det sagdes, at en Reise derhen vilde være særdeles fordeelag-

Vinteren, B. I dette Stykkes senere Deel bruger M nogle flere afvigende Udtryk efter fortöllum følger: sagði hann ok er góð frétt af þær, ok mér ei i móti skapi, þó hún væri þær gefin.
⁵) *B har her intet Capitelskifte. De følgende Capitler 7, 8, 9, og Begyndelsen af det 10de afvige i B og de fra denne Codex nedstammende I, K, L, saa meget, i det Fortællingen vel er den samme, men Udtrykkene heelt igjennem forskjellige, at Variationerne ikke alle have kunnet optages ordret; alle de vigtigste ere dog anførte.* ⁶) *B begynder Capitlet saaledes: A því léku miklar umræður um vetrinn i Brattahlíð, at þar voru mjök töfl uppi höfð ok sagnaskemtan, ok margt þat er til hibýlabótar mátti vera. Ætluðu þeir Karlsefni ok Snorri at leita Vinlands, ok töluðu menn margt um þat. En því lauk svá, Om den Ting taltes om Vinteren meget i Brattelid; man morede sig med at spille i Brættet og at fortælle Historier, og ved meget andet, som kunde befordre Selskabelighed. Karlsefne og Snorre agtede at opsøge Viinland, og derom taltes meget; men Enden herpaa blev. Noget heraf indeholdes saaledes i M: Var þar margt til skemtunar haft ok margt rædt. Þar .... ok margt annat þat .... Vinlands um sumarit .... um þat, der havde man mange Slags Tidsfordriv og Samtaler ... at opsøge Viinland den næste Sommer .... meget.*

sitt¹, at leita landsins um vârit². Með þeim fór ok sá maðr, er Bjarni hêt, ok annar þórhallr, er fyrr eru nefndir, [með sínu skipi³. Maðr hêt [þorvarðr; hann átti Freydísi, dóttur Eiríks rauða laungetna; hann fór ok með þeim, ok þorvaldr, sun Eiríks⁴, [ok þórhallr, er kallaðr var⁵ veiðimaðr; hann hafði lengi verið með Eiríki, [veiðimaðr hans⁶ um sumrum, [en bryti um vetrum⁷; hann var mikill [maðr ok sterkr⁸ ok svartr ok þursligr, [ljóðlyndr ok illorðr, þat er hann mælti, ok eggjaði jamnan Eirík ens verra; hann var illa kristinn; honum var víða kunnigt í úbygðum; hann var á skipi með þorvarði ok þorvaldi⁹. Þeir¹⁰ höfðu þat skip, er þorbjörn hafði út [haft. Þeir höfðu alls XL manna ok C, er¹¹ þeir sigldu¹² [til Vestribygðar¹³, ok þaðan¹⁴ til Bjarn-

¹) sin, sine *Skibe*, *M.* ²) sumarit, om *Sommeren*, *B.* ³) ok þat föruneysi er þeim hafði fylgt, og det *Mandskab*, som havde fulgt dem, *t. B*; sitt skip o. s. v., *M.* ⁴) föðurnafna hans, hans *Faders Navne*, *t. D.* Istedentfor det fra *Mærket* have *B, M, N* allene þorvaldr; hann var mágr Eireks rauða, *Thorvald*; han var *Erik den Rødes Besvogrede*. ⁵) þorvaldr var kallaðr veiðimaðr, *M, N.* ⁶) í veiðiförum, *ledsaget Erik paa Reiser for Jagt og Fiskeri*, *B, M.* ⁷) ok hafði hann margar varðveizlur, og han havde mange *Ting* under sin *Forvaring*, *B, M, N.* ⁸) vexti, af *Væxt*, *B, M.* ⁹) hann var heldr við aldr, údæll í skapi, hljóðlyndr, fámálugr hversdagliga, undirförull, ok þó atmælasamr (ámælasamr, *M*), ok fýstist (fýsti, *M*) jafnan hins verra; hann hafði litt við trú blandast, síðan hún kom á Grænland. Þórhallr (þorvaldr, *M*) var litt vinsældum horfinn, en þó hafði Eirekr lengi tal af honum haldit (titt tal við hann, *M*). Hann var á skipi með þeim þorvaldi (þórhalli, *M*), þvíat honum var víða kunnigt í úbygðum, *han var temmelig til Alders, vanskelig af Sind, taus og faatalende til daglig Brug, underfundig og dog*

tig med Hensyn til Landets Frugtbarhed; og det kom da saa vidt, at Karlsefne og Snorre beredte deres Skib, for om Vaaren at opsøge Landet. Med dem droge ogsaa de ovenfor nævnte Mænd Bjarne og Thorhal med deres Skib. En Mand ved Navn Thorvard⁹¹, som var gift med Freydis, en Slegfreddatter af Erik den Røde⁹², drog ogsaa med dem, og Eriks Søn Thorvald, og Thorhal med Tilnavn Jæger⁹², som længe havde været hos Erik, og tjent ham som Jæger om Sommeren og som Huusfoged om Vinteren; han var stor og stærk, sortladen og lig en Jætte, taus, og gav ondt fra sig, i hvad han talte, og tilskyndte hestendig Erik til det Værste; han var en slet Christen; han var vidt omkring bekjendt i Ubygderne; han var paa Skibet hos Thorvard og Thorvald. De havde det Skib, som Thorbjörn⁹³ havde ført derud. De havde i alt 160 Mand⁹⁴, da de seilede til Vesterbygden, og derfra til Bjarnö⁹⁵. Derfra seilede de to Dage⁹⁶ i Sønder;

---

bagtalersk, og havde stedse Lyst til det værre; han havde kun lidet agtet paa Troen, fra den Tid den var indført paa Grönland. Thorhal var kun lidet afholdt, men dog havde Erik længe pleiet at have fortrolige Samtaler med ham. Han var ombord hos Thorvald (Thorhall, M), thi han var bekjendt vidt omkring i Ubygderne, B,M,N. ¹⁰⁾ Þorvarðr, t. D. ¹¹⁾ Þáingat; ok ræðust til ferðar með þeim Karlsefni, ok voru þar flestir (fleiri, M) grænlenzkir menn á. A skipum þeirra var fjörutigi manna annars hundraðs, did; og beredte sig til Reisen i Forening med Karlsefne; de fleste af Besætning:en der vare Grönlændere. Paa deres Skibe vare 160 Mand, B,M,N. ¹²⁾ undan (landi), síðan, ud fra Land, derpaa, t. B; sigldu þeir síðan út frá landi, de seilede siden ud fra Landet, M. ¹³⁾ i vestari úbygðir, til de vestligere Ubygder eller Örkener, M; begge Steder udelades af N. ¹⁴⁾ fattes i B.

eyjar¹. [Þaðan² sigldu þeir [II dægr í suðr³; [þá sá⁴ þeir land, ok [skutu báti⁵, ok könnuðu⁶ landit, ok fundu þar hellur [stórar, ok margar XII álna víðar⁷; fjöldi var þar melrakka. Þeir gáfu [þar nafn, ok kölluðu⁸ Helluland. Þaðan⁹ sigldu þeir¹⁰ II dægr, [ok¹¹ brá til landsuðrs or suðri¹², ok fundu land skógvaxit¹³, ok mörg dýr á; ey lá þar undan¹⁴ í landsuðr; [þar í drápu þeir einn björn¹⁵, ok kölluðu þar síðan Bjarney¹⁶, en landit Markland¹⁷. [Þaðan sigldu þeir suðr með landinu lánga stund, ok komu at nesi einu; lá landit á stjórn; voru þar¹⁸ strandir lángr ok sandar. Þeir ræru¹⁹ til lands, ok [fundu þar á nesinu²⁰ kjöl af skipi, ok kölluðu þar²¹ Kjalar-nes; þeir [kölluðu ok strandirnar²² Furðustrandir, þvíat lángrt [var með²³ at sigla. Þá gerðist landit vágskorið; þeir hældu skipunum [í einn vág²⁴. [Ólafur konúgr Tryggvason hafði gefið Leifi²⁵ tvá

¹) saaledes D,H; Bjarneyjar, skrevet efter Udtalen, A; Bjarneyja, Bjarnöerne, i Fleertallet, B,M. ²) undan Bjarneyjum, udfra Bjarnöerne, B; norðanverðum, deres nordlige Kyster, t. af M. ³) norðanveðr, voru þeir úti tvö dægr, med Norden-vind; de vare ude to Dage, B; med Udeladelse af det første Ord, M, fra første [. ⁴) ok fundu, og funde, M,N. ⁵) ræru fyrir á bátum, roede paa Baade langs med Kysten, B,M,N. ⁶) kendu þeir ekki, de kjendte ikke, K,L,M. ⁷) margar ok svá stórar, at (tveir, udel. M) menn máttu vel soyrnast í iljar, mange og saa store, at de overgik to Mænds Höide, B. ⁸) nafn landinu ok kölluðu þat, M. ⁹) þá, M,N. ¹⁰) norðanveðr, med nordlig Vind eller Storm, t. B,M,N. ¹¹) saaledes D,H; i, A. ¹²) fra [udel. af M. ¹³) ok var á skógr mikill, paa hvilket der var en stor Skov, B,M. ¹⁴) landinu, t. B. ¹⁵) ok fundu þeir þar bjarndýr, og der fandt de en Björn, B,M. ¹⁶) saaledes D,H,B; Bjarney, efter Udtalen, A.

da saae de et Land, og udsköde Baaden, og undersøgte Landet; de fandt der store Heller eller flade Stene, hvoraf mange vare tolv Alen brede; der var en stor Mængde Ræve. De gave Landet Navn, og kaldte det Helleland⁹⁷. Derfra seilede de to Dage, og dreiede af fra Sönden mod Sydost, og fandt et Land, bevoxet med Skov, og mange Dyr paa det; en Öläae der udenfor Landet i Sydost; paa den dræbte de en Björn, og kaldte den siden Bjarnö, men Landet Markland⁹⁸. Derfra seilede de længe sönderpaa langs med Landet, og kom til et Næs; Landet laae paa Skibets höire Side; der vare lange og sandige Strande eller Kyststrækninger. De roede i Land, og fandt der paa Næsset Kjölen af et Skib, og kaldte det Kjalarnes⁹⁹; og Strandene kaldte de Furdustrand¹⁰⁰, thi det var en lang Seilads ved dem. Da blev Landet gjennemskaa-ret af Vige; de holdt med Skibene ind i en Vig. Kong

¹⁷⁾ þar er skogrinn (var), *der hvor Skoven var*, t. B; þ. e. skógr var, M, skógrinn (var), N. ¹⁸⁾ Þá er liðin voru tvö dægr (hér frá, t. M) sjá þeir land, ok þeir sigldu undir landit; þar var nes, er þeir kvomu at; þeir beittu með landinu, ok létu landit á stjórnborða. Þar var (voru, M) öræfi ok, *Da to Dage vare forløbne, saae de Land, og de seilede under Land; der hvor de kom til, var der et Næs; de krydsede langs med Kysten, og lode Landet paa Styrbord, der vare Örkener (öde Egne) og*, B, M. ¹⁹⁾ fara á bátum, *fore med Baade*, B, M. ²⁰⁾ fengu, fik, B. á n., *udel. M.* ²¹⁾ þeir þat, M. ²²⁾ þeir gáfu ok nafn ströndunum ok kölluðu, M. ²³⁾ saaledes B, *kan neppe læses i A; þótti fyrir, af samne Mening*, D, H. ²⁴⁾ at vogunum, *ind i Vigen*, B, N; i einn váginn, M. ²⁵⁾ Þat var, þá er Leifr var með Olafi konungi Tryggvasyni, ok bað hann boða kristni á Grænlandi, (ok, *udel. M*) þá gaf konúgr honum, *Det Foraar da Leif var hos Kong Olaf Tryggvesön, og denne bad ham forkynde Christendommen paa Grönland, gav Kongen ham*, B, M, N.

menn skotska, hèt maðrinn¹ Haki, en hon Hekja², þau voru dýrum skjótari³; [þessir menn voru á skipi með⁴ Karlsefni; en er þeir höfðu siglt fyri Furðustrandir, þá létu þeir ena skotsku menn á land, ok báðu þau⁵ laupa [suðr á landit⁶, at leita landskosta, ok koma aptr, áðr III dægr væri liðin. þau höfðu þat klæði, er þau kölluðu kiafal⁷, þat var svâ gert, at hattr⁸ var á upp, ok opit á liðunum⁹, ok engar ermar¹⁰ á¹¹, knept saman milli fóta með knappi ok nezlu¹², en ber voru þau annarsstaðar. þeir biðu¹³ þar þá stund; [en er þau komu aptr¹⁴, hafði annað í hendi [vínberja köngul¹⁵, en annað [hveitiax nýsáið¹⁶; [gengu þau á skip út¹⁷, ok [sigldu þeir síðan¹⁸ leiðar sinnar. [þeir sigldu inn á fjörð einn¹⁹, þar lá ein ey fyri utan, [þarum voru straumar miklir; því²⁰ kölluðu þeir hana Straumey²¹. [Svâ var mörg æðr í eyinni, at varla mátti gánga fyri egg-

1) karlmaðrinn, *M.* 2) Hækja, *B,M*; Hákja, *N*; konúgr bað Leif taka til þessara manna, ef hann þyrfti skjótleiks við, því-at, *Kongen bad Leif at betjene sig af disse Folk, naar det var ham om Hurtighed at gjöre, thi, B,M,N.* 3) fljótari, *M.* 4) Þessa menn fengu þeir Leifr ok Eirekr til fylgðar við, *Disse Folk gave Leif og Erik Karlsefne med paa Reisen, B,M,N.* 5) þá, *M.* 6) í suðrátt, *mod Sönden, B,M,N.* 7) kiapal, *D,H*; bialal, *B, M,N.* 8) hattrinn, *B,D,N*; hötrinn, *N.* 9) hliðum, *B,M,N.* 10) reimar, *Remme, K,L,M.* 11) í, *M.* 12) hêlt þar saman knappr ok nezla, og *der sammenhæftet ved en Knap og en Stropp, B,M,N.* 13) saaledes rettet efter *D,H*; biðuðu, *A*; köstuðu akkerum ok lágu, *kastede Anker og laae, B,M,N.* 14) Ok er þrír (þeir, *M*) dagar voru liðnir, hlupu þau af landi ofan ok, og *da tre Dage vare forløbne, kom de løbende oppe fra Landet, og, B,M,N.* 15) þaungul, *Stilk, egentlig Tangstilk, G*; vínber,

Olaf Tryggvesön havde givet Leif to skotske Folk¹⁰¹, en Mand, som hed Hake, og en Kvinde Hekja, de vare hurtigere end Dyr; disse Folk vare paa Skibet hos Karlsefne; men da de havde seilet forbi Furdustrande, satte de de skotske Folk i Land, og bade dem løbe sönderpaa i Landet, at undersöge dets Beskaffenhed, og komme tilbage inden tre Dages Forløb¹⁰². De havde et Slags Klædning, som de kaldte Kjafal¹⁰³, der var saaledes gjort, at en Hat (eller Hætte) var foroven, og den var aaben paa Siderne, og uden Ærmer paa, sammenknappet mellem Benene med en Knap og en Stroppe, men paa de andre Steder vare de bare. De bleve der den bestemte Tid; men da de kom tilbage, havde den ene i Haanden en Viindrueklase¹⁰⁴, og den anden et nylig saaet Hvedeax¹⁰⁵, de gik ud paa Skibet, og dernæst seilede de videre. De seilede ind i en Fjord; der laae en Ö udenfor, om hvilken der vare stærke Strömme; derfor kaldte de den Strömö. Der vare saa mange Edderfugle paa Öen, at man neppe

---

I, K, L, M; vinker, *urigtigt*, *B*. ¹⁶⁾ hveiti sjálfsáit, *selvsaaet eller vildtvoxende Hvede*, *B, M, N*; Sagði Karlsefni at þau þóttust fundit hafva landskosti góða, *Karlsefne sagde, at de troede at have fundet frugtbare Steder*, *t. B*; *M* udtrykker dette saaledes: ok sögðu þeim Karlsefni, *de sagde til Karlsefne og hans Stalbrödre o. s. v.* ¹⁷⁾ Tóku þeir þau á skip sitt, *de toge dem ombord paa deres Skib*, *B, M*. ¹⁸⁾ fóru, *M*. ¹⁹⁾ Þar til er varð fjarðskorið; þeir lögðu skipunum inn á fjörðinn, *indtil Kysten gjennemskares af en Fjord; de styrede med Skibene ind i Fjorden*, *B, N*; þartil at landit varð fjarðskorit, *M*, *som udel. skipunum*. ²⁰⁾ ok voru þar straumar miklar ok um ey na, *der gik stærke Strömme og omkring Öen*, *B*; þar var ey ein utanfyrir ok straumar miklir, þeir, *M, N*. ²¹⁾ Straumsey, *B, M, N*.

jum. Þeir¹ kölluðu þar² Straumfjörð³. Þeir báru þar farm af skipum sínum, ok bjöggust þar um; þeir höfðu með sér allskonar [fænað. þar var fagrt landsleg⁴. Þeir gáðu enkis utan⁵ at kanna landit⁶; þeir voru þar um vetrinn, [ok var⁷ ekki fyri unnit. [Um sumarið⁸ [tókust af veiðarnar, ok gerðist illt til matar⁹; [þá hvarf brótt þórhallr veiðimaðr; þeir höfðu áðr heitið á guð til matar, ok varð eigi við svá skjótt, sem [þeir þóttust þurfa; þeir leituðu þórhalls um III dægr, ok fundu hann á¹⁰ hamargnípu einni; hann [lá þar, ok¹¹ horfði í lopt upp, ok gapti bæði¹² munni ok nös¹³, ok þuldi nokkut; þeir spurðu, hví hann var þar kominn; hann kvað [þá engu þat varða¹⁴; þeir báðu hann fara heim með sér, ok hann gerði svá. Litlu síðarr kom þar hvalr, [ok

¹) Fugl var þar svá margr, at trautt mátti fæti niðr koma milli eggjana. Þeir hældu inn með firðinum, ok, *Der var saa mange Fugle, at man neppe kunde faae Plads til en Fod imellem Æggene. De styrede ind langs Fjorden, og, B,M,N.* ²) hann, *M.* ³) Straumfjörð, *B,M.* ⁴) (allskyns, *M*) fè, ok leituðu sér þar landsnytja. Fjöll voru þar, ok fagrt var þar um at hitast, *Kvæg, og benyttede sig der af Landets Frugtbarhed. Der vare Fjelde og skjønne Udsigter, B,M,N.* ⁵) nema, *M,N.* ⁶) þar voru grös mikil, *der var höit Græs, t. B,M,N.* ⁷) ok gjörðist vetr mikill, en, og *Vinteren blev stræng, men, B,M,N.* ⁸) *f. i B; M har dette fra næstforrige Mærke saaledes: en ekki fyrir unnit um sumarit, men intet var blevet indhøstet i Sommertiden.* ⁹) Gjörðist þá illt til matarins, *B,M,N;* (þá *udel. M*) fóru þeir út i eyna (eyjarnar, *Öerne, L,M*), ok vættu at þar mundi gefa (gefast, *M*) nökkut af veiðum eða rekum; þar var þó litið til matfanga (af matfaungum, *M*), en fè þeirra varð þar vel, *da seilede de ud til Öen i den Forventning, at der maatte gives nogen Fangst eller Opdrev; der var dog kun lidet af Födemedler, men deres Kvæg befandt sig der vel, t. B,M,N.* ¹⁰) Síðan hétu þeir á guð, þat

kunde gaae der for Æg. De kaldte det Sted Ström-fjord¹⁰⁶. De bare der Ladningerne af deres Skibe, og beredte sig til at blive der. De havde alskens Kvæg med sig¹⁰⁷. Egnen der var meget skjön. De toge sig ikke andet for, end at undersøge Landet. De vare der om Vinteren, uden forud at have sørget for Födemedler. Om Sommeren begyndte Fiskefangsten at tage af, og det blev vanskeligt atskaffe Föden tilveie; da forsvandt Thorhal Jæger. De havde forud gjort Löfter til Gud for Levnetsmidler, men de kom ikke saa snart, som de troede at behöve dem; de sögte efter Thorhal i tre Dage, og fandt ham paa en Klippepynt; der laae han, og saae op i Veiret, og gabede baade med Næse og Mund, og mumlede noget; de spurgte, hvi han var kommen der, han sagde at det ikke kom dem ved; de bade ham gaae hjem med dem, og han gjorde saa.

hann sendi þeim nokkut til matfanga, ok var ei svá brátt við látit, sem þeim var ant (*t. B,N*). Þorvaldr (Þórhallr, *B,N*) hverfr á brott, ok gengu menn at leita hans, stóð þat yfir III daga (þrjú dægr, *B,N*) í samt at hann fannst ei. Á hinum fjórða degi (á hinu fjórða dægri, *B*) fundu þeir Karlsefni ok Bjarni Þorvald (Þórhall, *B,N*), *Derefter paakaldte de (eller: gjorde Löfter til) Gud, for at han skulde sende dem Födemedler, men de vare ikke saa snart at faae, som de attraaede dem ivrig. Da forsvinder Thorvald; det varede i hele tre Dage at han fandtes ikke. Paa den fjerde Dag (B har: paa det fjerde Dögn) fandt Karlsefne og Bjarne Thorvald, M, (Thorhall, B,N). ¹¹) udelades af M. ¹²) augum ok, med Öinene, t. B,M. ¹³) ok klóraði sér ok klypti sik, og gned sig og gnikkede, t. B,N; kleip sik, kneb sig, M. ¹⁴) þat aungu skipta, bað hann þá ekki þat undrast, kveðst svá lengst lifat hafva, ut þeir þurftu ekki ráð fyri honum at göra, det kunde være det samme, bad dem ikke at undre sig derover, og föiede til, at han havde levet det meste af sin Tid saaledes, at de ikke behövede at sørge for ham, B,M.*

fóru þeir til' ok skáru, [ok kendi engi maðr, hvat hvala var², ok er matsveinar suðu, þá átu þeir, ok varð öllum illt af; þá [mælti þórhallr: drjúgari varð³ enn rauðskeggjaði nú enn Kristr yðarr; hefir ek þetta nú fyri skáldskap minn, er ek orta um þór fulltrúann; sjaldan hefir hann mēr brugðizt. Ok er menn vissu þetta, [báru þeir hvalinn allan á kaf, ok skutu sínu máli til guðs; batnaði þá veðrátta, ok⁴ gaf þeim [útróðra⁵, ok skorti þá [síðan eigi⁶ föng, þvíat þá var dýra-veiðr á landinu, en eggver í eyinni, en fiski or sjónum⁶.

[*Af Karlsefni ok þórhalli.*

8. [Svá er sagt, at' þórhallr⁹ vill fara⁹ norðr [fyri Furðustrandir¹⁰, at leita¹¹ Vínlands, en Karlsefni vill fara suðr fyri landit¹²; býst þórhallr út undir eyinni¹³, ok verða þeir eigi fleiri saman enn IX menn; en allt annað lið fór með Karlsefni. En¹⁴ er þórhallr bar vatn á skip sitt, ok drakk, þá kvað hann vísu:

¹) drifu menn þá at, *M*; menn til, *B, N*. ²) en þó kendu menn eigi, hvat hvala þat var; Karlsefni kunni mikla skyn á hvalnum (*M* *rigtigere*: mikit skyn á hvölum), ok kendi hann þó eigi, *B*; þenna hval, *t. M*; *Karlsefne havde megen Kjendskab paa Hvaler, men kjendte dog ikke denne, B, M, N*. ³) gengr þorvaldr at (*M*) ok mælti: var eigi svá at, *t. B, M*. ⁴) vildu aungvir nýta (neyta, *M*), ok köstuðu fyri björg ofan, ok snèru sínu máli til guðs miskunnar, *vilde ingen nyde deraf, men kastede det ned fra Klipperne, og vendte deres Sag til Guds Miskundhed, B, M*. ⁵) þá út at róa, *det samme, B, M, N*, ⁶) eigi birgðir. Um vorið fara þeir inn í Straumsfjörð, ok höfðu föng af hvorutveggja landinu, veiðar af meginlandinu, eggver ok útróðra (útróðr, *M*) af sjónum, *ikke Födemidler. Om Vaaren droge de ind i Strømsfjord, og havde Forraad af begge Lande, ved Jagt af Fastlandet, Æg - Indsamling (paa Öen) og Fiskeri paa Söen, B, M, N*.

Kort efter kom der en Hval, og de droge did, og skare den op, og ingen kjendte, hvad Slags Hval det var; og da Kokkene kogte den, da spiste de, og alle fik ondt deraf; da sagde Thorhal: „Hjelpsommere var nu den rödskjæggede¹⁰⁸ end eders Christ; dette har jeg nu for mit Skjaldskab, at jeg kvad om Thor, min Beskytter; sjelden har han svigtet mig.” Men da de fik det at vide, kastede de hele Hvalen i Söen, og hensköde deres Sag til Gud; da blev Veirliget bedre, og det blev mueligt at roe ud paa Fiskefangst, og de fattedes da ikke Levnetsmidler; thi de kunde da jage Dyr paa Landet, samle Æg paa Öen, og fange Fisk paa Söen.

Om Karlsefne og Thorhal.

8. Det fortælles, at Thorhal vilde drage nordefter langs med Furdustrande, for at opsöge Viinland, men Karlsefne vilde drage sydefter langs med Kysten. Thorhal beredte sig ude under Öen, og de bleve ikke flere end ni tilsammen; men hele det övrige Mandskab drog med Karlsefne. Men da Thorhal bar Vand paa sit Skib og drak, da kvad han denne Vise:

⁷⁾ Nú ræða þeir um ferð sína ok hafva tilskipan (á til. *M,R*), nu talte de om deres Reise, og anordnede den Sag, *B,M,N*. ⁸⁾ veiðimaðr, Jæger, *t.B*; *M,R* skrive Navnet her, som stedse, Þorvaldr. ⁹⁾ sigla, seile, *H*. ¹⁰⁾ um Furdustrandir ok fyrir Kjalarnes, langs med Furdustrande og forbi Kjalarnes, *B*. ¹¹⁾ svá, saaledes, *t.B*. ¹²⁾ ok (svá, *t. M,R*) fyrir austan, ok þykkir land þvi méra (meira, *M,R*) sem suðr (austar, *I,L,M,R*) er meir, (*udel. M*) ok þykkir honum, þat ráðligra, at kannu hvorttveggja, og östen om Landet, og formeente at Landet vilde blive desto större, jo længere man kom syd efter, og det forekom ham raadeligere at undersöge begge Steder, *B*. ¹³⁾ eyjum, Öerne, *B*; undan eyunum, ud fra Öerne, *B*. ¹⁴⁾ Ok einn dag, Og en Dag, *B*.

Hafa¹ kváðu mik meiðar²
 málmþings³, er ek⁴ kom hingat,
 (mér samir land⁵ [fyri lýðum⁶
 lasta⁷) drykkinn⁸ bazta;
 bílds⁹ hattar¹⁰ verðr¹¹ buttu¹²
 beiði¹³ - týr at stýra¹⁴,
 heldr [er svá at¹⁵ ek krýp at keldu¹⁶,
 komað¹⁷ vín á grön mína.

[Ok er þeir voru búnir, undu þeir segl; þá kvað Þórhallr¹⁸:

Förum aptr, þar er orir¹⁹
 eru, sandhimins²⁰, landar²¹,
 látum [kenni val kanna²²
 knarrar skeið²³ en²⁴ breiðu²⁵;
 meðan bilstýggvir²⁶, byggja,
 bellendr, ok²⁷ hval vella²⁸,
 laufa²⁹ veðrs, þeir³⁰ er leyfa³¹
 lönd, á Furðuströndum.

¹) Hodda, *Guldets, som forbundet med meiðar danner en Mandsbenævnelser, men Meningen bliver da noget tvungen.* ²) mundar, *den Stockholmske Codex 35 (N).* ³) málþings, *det samme, skjönt usædvanligere, afmál, Metal, G.* ⁴) fattes i B. ⁵) litt, *lidet, B, M, N, passer ikke godt; Halvrimet kræver her et Ord som láð, d. s. s. land; leið, G.* ⁶) fyrir líðir, *D; frá lýðum, mindre passende, G.* ⁷) lasti, *G; land þó lýðir lasti, andre.* ⁸) drykknum, *K, L, N.* ⁹) bils, *K, L.* ¹⁰) hattar, *B.* ¹¹) verð ek, *B, N.* ¹²) byttu, *B; byttur, M, R; bráttu, D; burtu, H d. e. stýra brottu eller burtu, styre Skibet bort.* ¹³) eller beiðr, *A; beiði, B.* ¹⁴) reiða, *B, M, det samme.* ¹⁵) svá, *K, L, M, R, som udelade er, at; þó er, andre.* ¹⁶) köldu, *det samme, G.* ¹⁷) kom ei, *det samme, G, I; komit, B, M, N.* ¹⁸) Látu þeir út síðan, ok fylgir Karlsefni þeim undir tyna. Aðr þeir drógu seglit upp, kvað Þórhallr

Folk mig loved, naar hid jeg
 Kom, da skulde den bedste
 Drik jeg have; men Landet
 Laste bör jeg for alle;
 Her man nödes med Hæanden
 Spand at styre til Vandet,
 Jeg til Kilden mig böier,
 Viin kom ei paa min Læbe¹⁰⁹.

Og da de vare færdirge, heisede de Seil; da kvad
 Thorhal:

Lad os tilbage drage
 Hjem til vore Landsmænd,
 Lade Skibet forsöge
 Havets brede Veie;
 Medens de ufortrödne
 Mænd, som rose Landet,
 Bygge og Hvaler syde
 Her paa Furdustrande¹¹⁰.

---

visu (þessa, till. *M,R*), *De lagde siden fra Land, og Karlsefne fulgte dem ud under Öen. För de heisede Seilet op, kvad Thorhal denne Vise, B,M,R.* ¹⁹ ærir, *B,M,N,R*; örir, *hurtige, G.* ²⁰) sandarhimins, *det samme, men passer ei til Versemaalet, D.* ²¹) eller landan, *A*; landa, *G,H*; landar, *B.* Denne Linie have *K,L,R* saaledes; endur samtymnis landar, som er urigtigt, men *M* har derimod: endr samtimis lendar. ²²) kenni vel kannu, *D,H*; val kannu kæti, *B,M,N,R*; knè vel kannu, *andre.* ²³) skreið, *B,N.* ²⁴) hin, *B,N.* ²⁵) greiðu, *jevne, B.* ²⁶) bylstyggvir, *B*; bilstyg ver, *D*; bils hyggver, *G.* ²⁷) i, *D,H.* ²⁸) vellu, *D.* ²⁹) laupa, *urigtigt, H.* ³⁰) þar, *H*; þann, *B,M,N.* ³¹) leyfir, *B,N*; leifir, *M,R.*

Síðan [sigldu þeir¹ norðr fyri Furðustrandir ok Kjalarnes, ok vildu heita [vestr fyri²; þá kom móti þeim [vestanveðr³, ok rak þá upp [á Írlandi⁴, ok voru þeir þar⁵ barðir ok þjáðir⁶, ok lét Þórhallr þar líf sitt, [eptir því sem kaupmenn hafa sagt⁷.

9. Nú er (at) segja af Karlsefni, at hann fór suðr fyri landit, ok Snorri ok Bjarni⁸ [með sínu fólki⁹. Þeir fóru lengi, ok allt þar til er þeir komu at á einni¹⁰, er fèll af landi ofan, ok í vatn eitt¹¹ til sjófar; eyrar¹² voru þar miklar¹³; ok¹⁴ mátti eigi komast í ána utan at háflæðum¹⁵. Þeir Karlsefni [sigldu í ósinn, ok kölluðu í Hópi¹⁶. Þeir fundu þar [á landi¹⁷ sjálfsána hveitiakra, þar sem lægðir voru, en vínvið¹⁸ allt¹⁹ þar sem hollta vissi²⁰. Hverr lækr var þar fullr af fiskum. Þeir gerðu grafir, þar sem mættist landit, ok flóðit [gekk ofarst²¹; ok þá er útfèll sjórinn²², voru helgir fiskar í gröfunum²³. Þar var mikill fjöldi dýra á skóginum meðr [allu²⁴ móti²⁵. Þeir

1) skildu þeir ok sigldu, *forlode de de andre, og seilede*, B,M,N,R. 2) þar fyri vestan, B,M,N,R. 3) veðr, *Stormveir*, B,M,N,R. 4) við Írland, B,M,N. 5) mjök, *meget*, t. B,N,R. 6) þar þeir reyndust svá illa kristnir, *da de befandtes at være saa slette Christne*, t. D. 7) *fattes i* B,N,R; *oss hingat, os hid*, t. D. 8) Þeir Karlsefni, Snorri ok Bjarni fóru suðr fyri land, M,R. 9) ok annat lið þeirra, *og deres øvrige Mandskab*, B,N; með þeim, t. M. 10) þeirri, B,M. 11) ok svá, B,M. 12) eyjar, *Øer*, B,M,N. 13) fyri árósinum, *foran Flodmundingen*, till. B; sjónum, till. N,I; á sjónum, K. 14) á sjónum, t. M. 15) nema at háflæðum, *undtagen ved halvt Spring (midt imellem Ebbens og Flodens høieste Vande)*, B. 16) sigldu þá til áróssins, ok kölluðu í Hópi landit, *det samme*, B,N,I; komu í

Siden seilede de nordefter forbi Furdustrande og Kjalarnæs, og vilde krydse forbi Kysten imod Vesten; da fik de en stærk Vestenvind imod sig, og dreve da op paa Irland, og bleve der slaaede og gjorde til Trælle¹¹¹, og der lod Thorhal sit Liv, eftersom Kjöbmænd have fortalt.

9. Nu er at berette om Karlsefne, at han tilligemed Snorre og Bjarne og deres Folk drog sydefter langsmed Kysten af Landet. De seilede længe, og lige til de kom til en Flod, som løb ned fra Landet, og igjennem en Indsö ud i Havet; Flodbredderne vare flade og store, og man kunde ikke komme ind i Floden uden ved Höivande. Karlsefne seilede med sine Folk ind i Mundingen, og de kaldte Stedet Hopet¹¹². De fandt der paa Landet selvsaaede Hvedeagre, der hvor Grunden var siid, men Viinranker der hvor den hævede sig noget¹¹³. Hver Bæk der var fuld af Fiske. De gjorde Grave, der hvor Landjorden begyndte, og Floden gik höiest op, og naar Havet da veg tilbage, vare der Helleflyndre¹¹⁴ i Gravene. Der var en stor Mængde af alle Slags Dyr i Skoven. De vare der i en halv

---

ósinn, ok kölluðu með, H. ¹⁷⁾ fattes i B, M. ¹⁸⁾ vin vin viðr, B, urigtigt, maaskee vinviðr var, hvilket sidste M, R ogsaa have. ¹⁹⁾ allsstaðar, alle vegne, M, R. ²⁰⁾ kendi, d. s., B, M, N, R. ²¹⁾ rettet, ofast, A; eftz eller eptz, skal være efst, B; udelades af M. ²²⁾ dette Ord fattes i B. ²³⁾ Istedensfor det fra Mærket: meðan útfell, en er fell at, gengu fiskar i grafirnar; voru þeir þar (ok voru því, M) þeim helgir, er útfjaraði, medens Floden faldt ud; men da den strömmede til, gik der Fiske i Gravene, som da maatte tilfalde dem (kunde sikkert tages der), naar Söen veg tilbage, K, L, M, R. ²⁴⁾ saa!edes A; öllu, B. ²⁵⁾ fra Mærket: allt slag, M, R.

voru þar hálfan mánað, ok skemtaðu sér, ok vörðu við ekki¹ varir; fé sitt höfðu þeir² meðr sér. Ok³ einn morginn snemma, er þeir litaðust um, sá þeir [mikinn fjölda⁴ húðkeipa, ok var veift⁵ trjóm⁶ á⁷ skipunum, ok lét því líkast⁸ sem í hálmþúst⁹, ok [var veift¹⁰ sólarsinnis. Þá mælti Karlsefni: hvat man þetta [hafa at teikna¹¹? Snorri Þorbrandssoa svarar honum: vera kann at þetta se friðarmark¹², ok tókum skjöld hvítan, ok berum at¹³ móti; ok svá gerðu þeir. Þá ræru þeir¹⁴ í mót, ok undraðust þá, [sem fyri voru¹⁵, ok gengu á land upp¹⁶. Þeir voru svartir¹⁷ menn ok illiligir, ok hafðu illt¹⁸ hár á höfði. Þeir voru mjök eygðir ok breiðir¹⁹ í kinnum. Dvöldust þeir of stund, ok²⁰ undraðust [þá, sem fyri voru, ok²¹ ræru síðan í brott ok suðr fyri nesit²².

10. Þeir Karlsefni²³ höfðu gört húðir²⁴ sínar upp frá vatninu, ok voru sumir skálarnir [nær vatninu, en sumir firr²⁵. [Nú voru þeir þar þann vetr²⁶; þar kom [enginn snjór²⁷, ok [allt gekk fe þeirra sjálfali fram²⁸. [En er vára tók²⁹, [sá þeir³⁰

¹) eckert annat, *M,R*. ²) á landi, *paa Land, t, M,R*. ³) en, *M*. ⁴) niu, *ni, B; IX, M,N,R*. ⁵) veitt, *urigtigt, B*. ⁶) trjónum, *B; trjánnum, M,R*. ⁷) af, *B*. ⁸) í, *t, B,M*. ⁹) hálmþústum, *B; hálmþústum, M,R; hálmþaustum, N*. ¹⁰) ferr, *B,N; fór, M,R*. ¹¹) *saaledes G; tákna, B,M,N; hafa teikna, A*. ¹²) friðartákn, *B; teikn, M; ferðartákn, Reisetegn, N*. ¹³) á, *M,R*. ¹⁴) hinir, *hine, B,M,R*. ¹⁵) *fattes i B,N*. ¹⁶) ok gengu þar á land, *N; þá, er þeir gengu á landi, dem, da de (Europæerne) gik paa Landet (Strandbredden), M,R*. ¹⁷) smáir, *smaae, B,M,R*. ¹⁸) *saaledes A,B; maaskee strítt, strídt; yglt, iglt, purret og tillige strídt, M,R*. ¹⁹) brendir, *M,R*. ²⁰) svá sem, *ligesom de, t, M,R*.

Maaned, og fornöiede sig, og bleve intet var; deres Kvæg havde de med sig¹¹⁵. Og en Morgen tidlig, da de saae sig om, saae de en stor Mængde Skindbaade¹¹⁶, og at Stænger¹¹⁷ bleve svungne paa dem, og det löd ligesom Blæsten i et Halmknippe, og Svingningen skete med Solen. Da sagde Karlsefne: „Hvad mon dette har at betyde?“ Snorre Thorbrandsön svarede ham: „Det kan være at dette er et Fredstegn, og lad os tage et hvidt Skjold¹¹⁸, og holde imod dem;“ og de gjorde saa. Derpaa roede hine imod dem, og undrede sig over dem som de traf der, og gik op paa Land. Disse Mennesker vare sortagtige og af et barskt Udseende, og havde stridt Haar paa Hovedet; de havde store Öine og brede Kinder¹¹⁹. De bleve der en Tid, og undrede sig over dem, som de traf der, og roede siden bort og sydefter omkring Næsset.

10. Karlsefne og hans Folk havde gjort deres Vaaninger ovenfor Indsöen, og nogle af Husene vare nær ved Söen, andre fjernere fra samme. De vare nu der den Vinter; der kom ingen Snee, og alt deres Kvæg nærede sig selv ved at græsse¹²⁰.

²¹) *fattes i B.* ²²) *I B er her intet Capitelskifte.* ²³) *fattes i B; Þorfinnr karlsefni, D.* ²⁴) *bygðir, Boliger, B, M, R.* ²⁵) *nærr meginlandinu, en sumir nærr vatninu, nærmere Fastlandet, men andre nærmere Indsöen, B, M, N.* ²⁶) *Voru þeir þar svá allan vetrinn ok, de vare der da den hele Vinter over og, M, R.* ²⁷) *alls eingi snjár, aldeles ingen Snee, B, M, N, R.* ²⁸) *allr (þeirra, t. M, R) fënaðr gekk þar úti sjálfala, d. s., B, N, M, R, som her begynde et nyt Capitel.* ²⁹) *Nú er váraði, M.* ³⁰) *geta þeir at lita, B, N.*

einn morgin snemma, at fjöldi húðkeipa reri sunnan fyrir nesit, [svá mart sem kolum¹ væri sát² fyrir hópit, var þá ok³ [veift af⁴ hverju skipi trjónum⁵. Þeir Karlsefni brugðu þá skjöldum upp, ok [er þeir fundust⁶, tóku þeir kaupstefnu sín á milli, ok vildi þat fólk helst hafa⁷ rautt⁸ skrúð⁹; þeir [hafðu móti (at) gefa skinnavöru ok algrá skinn. Þeir¹⁰ vildu ok kaupa sverð ok spjót, en þat bannaðu þeir Karlsefni ok Snorri¹¹. Þeir [Skrælingar tóku spannarlángt rautt skrúð fyrir úfölván¹² belg, ok bundu um höfuð sér. [Gekk svá kaupstefna þeirra um ríð; þá tók at fættast skrúðit með þeim Karlsefni, ok skáru þeir þá svá smátt í sundr¹³, at eigi var breiðara enn [þvars fingrs¹⁴, ok gáfu Skrælingar þó jammykit fyrir [sem áðr¹⁵, eða meira.

11. Þat bar til¹⁶, at gríðúngr¹⁷ ljóp or skógi, er þeir Karlsefni áttu, ok gellr¹⁸ hátt; [þetta fælast¹⁹ Skrælingar, ok laupa út á keipana²⁰, ok ræru síðan suðr fyrir landit; verðr þá ekki vart við þá þrjár vikur í samt. En er sjá stund var liðinn, seá þeir fara sunnan mikinn fjölda Skræl-

¹) bóllum, *Bobler, N.* ²) sáð, *R*; fra [udelades af *M.* ³) ok var þó, *B*; þá, *M.* ⁴) á, *t. H, B.* ⁵) *M* fra *Mærket*: veift trjánnum á hverju skipi. ⁶) *udelades i B, M.* ⁷) kaupa, *kjöbe, B, N.* ⁸) rauð, *M.* ⁹) klæði, *B, N.* ¹⁰) *udelades i B, M, N.* ¹¹) at selja þeim; þeir höfðu ok fala sína selskinnsbelgi fyrir klæðin, *at sælge dem; de falbøde ogsaa deres Sælskinnsbelge for Klædet, t. L, M, R.* ¹²) höfðu úfölván belg fyrir klæðit, ok tóku spannarlángt klæði fyrir, *de bøde et ikke blakket Skind for Klædet, og toge et Spand langt Stykke Klæde for det, B; M har blot: ok t. s. k. fyrir belg.*

Men da det vaaredes, saae de en Morgen tidlig, at en Mængde Skindbaade roede sydfra forbi Næsset, saa mange som om der var saaet med Kul foran Vigen; der bleve da ogsaa Stænger svungne paa hver Baad. Karlsefne og hans Folk hævede da Skjoldene i Veiret, og da de kom sammen, begyndte de at kjøbslaae, og dette Folk vilde helst have rødt Klæde¹²¹; de havde at give derfor Skindvarer og ægte Graaskind. De vilde ogsaa kjøbe Sværde og Spyd, men det forbød Karlsefne og Snorre. Skrælingerne toge for et ganske graat Skind et Spand langt Stykke rødt Klæde, og bandt det om deres Hoved. Saa gik deres Handel en Tid; da begyndte Klædet at gaae op for Karlsefne og hans Folk, og de skare det da i smaae Stykker, som ikke vare bredere end en Fingers Brede, og Skrælingerne gave dog ligesaa meget derfor som tilforn eller mere.

11. Det hændte sig at en Tyr, som Karlsefne havde, løb frem af Skoven, og brølede høit; dette forskrækkede Skrælingerne, og de løb ud paa Skindbaadene, og roede derpaa sydefter med Kysten¹²²; da mærkede man ikke til dem i tre hele Uger. Men da den Tid var forbi, saae de en stor Mængde skræ-

¹³) ok fór svá um stund, en er mínka tók klæðit, þá skáru þeir i sundr svá, og saaledes gik det en Stund, men da Klædet begyndte at gaae op, da skare de det sönder, saa, B. ¹⁴) þvers fingrar breitt, B; þverhandar, L, M, R. ¹⁵) udel, i B; sem hitt, M, R. ¹⁶) nokkuru sinni þá Skrælingjar voru at kaupstefnu sinni, engang da Skrælingerne vare ved Kjöbstævnet, t. D. ¹⁷) graðúngr, rigtigere, M, R. ¹⁸) garl, urigtigt for gall, B; gall, M, R. ¹⁹) við; þeir fælast við, B; við þat fældust, M. ²⁰) húðkeipana, M.

ínga skipa, svá sem straumar¹ stæði², var þá trjón-
um³ allum veift andsælis⁴; ok ýla [upp allir mjök
hátt⁵. Þá tóku þeir Karlsefni [rauðan skjöld⁶,
ok báru [at móti⁷. [Skrælingar lupu af skipum,
ok⁸ síðan gengu þeir saman, ok börðust; varð
þar skothríð hörð, [þvíat⁹ Skrælingar höfðu¹⁰
valslöngur¹¹. Þat sá þeir Karlsefni¹², at Skræ-
lingar færðu upp á [stöng knött stundar mykinn
því nær til at jafna sem sauðarvömb, ok helzt¹³
blán at lit, ok [fleygðu af stönginni¹⁴ upp á land-
it yfir lið¹⁵ þeirra Karlsefnis, ok¹⁶ lét illilega
viðr¹⁷, þar sem niðr kom. Við þetta sló ótta
myklum [á Karlsefni ok allt¹⁸ lið hans, svá at þá
fýsti engis annars enn [flýja, ok¹⁹ halda undan²⁰
upp með ánni, [þvíat þeim þótti lið Skrælinga
drífa at sèr allum megin, ok lètta eigi, fyrr enn
þeir koma²¹ til hamra nokkurra, ok veittu þar
viðrtöku harða. Freydís kom út²², ok sá at þeir
Karlsefni hældu undan, ok kallaði: hví renni þer
undan [þessum auvirðismönnum²³, svá gildir menn
[sem þer erut²⁴, [er mèt þótti sem²⁵ þer mættit
drepa niðr²⁶ svá sem²⁷ búfè; ok ef ek hefða vápn,
þótti²⁸ mèt, sem ek skyldi betr berjast, enn

¹) straumur, *B, M.* ²) æddi, *L, M, R.* ³) trjánnum, *M, R.* ⁴) rángsæl-
is, *B, M.* ⁵) allir hátt upp, *B*; Skrælingjar hátt upp, *M.* ⁶) rauða
skjöldu, *röde Skjolde, B, M.* ⁷) í mót, *M.* ⁸) udelades i *B, M.*
⁹) þeir, *B.* ¹⁰) ok, *t. B.* ¹¹) saaledes *A, B*; (valstöngur?)
M har fra Mærket: þeir höfðu ok valslaungur, Skrælingjarnir;
Skrælingerne havde ogsaa Valslynger. ¹²) ok Snorri, *t. B, M, R.*
¹³) staungum knött mikinn ok, *paa Stænger en stor Kugle, B, M.*
¹⁴) fló, som flöi, *B*; er hann fló, da den flöi, *M, R.* ¹⁵) til, *H.*

lingske Baade komme söndenfra, i hele Rækker, som vare de rivende Strømme; alle Stængerne bleve da svungne imod Solen, og de hylede alle meget höit. Da toge Karlsefnes Folk et rödtSkjold, og holdt imod dem¹²³. Skrælingerne løb af Baadene, og derpaa gik de mod hinanden og sloges; der blev en haard Skudregn, thi Skrælingerne havde Valslynger¹²⁴. Karlsefnes Folk saae, at Skrælingerne hævede op paa en Stang en overmaade stor Kugle, næsten at ligne med en Faarevom, og blaaagtig af Farve; denne svang de af Stangen op paa Land over Karlsefnes Mandskab, og den gav et fælt Skrald, i det den faldt ned¹²⁵. Dette indjog Karlsefne og alle hans Folk en stor Frygt, saa at de fremfor alt önskede at flye, og de trak sig tilbage langs med Floden, thi det forekom dem, at Skrælingerne trængte frem imod dem fra alle Sider; og de standsede ikke, förend de kom til nogle Klipper, hvor de gjorde en haard Modstand. Freydis¹²⁶ kom ud, og saae at Karlsefnes Folk trak sig tilbage, og hun raabte da: „Hvi löbe I, saa raske Mænd som I ere, for disse Stakler, som jeg troede I kunde fælde som Fæ; og hvis jeg havde Vaaben, troer jeg at jeg skulde slaaes bedre end nogen af eder.” De gave

¹⁶) þá, *da*, *M.* ¹⁷) *udel. af M.* ¹⁸) *yfir Karlsefni ok á*, *B*; þá, *K;M.* ¹⁹) *udel. i B;M.* ²⁰) *ok, t. M.* ²¹) *udel. i B;M.* ²²) *at i þessu, dertil i det samme, M.* ²³) *þessum auðvirðismönnum, H; þessum úvendismönnum, disse Skarnsfolk, L;M;R; slikum úvirðismönnum, disse usle Folk, B.* ²⁴) *udel. i B.* ²⁵) *líkligt at, rimeligt at, B; M fra Mærket: þætti mér líklegt at.* ²⁶) *þá, den, B;M.* ²⁷) *annat, andet (Fæ), t. M;R.* ²⁸) *þætti, M.*

einhverr yðarr. Þeir gáfu engan gaum [hennar orðum¹. Freydis vildi fylgja þeim, ok varð seinni², þvíat hún var eigi³ heil; gekk hún þó⁴ eptir þeim í skóginn. En⁵ Skrælingar sækja at henni; hún fann fyrir sér mann dauðan, þar var Þorbrandr Snorrason, ok stóð hellusteinn í höfði honum; sverðit lá bert⁶ í hjá honum; tók hún þat upp, ok býst⁷ at verja sik. Þá komu Skrælingar at henni; hún [dró þá út brjóstit undan klæðunum, ok slettir á beru sverðinu; við þetta óttast Skrælingar⁸, ok ljópu undan á skip sín, ok røru⁹ í brott. Þeir Karlsefni finna hana, ok lofa kapp¹⁰ hennar. Tveir menn fèllu af þeim Karlsefni¹¹, en fjöldi¹² af þeim Skrælingum¹³. Vurðu þeir Karlsefni¹⁴ ofrliði bornir, ok fóru nú heim eptir þetta til búða sinna, [ok bundu sár sín¹⁵; ok ihuga¹⁶, hvat¹⁷ fjölmenni þat [myndi verit hafa¹⁸, er at þeim sótti [af landinu ofan¹⁹; sýnist þeim nú sem þat eina mun²⁰ liðit verit hafa, er af²¹ skipunum kom, en [hitt fólkit²² man verit hafa sjónhverfingar²³. Þeir Skrælingar fundu ok²⁴ mann dauðan, ok lá öx²⁵ í hjá; einn þeirra tók upp öxina, ok höggr með trè, ok þá hverr at

¹) hvat sem hún sagði, *B*, at því er h. s., *M*. ²) haun (*saaledes B, d. e. hön for hún som M har*) heldr sein, *B*. ³) kona, *till. M, R*. ⁴) þá, *da, B, M*. ⁵) er, *da, B*. ⁶) udel. i *B, M*. ⁷) byðst, *B*. ⁸) tekr brjóstið upp úr serkinum ok slettir á sverðit; þeir fælast við (þat allir, *t. M*), *tager Brystet frem af Særken, og slaaer det ud paa Sværdet; de forfærdedes derved, B*; klæðunum ok skar þat af sér, ok grýtti eptir þeim, *Hm*. ⁹) hèldu, *styrede, B, M*. ¹⁰) happ, *Lykke, B, M, N*. ¹¹) Karli, *B*, som ofte

ingen Agt paa hendrs Ord. Freydis vilde følge dem, men hun var langsommere, thi hun var frugtsommelig; dog gik hun efter dem i Skoven. Skrælingerne satte efter hende; hun fandt for sig en död Mand, det var Thorbrand Snorresön, og en flad Steen stod fast i Hovedet paa ham; Sværdet laae blottet ved hans Side; dette tog hun op, og beredte sig til Modværn. Da naaede Skrælingerne hende; hun trak da Brystet frem af Klæderne, og slog det ud paa det bare Sværd; derved bleve Skrælingerne bange, og undløb til deres Skibe, og roede bort. Karlsefne og hans Folk kom da til, og roste hendes Mod. To Mænd faldt af Karlsefnes Folk, men en Mængde af Skrælingerne. Karlsefnes Trop havde her med et alt for stort Antal at gjöre, og de droge nu hjem efter dette til deres Vaaninger, og forbandt deres Saar; de tænkte nu over, hvad det havde været for en Mængde, som oppe fra Landet af havde trængt frem imod dem, og det forekom dem nu, at det kun havde været virkelige Folk, som kom fra Baadene, men at de andre Folk maatte have været Öienforblændelse¹²⁷. Skrælingerne fandt ogsaa en död Mand, ved hvem der laae en Öxe; een af dem tog Öxen op, og hug i et Træ med den, og nu gjorde den ene efter den anden det samme, og tyktes at

bencævner Karlsefne Karl. ¹²⁾ fjórir, *fire*, B; III, M. ¹³⁾ þó, *t.* B, M. ¹⁴⁾ udel. i B. ¹⁵⁾ udel. i B, M. ¹⁶⁾ með sjálfum sér, *ved (eller blandt) sig selv*, till. M. ¹⁷⁾ hvaða, M. ¹⁸⁾ var, B; væri, M. ¹⁹⁾ á landinu, *paa Landet*, B. ²⁰⁾ mundi, M. ²¹⁾ á, *paa*, B, M. ²²⁾ annat liðit, B, M. ²³⁾ þversýningar, B, M, N, R. ²⁴⁾ einn, M. ²⁵⁾ öxi, D; eyxi, H.

öðrum, ok þótti þeim vera gersimi, ok bíta val; síðan tók einn, ok havggr í stein, svá at¹ brotnaði öxin, ok þá þótti þeim² engu nýt, er [eigi stóðst³ grjótit⁴, ok kastaðu⁵ niðr.

12. Þeir Karlsefni þóttust nú seá⁶, þótt þar væri landskostir góðir, [at þar myndi⁷ jafnan⁸ ótti ok úfriðr á liggja af þeim er fyri þjuggu. Síðan þjuggust þeir á brott, ok ætlaðu til síns lands, ok sigldu norðr fyrir landit⁹, ok funnu V Skrælinga í skinnhjúpum, sofnaða¹⁰ [nær sjó; þeir¹¹ hafðu með sér stokka¹², ok í dýramerg dreyra blandinn; [þóttust þeir Karlsefni þat skilja, at þessir menn myndu hafa verit gervir brott¹³ af landinu; þeir drápu þá. Síðan fundu þeir Karlsefni nes eitt, ok á¹⁴ fjölda dýra¹⁵, var nesit at seá sem mýkiskán væri, af því at dýrin lágu þar um nætrnar¹⁶. Nú koma þeir Karlsefni [aptr í Straumfjörð¹⁷, ok [voru þar fyrir alls gnóttir, þess er þeir þurftu at hafa¹⁸. Þat er sumra manna sögn, at þau Bjarni ok Guðríð¹⁹ hafi þar eptir verit, ok Xtigir²⁰ manna með þeim, ok hafi eigi farit lengra²¹; en þeir Karlsefni ok Snorri hafi suðr farit, ok XL manna með þeim, ok hafi eigi lengr verit í Hópi enn vart²² tvá mánuði, ok hafi

1) hjó í stein ok, *hug i Steen og, B, M, R*; huggi v. huggr, *A*. 2) honum, *ham, M*. 3) stóð við, *B*. 4) *fra Mærket*: hon stóð eigi fyri steininum, *M, R*. 5) kastaði henni, *han o. s. v., M, R*. 6) at, *t. M*. 7) þá mundi þar, *M*. 8) jafn, *B*. 9) *udel. i B, M*. 10) sofandi, *M*. 11) ok, *B*; nær sjó, *udel. M*. 12) skrokka, *B, N*; skokka,

det var en kostelig Ting, og at den bed godt; siden tog een den, og hug i en Steen med den, saa at Öxen brödes, og da tyktes den dem afingen Nytte, eftersom den ikke holdt imod Steen, og de kastede den bort.

12. Karlsefne og hans Folk troede nu at indsee, at, skjönt Landet havde mange Herligheder, vilde man dog der bestandig svæve i Frygt for Ufred af Landets tidligere Beboere. De beredte sig derfor til Afreise, og agtede sig til deres Fædreland; de seilede nordefter med Kysten, og traf 5 Skrælinger i Skindpelse, sovende nær ved Havet. De havde med sig Æsker, hvori der var Dyremarv, blandet med Blod¹²⁹; Karlsefne og hans Folk tyktes at forstaae, at disse Mennesker vel vare blevne forviiste fra Landet; de dræbte dem¹³⁰. Siden kom de til et Næs, hvorpaa der var en Mængde Dyr, og Næsset var overalt bedækket med Møg, efterdi Dyrene laae der om Nætterne. Nu kom de tilbage til Strömfjord, og der var Overflödighed af alt hvad de behövede at have. Det er somme Mænds Sagn, at Bjarne og Gudrid ere blevne der tilbage med 100 Mand, og have ikke faret længere; men Karlsefne og Snorre have med 40 Mand faret sydpaa, og have ikke været længere i Hopet end knap to Maaneder, men ere samme Sommer

---

Kar, Kasser, I, L, R; stocka, M. ¹³⁾ virtu þeir svá, at þeir mundu gjörfir, *B, M, N.* ¹⁴⁾ udel, af *M.* ¹⁵⁾ ok þann veg, og saaledes, *t. B.* ¹⁶⁾ vetrna, om *Vinterne, B, N.* ¹⁷⁾ i Straumsfjavrö, *B.* ¹⁸⁾ eru þar allskonar, *B;* gæði, *M.* ¹⁹⁾ saaledes *A;* Freydis, *B, M, N, R.* ²⁰⁾ XX d. e. en *Skrivefeil for Xtigir eller tiu tigir, 100, L, M, R.* ²¹⁾ i fyrstu, i *Förstningen, H.* ²²⁾ kan neppe læses.

sama sumar aptr komit¹. Karlsefni fór þá² einu skipi at leita þórhalls veiðimanns³, en annat³ lið-it var eptir; ok fóru þeir norðr fyrir Kjalarnes, ok berr þá fyrir vestan fram, ok var landit á bakborða þeim; þar voru þá⁴ eyðimerkr einar [allt at seá fyrir þeim, ok nær hvergi rjóðr í⁵. Ok er þeir hafðu lengi farit, fellr á⁶ af landi ofan or austri ok í vestr; þeir lögðu inn í árósinn, ok lágu við hinn syðra bakkann.

Víg Þorvalds Eiríkssonar⁷.

13. Þat var einn morgin, er⁸ þeir Karlsefni sá fyrir ofan rjóðrit [fleck nokkurn⁹ [sem glitraði¹⁰ við þeim, ok æptu þeir á þat¹¹; þat rærðist, ok¹² var þat Einfoetíngur, ok skauzt ofan [á þann ár-bakkann, sem þeir lágu við. Þorvaldr, Eiríks son rauða, sat við stýri, ok skaut Einfoetíngur ör í smáþarna honum. Þorvaldr dró út örina, ok mælti: feitt er um ístruna; gott land hafum vèr fengit kostum, en þó megum vèr varla njóta. Þorvaldr dó af sári þessu litlu síðarr. Þá leypr Einfoetíngur á braut ok norðr aptr. Þeir Karls-

¹) *Det foregaaende udtrykker K saaledes: þat er ok sumra manna sögn, at þeir Karlsefni hafi fyrst suðr farit ok Snorri með eitt skip ok XL manna með þeim, en Bjarni ok Guðriðr hafi eptir orðit í Straumey, ok LL (100) manna með þeim, ok hafi þá eigi lengi í Hópi verit, vart II mánaði í burtu, sóttu síðan hitt lólkit ok verit svá vetrinn, Det er ogsaa nogle Folks Sagn, at Karlsefne og Snorre ere først dragne sydpaa med eet Skib og 40 Mand med dem, men Bjarne og Gudrid ere blevne tilbage paa Strömö, og 100 Mand med dem, og have da ikke været længe i Hopet, neppe to Maaneder borte, siden afhentede de de övriga Folk, og have saa været der om Vinteren. M har: en þeir Karlsefni*

komne tilbage. Karlsefne foer derpaa med eet Skib at söge efter Thorhal Jæger, men de övrige bleve tilbage. De seilede nord forbi Kjalarnæs, og förtes da frem mod Vesten, og Landet var paa deres venstre Side. Der vare da öde Skove overalt, saa langt de kunde see, og næsten ingen aabne Pladser deri. Og da de havde seilet længe, löb der en Flod ned fra Landet fra Öst mod Vest; de lagde ind i Flodmundingen og laae ved den söndre Bred.

Thorvald Eriksöns Drab.

13. Det hændte sig en Morgen at Karlsefne og hans Folk saae ovenfor en aaben Plads i Sköven en Plet, som glindsede imod dem, og de raabte derimod; det rörtc sig, og det var en Eenfoding¹³¹, som derpaa sköd sig ned til den Flodbred, ved hvilken de laae. Erik RödesSön Thorvald sad ved Roret, og Eenfodingen sköd en Piil ind i Tarmene paa ham. Thorvald trak Pilen ud, og sagde: „Fedt er det mig om Isteren; et frugtbart Land ere vi komne til, men dog ville vi neppe komme til at nyde godt af det.” Thorvald döde af dette Saar kort efter. Derpaa löb Eenfodingen bort igjen nordefter. Karlsefne og hans Folk forfulgte

---

ok Snorri hefðu suðr farit ok XL manna með þeim, ok hafi eigi lengr verit í hafi en II mánaði, ok hefðu hit s. s. a. k., men at Karlsefne og Snorre havde draget sydpaa og 40 Mand med dem og at de ikke have været længere paa Söen (Söreisen) end to Maaneder, og vare komne tilbage den sanne Sommer. Saaledes ogsaa R. ²⁾ á, B. ³⁾ udel. i B; M, R have blot Þorvaldar. ⁴⁾ udel. i B, M, R. ⁵⁾ udel. i M. ⁶⁾ udel. i B; M, K till. mikil, stor. ⁷⁾ I B er her intet Capitelskifte. ⁸⁾ at, M. ⁹⁾ flokk mikinn, H. ¹⁰⁾ svo sem glitaði, B, M, R. ¹¹⁾ udel. MR. ¹²⁾ En er þetta hrærðist, þá, M, R

efni fóru eptir honum², ok sá hann stundum; þat sá þeir síðarst til hans, at hann ljóp³ á vág nokkurn. Þá hurfu þeir Karlsefni aptr; þá⁴ kvað einn maðr kviðlíng⁵ þenna:

Eltu ⁶ seggir,	en kynlegr maðr
allsatt ⁷ var þat,	kostaði rásar
einn Einfoeting	hart [um stopir ⁸ ;
ofan til strandar;	heyrðu, Karlsefni ⁹ !

Þeir fóru þá í brott, ok norðr aptr, ok þóttust sjá Einfoetingaland¹⁰; vildu þeir þá eigi hætta líði sínu lengr¹¹. Þeir ætlaðu [öll ein fjöll, þau er í Hópi voru, ok þessi er nú funnu þeir, ok þat stæðist mjök svá á, ok væri jamlángt or Straumfirði beggja vegna¹². Hinn þriðja vetr voru þeir í Straumfirði. Gengu menn þá mjök [í sveitir¹³, [ok varð þeim til um konur¹⁴; ok vildu

¹) lupu, löbe, *M, R.* ²) Einfætingnum, *M, R.* ³) *Fra förste Mærke: Þángat sem þeir lágu, Þorvaldr, son Eireks hins rauða. Þá mælti Þorvaldr: gott land höfum vèr (hèr tillægge M, R, see nedenfor) feingit (fundit, R); þá hleypr einfætingrinn á brutt, ok norðr aptr [ok skaut áðr í smáþarman á Þorvaldi; hann dró út örina; þá mælti Þorvaldr: a) feitt er um istruna. Þeir hlupu eptir einfætingi, ok sáu hann stundum, ok þótti (þeim, t. M, R) sem hann leitaði undan; hljóp hann út, derhen, hvor de laae, Erik den Rödes Søn Thorvald og hans Ledsagere. Da sagde Thorvald: „Vi have naaet at komme til et godt Land, derpaa løb Eenfodingen bort, og nordefter tilbage, og skjød forud Thorvald i Smaatarmene; han trak Pilen ud; da sagde Thorvald: „Fedt er det mig om Isteren.” De løb efter Eenfodingen, og saae ham stundum, og det syntes at han flygtede; han sprang ud, B, N: a) en Þorvaldr (Eireksson udel. M) skaut áðr öru at honum, ok kom í smáþarmana, en hann dró út örina, ok varð hon eptir; ok er þeir Þorvaldr komu þar, tók hann upp örina, ok mælti, men Thorvald Eriksön skjød forud en Piil til ham, og*

ham, og saae ham stundum, og det sidste de saae til ham, var at han sprang ud i en Vig; da vendte de tilbage, og en Mand kvad da denne Kvædling:

Folk satte efter   men underlig Mand
(meget sandt det var)   ilende styrted
en Eenfoding   sig (i Havet);
ned til Stranden;   Hör du, Karlsefne¹³²!

De droge da bort igjen nordefter, og tyktes see Eenfodingeland; de vilde da ikke udsætte deres Folk længer. De meente at den Fjeldstrækning, som var i Hop, og den som de nu traf, var een og den samme, og at det slog næsten lige til, at der var lige langt fra Strömfjord til begge Steder. Den tredie Vinter vare de i Strömfjord. De deelte sig da meget i Partier, hvortil Kvinderne vare An-

---

den kom i Smaatarmene, men han trak Pilen ud, og den blev tilbage; og da Thorvald og hans Ledsagere kom der, tog han Pilen op, og sagde, K,L,M,R. ⁴)ok, M. ⁵)kveðling, D. ⁶)Elta, sætte efter, H. ⁷)allhátt, K,L. ⁸)um steipir, D; um stofn, G; ofstopi, B,I,N; afkappi, K,LM,R. ⁹)Hylander har bemærket at hele Visen har manglet i et af ham brugt Haandskrift. ¹⁰)eller Einfœting á land, Eenfodingen paa Landet. ¹¹)jengra, M,R. ¹²)at kannu öll fjöll, þau er [i Hópi voru, ok er þeir fundu, fóru þeir aptr, ok voru í Straumsfirði hinn þriðja vintr, at undersöge alle de Fjelde, som vare i Hopet; og da de havde undersögt dem, seilede de tilbage, og vare i Strömsfjord den tredie Vinter, B,N; fra [: urðu fyrir þeim í hafinu, ok er þeir höfðu svá gjört, fóru þeir o. s. v., som de bemærkede fra Havet, og da de havde gjort saa; el. (de Fjelde) som de kunde komme til paa Söen (fra Söen af) og da de vare færdige dermed, droge de o. s. v., K,L,M,R. ¹³) sleitum, B,M,N,R; skeitum, L, urigtigt for sveitum, i Partier. ¹⁴) fattes i B,M,N,R.

þeir, er úkvændir¹ voru, sækja til í hendr þeim, sem kvændir² voru, [ok stóð af því hin mesta úró³. Þar kom til hitt fyrsta haust Snorri, son Karlsefnis, ok var [hann þá þrívetr, er þeir fóru⁴ brott. [þá er þeir sigldu af Vínlandi, tóku þeir suðroen veðr⁵, ok hittu þá Markland, ok funnu þar Skrælinga⁶ V⁷, ok var einn skeggjaðr; konur voru II, ok⁸ börn tvö; tóku þeir Karlsefni sveinana⁹, en [hinir komust¹⁰ undan, ok sukku¹¹ [þeir Skrælingar¹² í jörð niðr. Sveina þessa II hafðu þeir með sér. Þeir kendu þeim mál, ok voru¹³ skírðir. Þeir nefndu [móður sína¹⁴ Vet-hildi¹⁵ ok föður¹⁶ Uvæge¹⁷. Þeir sögðu at konungar stjórnaðu Skrælingum¹⁸, ok hét annar þeirra¹⁹ Avalldanía²⁰, en annar²¹ Valldidida²². Þeir kváðu þar engin hús, lágu²³ menn þar í hellum²⁴ eða holum. Þeir sögðu þar liggja²⁵ land öðrum megin gagnvart sínu landi, [er þeir menn byggði, er voru²⁶ í hvítum klæðum, ok báru stángir [fyri sér, ok voru festar við flíkar²⁷, ok æptu hátt; ok ætla

¹) kvonlausir, d. s. B, N; konulausir, M, R; sóttu for vildu sækja, B, N, men begge Dele udelades af M, R. ²) kvongaðir, D, E, G, H, B, M, R. ³) fattes i B, M, N. ⁴) þar þann, urigtigt, B, N; þar með föður sínum, ok er þeir fóru þaðan á, han var da hos sin Fader, og fulgtes med ham da de toge derfra, M, R. ⁵) höfðu þeir sunnan veðr, de havde Söndenvind, B, M, N, R. ⁶) hann (Karlsefni) fann ok einnin Skrælinga; þær þjóðir kalla sumir bækr Lappa, Karlsefne fandt ogsaa tillige Skrælinger; disse Folk kalde nogle Bøger Lapper, X. ⁷) fimm, B. ⁸) er báru, bare, t. L, M, R. ⁹) til sveinanna, B. ¹⁰) hitt komst, B, M, N, R. ¹¹) sökk, B, M, R. ¹²) fattes i B. ¹³) þeir, till. M, R. ¹⁴) mæðr sínar, deres Mödre, M, R.

ledning, da de Mænd, som vare ugifte, vilde forurette de gifte, og deraf opstod stor Uro. Der fødtes den første Høst Karlsefnes Søn Snorre, og han var tre Aar, da de droge bort. Da de seilede fra Viinland, fik de Söndenvind, ok kom da til Markland, og traf der 5 Skrælinger, den ene var skægget, de to Kvinder, og de to Börn; de toge Drengene, men de andre undkom, og Skrælingerne sank ned i Jorden¹³³. Disse to Drengede førte de med sig; de lærte dem Sproget, og de bleve döbte. De kaldte deres Moder Vethilde, og deres Fader Uvæge¹³⁴. De sagde at to Konger beherskede Skrælingerne¹³⁵, og den ene af dem hed Avalldania, men den anden Valldidida. De sagde at der ingen Huse vare, Folk laae der i Grotter eller i Huler¹³⁶. De sagde at der laae et Land paa den anden Side ligeoverfor deres Land, hvor der boede Folk, som vare iførte hvide Klæder, og bare Stænger foran sig, hvorved der vare fæstede Flige, og de

¹⁵) eller Weihildi, *A*; Vethildi, *D,E,G*; Veinhildi, *H*; Vætildi, *B*; Vætthildi, *I,K*; Væthildi, *M,R*. ¹⁶) fattes i *B,M*. ¹⁷) saaledes ogsaa *B,L*; Vægi, *D,E,G,H*; Ægi, *H* i *Margen*; Ovægi, *I*; Ovæe, *K,M,R*. ¹⁸) Skrælingalandi, *Skrælingeland*, *B,M*. ¹⁹) fattes i *B,M,R*. ²⁰) Avalldania, *D,E*; Avaldamon, *B,I,N*; Avalldumon, *K,L,M,R*. ²¹) hêt, *hed*, *t.B.* ²²) saaledes ogsaa *B* og de övrige, *M* har Valldedida; Navnet er dog noget utydeligt i *A*, saa at man neppe kan skimte, om det skal læses saaledes, som dog vel er troligst, eller Avaldidida. ²³) ok lægi, og at (*Folk*) laae, *M,R*. ²⁴) hellrum, *K,M,R*. ²⁵) fattes i *B,M,N,R*. ²⁶) ok gengu menn þar, og der gik Folk, *B*; gengi, *M,R*, samt æpti o. s. v. i *Conjunctiv*. ²⁷) voru údel. i *D,E*; flíkr, have *E,G,H*; ok fóru (*færi*) með flíkr, og droge med Flige, *B,M,N,R*.

menn, [at þat hafi verit¹ Hvítamannaland [eða Írland eð mykla².

14. Þá Bjarna Grímólfsson bar í Írlands haf³, ok komu í maðksjó⁴, [ok sökk drjúgum skipið⁵ undir þeim⁶. Þeir höfðu⁷ bát⁸ þann, er bræddr var með seltjöru, [þvíat þar fær eigi sjómaðkr á⁹; þeir gengu í bátinn, ok sá þeir þá, at þeim mátti hann eigi öllum vinnast; þá mælti Bjarni; af því at bátrinn tekr eigi meira enn helmíng manna vârra, þá er þat mitt ráð, at menn sè lutaðir í bátinn, þvíat þetta skal ekki fara at mannvirðingu. Þetta þótti öllum svâ drengilega boðit, at engi vildi móti mæla; gerðu þeir svâ, at lutuðu mennina, ok laut Bjarni¹⁰ at fara í bátinn, ok¹¹ helmíngr manna með honum, [þvíat bátrinn tók ekki meira. En¹² er þeir voru komnir í bátinn,

¹) þat, B; þat ætla menn at vera, M,N,R. ²) *fattes* i B,M,N,R, som isteden derfor tilföie: Nú komu (koma) þeir til Grænlands, ok eru með Eireki rauða um vetrinn, *Nu kom de til Grönland, og vare hos Erik den Røde om Vinteren. I B er her intet Capitelskifte.* ³) Grænlandshaf, *Grönlands Hav*, B,M,N,R; sjó, sem ligger nær Vinlandi, *i Havet, som ligger nær Viinland, X.* ⁴) máðkasjá, *d. s., B.* ⁵) fundu þeir ei fyrr, enn skipit gjörist maðksmogit, *de mærkede til intet, förend Skibet var gjennemstukket af Orme, B,N; ligeledes L,M,R, som dog have isteden for det sidste Ord, mjök lecht (lekt), meget lækt, utæt.* ⁶) þá töluðu þeir um, hvert ráð þeir skyldu taka, *da talte de om, hvad Beslutning de skulde tage, B,M,N,R.* ⁷) eptir skipinu, *bagefter Skibet, t. M, R.* ⁸) eptirbát, *Efterbaad, B,N.* ⁹) unnit, *t. H.* ¹⁰) *Istedenfor det fra [har B saaledes: þat segja menn, at skelmaðkrinn smjúgi eigi þat trè, er seltjörunni er brætt. Var þat flestra manna sögn ok tillaga, at skipa mönnum bátinn, svâ sem hann tæki upp. En er þat var reynt, þá tók bátrinn eigi meir upp en helmíng manna. Bjarni mælti þá, at menn skyldi fara í bátinn, ok skyldi þat fara*

raabte höit; og Folk troe, at det har været Hvitramannaland eller det store Irland¹³⁷.

14. Bjarne Grimolfsön blev med sit Skib forslaaet til Irlands Hav, og de kom i en Ormesö, og Skibet begyndte stærkt at synke under dem¹³⁸. De havde en Baad, som var smurt med Sæltjære, thi den angriber Söormen ikke¹³⁹; de gik i Baaden, og saae da, at den ikke kunde bære dem alle; da sagde Bjarne: „Eftersom Baaden ikke rummer meer end Halvdelen af vore Mænd, da er det mit Raad, at der trækkes Lod om, hvo der skulle i Baaden, thi det skal ikke gaae efter Anseelse. Dette fandt alle saa höimodig budet, at ingen vilde tale derimod; de gjorde da saa, og trak Lod, og det tilfaldt Bjarne at gaae i Baaden, og Halvdelen af Mandskabet med ham, thi Baaden rummede ikke flere. Men da de vare

---

at hlutföllum, en eigi at mannvirðingum; en (vegna þess, t. M,R) hverr þeirra manna vildi fara í bátinn, sem þar voru, þá mátti hann eigi við öllum taka; fyrir því tóku þeir þetta (þat, M) ráð, at hluta menn í bátinn (ok) af kaupskipinu (saaledes rettet, i Overeensstemmelse med M,R; kaupskipinum i Fleertallet, B,N); hlutaðist þar svá til, at Bjarni hlaut, det siger man, at Skjælormen ikke borer det Træ, som er besmurt med Sæltjære. Det var de flestes Mening og Raad, at lade saa mange gaae i Baaden, som den kunde rumme. Men da det blev prøvet, rummede Baaden ikke flere end Halvdelen. Da sagde Bjarne at Folkene skulde gaae i Baaden efter Lodkastning og ikke efter Anseelse; thi enhver af dem, som vare der, vilde gaae i Baaden, men da den ikke kunde rumme alle, toge de denne Beslutning, at bestemme ved Lodkastning, hvo der skulde gaae af Handelskibet i Baaden; Lodden faldt saaledes, at det tilkom Bjarne, B,M,N,R. ¹¹⁾ nær, næsten, t. B,N. ¹²⁾ Þá gengu þeir af skipinu ok í bátinn, er til þess höfðu hlotizt. Þá, Da gik de, hvem Lodden var falden paa, af Skibet og i Baaden. Da, B,M,N,R.

Þá mælti einn¹ íslenzkr maðr, [er þá var í skipinu, ok Bjarna hafði fylgt af Íslandi²: ætlar þú, Bjarni, hær at skiljast við mik? Bjarni svarar: svá verðr nú at vera. [Hann svarar³: [öðru hært þú föður mínum, þá er ek fór af Íslandi með þær enn skiljast svá við mik, þá er þú sagðir, at eitt skyldi gánga yfir okkr báða. Bjarni svarar: eigi skal ok svá vera, gakk þú hengat í bátinn, en ek man upp fara í skipið, þvíat ek sè, at þú ert svá fúss til fjörsins⁴. Gekk Bjarni þá upp í skipið, en [þessi maðr⁴ í bátinn, [ok fóru þeir síðan leiðar sinnar, til þess er þeir komu til Dýflinar í Írlandi, ok sögðu þar þessa sögu; en þat er flestra manna ætlan at Bjarni ok hans kumpánar hafi látizt í maðksjónum, þvíat ekki spurðist til þeirra síðan⁶.

Ættartala frá Karlsefni ok þuríði, kono hans⁷.

15. Annað sumar eptir⁸ fór Karlsefni til Íslands, ok Guðríðr⁹ með honum, ok fór heim¹⁰ í Reyn-

¹) úngr, ung, t. B, M, N, R. ²) sá er verit hafði förunautr Bjarna, som havde været Bjarnes Ledsager, B, M, N, R. ³) Hinn sagði þá: öðru hært þú mér o. s. v., mest overeenstemmende med B, see Var. 4.

⁴) Istedensfor det fra [har B dette: svá með því at þú hært mér eigi því, þá er ek fór með þær af Íslandi frá þúi föður míns. Bjarni segir: eigi sè ek hær þó annat ráð til. [Bjarni (Sá, N) svarar: a) hvat leggr þú hær til ráðs? Hann segir: sè ek ráðit til, at við skiptumst í rúmunum, ok farir þú hingat, en ek mun þángat. Bjarni svarar: svá skal vera, ok þat sè ek, at þú vinnr gjarna (ert gjarn, M, R) til lífs, ok þíkkir mikit fyri at deyja. Skiptust þeir þá í rúmunum, saa: „Det lovede du mig dog ikke, da jeg drog med dig fra Island fra min Faders Huus.” Bjarne sagde: „Ei seer jeg dog, at her er nu andet for; men hvad Udvei seer du vel heri?” „Jeg seer den Udvei,” sagde han, „at vi skifte Plads, og du gaaer hid og jeg did.” Bjarne svarede: „Saa skal skee, og det seer jeg at du vil gjerne beholde Livet, og synes ilde

komne i Baaden, sagde en Islænder, som da var paa Skibet, og havde fulgt Bjarne fra Island: „Agter du, Bjarne, her at forlade mig?“ „Saa kommer det nu til at være,“ svarede Bjarne. Da sagde denne: „Andet lovede du min Fader, da jeg drog fra Island med dig, end saaledes at forlade mig, da du sagde, at vi begge skulde friste den samme Skjæbne.“ Bjarne svarede: „Ei skal det da gaae saaledes; gik du herved i Baaden, og jeg vil stige op i Skibet, thi jeg seer at du er saa begjerlig efter at leve.“ Bjarne gik da op i Skibet, men denne Mand ned i Baaden, og de fortsatte derpaa Reisen, indtil de kom til Dublin i Irland, og fortalte der disse Begivenheder; men det er de flestes Tro, at Bjarne og hans Ledsagere ere omkomne i Ormehavet, thi der spurgtes ikke siden til dem¹⁴⁰.

Karlsefnes og hans Kone Thurids (Gudrids) Afkom.

15. Den anden Sommer efter drog Karlsefne til Island, og Gudrid med ham, og han drog hjem til Rey-

---

om at döe.” De skiftede da Plads, B,N,M,R; K ligeledes, men de have istedenfor Ordene [Bjarne svarar α) en svá sem nú áhorfist eða, men som Sagerne nu staae; I har her blot eða, eller. 5) en hinn ofan, M. 6) B slutter Capitlet saaledes: ok er þat sögn (flestra t. M,R) manna, at Bjarni létist þar í maðkahafinu, ok þeir menn sem i skipinu voru með honum. En bátrinn ok þeir er þar voru á fóru leiðar sinnar, til þess er þeir [tóku land β) ok sögðu (þeir þá öðrum frá þessari, M,R) þessa sögu síðan, og det er Folks Sagn, at Bjarne tilligemed dem, som vare med ham paa Skibet, omkomder i Ormehavet. Men Baaden og de som vare paa den droge deres Vei, indtil de naaede Land og berettede siden denne Fortælling, B,M,N,R; L ligesaa, men istedenfor [tóku land β) have den og M,R: komu til lands ok tóku hafnir, kom til Land og i Havn. 7) B har ingen Overskrift. 8) þessa atburði, sem nú voru sagðir, de Begivenheder, som nu bleve fortalte, t. L; taldir, M,R. 9) Snorri, B, N,R. 10) hann (síðan, M,R) heim til bús síns, hjem til sin Gaard, B.

isnes¹. Móður hans þótti, sem hann hefði lítt til kostar tekit², ok (því) var Guðríðr³ eigi heima⁴ enn fyrsta vetr. [En er hon prófaði⁵, at Guðríðr var kvennskörúngr⁶ mikill, fór hon heim, ok voru samfarar⁷ þeirra góðar⁸. Dóttir Snorra Karlsefnissonar⁹ var Hallfríðr, móðir Þorláks¹⁰ biskups Runólfsunar. Þau áttu son, er Þorbjörn hét; hans dóttir hét¹¹ Þórunn, móðir Bjarnar¹² biskups. Þorgeir¹³ hét son Snorra Karlsefnissonar, faðir Yngvildar¹⁴, móður Brands biskups hins fyrri¹⁵. [Dóttir Snorra Karlsefnissonar var ok Steinunn, er átti Einarr, son Grundar-Ketils Þorvalds sonar króks, Þóris sonar á Espihóli; þeirra son var Þorsteinn ránglár¹⁶, hann var faðir Guðrúnar, er átti Jörundr at Keldum; þeirra dóttir var Halla, móðir Flosa, föður Valgerðar, móður herra Erlends sterka, föður herra Hauks lögmanns. Önnur dóttir Flosa var Þórdís, móðir frú Íngigerðar ríku; hennar dóttir var frú Hallbera, abbadís í Reinisnesi at Stað. Mart stórmenni er komið annað á Íslandi [frá Karlsefni ok Þuríði¹⁷, þat er ekki er hér skráð.] [Veri guð með oss, amen¹⁸!

¹) Reinarnes, *D,G,H*; Keynines, *N*. ²) sem duga mætti, som var af nogen Nytte, *t. L,M,R*. ³) hún, *B,M,N,R*. ⁴) þar, der, *t. B,N*; með honum, med ham, *t. L,M*. ⁵) reyndi, *d. s., B,N*. ⁶) skörúngr, *d. s., B,N,R*. ⁷) samfæðr, *B,N*. ⁸) *Istedenfor det fra* [have *L,M,R*: Guðríðr, kona hans, var skörúngr mikill, ok veitti góða lorgaungu í búinu, ok voru allgóðar samfarir (þeirra till. *M,R*) Karlsefnis ok Guðríðar, *Hans Kone Gudrid var en udmærket Kvinde, og bestyrede fortrinlig Husets Anliggender, og Karlsefne og Gudrid kom meget godt ud af det med hinanden*; þeirra son var Snorri sem fyrr var getit, hans, *Deres Søn var Snorre, som er ommeldt herovenfor. Hans o. s. v.,*

nisnæs¹⁴¹. Hans Moder tyktes at han havde gjort et ringe Parti, og derfor var Gudrid ikke hjemme den første Vinter. Men da hun mærkede, at Gudrid var en særdeles udmærket Kvinde, tillod hun hende at drage hjem, og de kom godt ud af det med hinanden. Snorre Karlsefnessöns Datter hed Hallfride, Moder til Biskop Thorlak Runolfsön. De havde en Sön, som hed Thorbjörn; hans Datter hed Thorun, Biskop Björns Moder. Thorgeir hed Snorre Karlsefnessöns Sön, Fader til Ingveld, Moder til Biskop Brand den første¹⁴². Snorre Karlsefnessön havde en Datter, Steinun, som var gift med Einar, en Sön af Grundar-Ketil, en Sön af Thorvald Krog, en Sön af Thorer paa Espehol; deres Sön var Thorstein den Vrangladne (Uretfærdige), han var Fader til Gudrun, som var gift med Jörund paa Keldum; deres Datter var Halla, Moder til Flose, Fader til Valgerde, Moder til Herr Erlend Stærke, Fader til Laugmand Herr Hauk¹⁴³. En anden Datter af Flose var Thordis, Moder til Fru Ingegerd den Mægtige¹⁴⁴; hendes Datter var Fru Hallbera, Abbedisse til Stad paa Reinsnæs¹⁴⁵. Mange andre store Folk paa Island nedstamme fra Karlsefne og Thurid¹⁴⁶, som ikke ere her optegnede. Gud være med os, Amen!

till. M. ⁹) Þorfinnssonar karlsefnis, D. ¹⁰) Thorláks, B. ¹¹) var, M, R. ¹²) Bjarna, C, H. ¹³) Þorgrimr, K, L, M, R. ¹⁴) Ingveldar, B, Ingivaldar, M. ¹⁵) Her ende B, N saaledes: ok lýkr þar þessi sögu. K, L have: ok lýkr þar sögunni af Eiriki hinum rauða, og slutter her Sagaen om Erik den Röde; M, R ligeledes: ok endar hér söguna o. s. v. ¹⁶) ránglátí, d. s. G, D, H. ¹⁷) af þeim Þorfinni karlsefni ok Guðríði, D. ¹⁸) saaledes A, C, G; fattes i H; endast Þorfinns þátr, endes Fortællingen om Thorfinn, D.

